

Hoàng hậu độc nhất

Editor:
A Cửu

Hải
Địch
Văn
Lưu

www.tiendanketquydon.com

Mục lục

- [Chương 1: Vận Mệnh Bất Đầu](#)
- [Chương 2: Hắc Y Nhân Ở Vùng Hoang Vắng](#)
- [Chương 3: Chữa Thương Trong Gian Nhà Gỗ](#)
- [Chương 4: Thiếu Niên Như Lưu Ly](#)
- [Chương 5: Giác Mộng Trở Về Quê Hương](#)
- [Chương 6: Có Ôn Tất Báo \(Thượng\)](#)
- [Chương 7: Có Ôn Tất Báo \(Trung\)](#)
- [Chương 8: Có Ôn Tất Báo \(Hạ\)](#)
- [Chương 9: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt \(Thượng\)](#)
- [Chương 10: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt \(Trung\)](#)
- [Chương 11: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt \(Hạ\)](#)
- [Chương 12: Đến Thành Bắc Kinh](#)
- [Chương 13: Chưa Hiểu Gì Đã Bị Nhận Thân](#)
- [Chương 14: Trương Gia Có Nhị Lão](#)
- [Chương 15: Thứ Gọi Là Thọ Yến](#)
- [Chương 16: Bị Ép Lên Lương Sơn](#)
- [Chương 17: Gà Thỏ Cùng Cũi \(Thượng\)](#)
- [Chương 18: Gà Thỏ Cùng Cũi \(Trung\)](#)
- [Chương 19: Gà Thỏ Cùng Cũi \(Hạ\)](#)
- [Chương 20: Bàn Tay Vô Hình \(Thượng\)](#)
- [Chương 21: Bàn Tay Vô Hình \(Hạ\)](#)
- [Chương 22: Ngày Làm Việc Đầu Tiên \(Thượng\)](#)
- [Chương 23: Ngày Đi Làm Đầu Tiên \(Hạ\)](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vận Mệnh Bắt Đầu

Từng cơn gió rét lạnh lướt qua cả vùng đất thê lương, từng bụi cỏ dại rậm rạp đung đưa dữ dội, kết hợp với tiếng thét của gió tạo thành những âm thanh nghẹn ngào vang lên khắp nơi. Bầu trời như bị ngâm mực áp sát xuống đất, bao phủ tất cả trong khung cảnh tiêu điều càng làm tăng thêm bầu không khí bức bối trong trời đông khiến người ta hít thở không thông kia.

Mà không khí ngưng trọng và áp lực ấy cũng phát ra từ trong trận chém giết đầy hào hùng giữa nơi hoang dã này.

"Huyền Ảnh, người phá vòng vây trước rồi mang chủ thượng đi theo nhanh!" Huyền Dạ gầm lên với bóng hình màu bạc đang phi nhanh lên bên cạnh.

Bóng người kia giơ tay chém xuống, chặt đứt một đầu binh sĩ, sau đó lại tiếp tục chém giết một đường, chuyển mình đi tới bên người Huyền Dạ, vừa ngăn cản đòn tiếng công của kẻ địch, vừa lợi dụng khe hở khi đánh nhau mà đề thấp giọng nói với hắn: "Người nghĩ ta không muốn sao? Chẳng qua hiện tại bọn họ người đông thế mạnh, viện trợ lại chưa tới. Hơn nữa trước mặt chủ thượng còn đang bị thương, muốn phá vòng vây mở đường máu là chuyện không dễ dàng."

"Chủ thượng bị thương sao? Người làm ảnh vệ thế nào vậy?"

"Giờ không phải là lúc truy cứu mấy vấn đề này." Huyền Ảnh một thân y phục bạc ở cạnh nhíu chặt mày, trên gương mặt tràn đầy sự phiền muộn kia lại phủ một lớp sương lạnh khiếp người: "Chuyện quan trọng

nhất bây giờ chính là phải bảo hộ chu toàn cho chủ thượng trước khi tiếp viện của Tước Hoả Kỳ đến, không thể để xảy ra sơ sót."

"Tất nhiên ta hiểu." Huyền Dạ nghiêng người tránh thoát đòn đánh lén của một tên binh sĩ, thuận thế vung lại một kiếm, sắc mặt cũng lạnh hơn vài phần: "Người mau trở lại bên người chủ thượng đi, tuy thân thủ của mấy đại ca thủ bên Huyền Tự rất tốt nhưng giờ này người ít không đánh lại đông."

"Người tự cẩn thận." Huyền Ảnh vung tay chém ngang, cố gắng mở ra một lỗ hổng rồi phi thân về phía bên kia. Mà trong nháy mắt khi hấn đang xoay người, lại nghe được một tiếng thở dài mơ hồ của Huyền Dạ: "Thật là càng ngày càng không thể hiểu nổi chủ thượng." Chân mày của hấn không khỏi cau chặt thêm vài phần. Đúng vậy, hấn cũng không thể hiểu được dụng ý của chủ thượng nữa. Suy nghĩ của chủ thượng, hấn cũng không thể đoán được nữa rồi.

Huyền Ảnh chém hết đám binh sĩ xông tới như bầy châu chấu dọc đường, cuối cùng cũng đến được góc Tây Bắc của trận chiến.

Tình hình chiến đấu ở nơi đó rất kịch liệt.

Khắp nơi đều là máu tươi, mọi chỗ đều là những khúc gãy của tay chân, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh tươi khiến người ta buồn nôn. Lệ khí bức người trên đao kiếm dưới ánh trăng lạnh lẽo lại tăng thêm mấy phần rét lạnh, phát ra những tiếng vang rợn lòng người, nơi này không khác gì một đêm đông cuối cùng ngập tràn không khí thê lương. Gió lạnh thấu xương thổi loạn tứ phương, nhưng làm thế nào cũng không thể át hết từng tiếng kêu thảm thiết lớp sau còn cao hơn lớp trước.

Đám binh lính đang ngăn cản một tốp người hắc y bịt mặt, dần dần vây kín hơn. Hơn nữa, còn không ngừng có mấy lớp binh lính như thủy triều không ngừng xông về lên. Đám hắc y nhân kia như đã có kế hoạch

trước mà tạo thành một vòng bảo vệ, nhưng do số địch quá đông, song phương đánh một trận vô cùng dữ dội, vòng tròn đó dần có chút phân tán.

Một người thiếu niên được bảo hộ trong vòng tròn đó.

Hắn mặc một bộ y phục dạ hành màu đen thêu chỉ bạc nhưng không hề che mặt như những người khác. Có điều vì màn đêm quá tối, khuôn mặt của hắn ẩn vào trong bóng đêm, khiến những người khác không thể phân biệt rõ ràng.

Tay thiếu niên cầm trường kiếm, bóng người cao lớn dao động vào trong chiến trận hỗn loạn. Thân pháp của hắn vô cùng quý dị, thay đổi bất ngờ, chiêu thức nhanh gọn lưu loát, giữa lúc kiếm thế xoay chuyển lại có chút tự nhiên như nước chảy mây trôi, nhẹ nhàng sáng khoái.

Chẳng qua, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, thỉnh thoảng giữa hàng loạt động tác của hắn vẫn có một chút trì trệ hơi mất tự nhiên, lực đạo khi ra chiêu dần không thể tàn nhẫn bá đạo như trước, thậm chí còn có dấu hiệu thể lực sắp cạn. Nhưng chiêu thức của hắn vẫn vô cùng chính xác, xuất thủ rất cẩn thận, mỗi lần vung mỗi lần chém đều trúng chỗ hiểm của kẻ địch, đánh vào bảy tấc phía trên, sau đó mượn lực chống đỡ, tám lạng đấu với nửa cân, cố gắng dùng ít sức nhất để thi triển ra uy lực mạnh nhất, vì thế, dù hắn có suy yếu đến đâu nhưng trong nhất thời nửa khắc cũng không có vấn đề gì.

Ở nơi xa có một cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào nơi này. Ánh mắt kia chất chứa sự u ám tàn nhẫn như độc xà, còn mang theo vẻ thù hận tức giận và không cam lòng. Mấy tiếng cười lạnh đầy khát máu vang lên, bỗng nhiên một đám tử sĩ như quỷ đêm xuất hiện từ trong khu rừng đen, đánh về hướng thiếu niên kia hết như một bầy sói hung tàn.

Trong tay họ có ánh sáng bạc lạnh lẽo, trong màn đêm u tối này còn phát ra chút ánh sáng xanh, rõ ràng chính là thủy chủ đã được tẩm kịch độc.

Nếu chỉ là đối phó với mấy tử sĩ ập ra từ giữa đường thì cũng không phải là điều gì khó với thiếu niên kia. Nhưng những người này đều là những sát nhân đã trải qua huấn luyện đặc biệt, căn bản không biết đau là gì, chỉ biết xông lên liều mạng. Mà trước mắt thể lực của hắn đã hao tổn quá nhiều, lại thêm trên thân đã bị thương, thật sự rất khó để rút lui toàn thân.

Trong lúc nhất thời, tình thế vô cùng nguy cấp.

Mà bên kia, mấy hắc y nhân bịt mặt dần bị tử sĩ cuốn lấy. Hơn nữa mấy tử sĩ này bắt đầu cố ý kéo rộng vòng bảo hộ ra ngoài, cô ý tách lớp bảo hộ ra khỏi thiếu niên kia.

Trên trán thiếu niên đã thấm đẫm một lớp mồ hôi, sắc mặt cũng mỗi lúc một tái. Trở kiếm, xoay người, quét ngang, chém dọc, cho dù đã đến ranh giới kiệt sức nhưng hắn vẫn bình tĩnh thong dong thi triển hàng loạt động tác mạnh mẽ, suy tính đánh trả, góc độ và lực đạo, chém giết đầy quả quyết giữa một đám hổ đầy hung tợn.

Huyền Ảnh cũng không có thuật phân thân. Mắt thấy tình thế càng lúc càng bất ổn, lòng càng lo lắng không nguôi.

Đột nhiên, một âm thanh khác thường truyền đến, không khí cũng như ngừng lại trong chớp mắt.

"Chủ thượng....!" Huyền Ảnh vừa nghe thấy âm thanh đó thì hoảng sợ hét lên.

Một thanh thủy chủ với ánh sáng xanh dữ tợn đã đâm trúng bên ngực phải của thiếu niên.

Lòng Huyền Ảnh hoảng hốt, chém giết điên cuồng một đường, liều lĩnh vọt tới bên người thiếu niên, giơ tay lên giải quyết tên tử sĩ đã đâm thiếu niên kia.

Mà phản ứng của thiếu niên kia lại bình tĩnh hơn rất nhiều, hết như người bị thương không phải là mình.

Không có kinh ngạc, không có hoảng hốt, thậm chí ngay cả một tiếng kêu đau đớn cũng không có, hắn vô cùng quyết đoán nhanh chóng rút thủy chủ ra, điểm mấy đại huyết xung quanh vết thương và trên người, cầm máu, áp độc, làm liền một mạch.

"Ảnh, Tước Hoả Kỳ sẽ tới rất nhanh thôi, nhưng có lẽ hôm nay ta sẽ không đợi được tới lúc đó rồi." Dù thiếu niên kia vì đau đớn mà khẽ cau mày, nhưng nụ cười như có như không vẫn còn treo trên khoé môi của hắn, như đang tự giễu, cũng như có chút bất đắc dĩ.

Giọng nói của hắn vừa tao nhã vừa dễ nghe, còn mang theo chút trong trẻo lạnh lùng như một mảnh ngọc bóng, dường như còn có một sức mạnh chạy thẳng vào lòng người. Cho dù có ở trong khung cảnh chém giết đầu hỗn loạn này, lời nói ấy vẫn rõ ràng như cũ.

"Chủ thượng..."

"Nơi này giao cho các người." Thiếu niên kia thở hển hển ngắt lời của Huyền Ảnh. Hắn thở dài một hơi, mặc dù vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước, nhưng trong giọng điệu đã có chút nghiêm túc: "Nhớ kỹ nhiệm vụ mà ta giao cho các người."

Nói xong, thiếu niên xoay người, kiếm khí rung động, nhanh chóng mở một lỗ hồng ở xung quanh. Ngay say đó, đột nhiên một luồng khói trắng tràn ngập khắp nơi.

Đợi đến khi khói tan thì đã không còn thấy bóng dáng của hắn nữa.

Chỉ còn lại mọi người vẫn đang sững sờ tại chỗ cùng Huyền Ảnh mang vẻ mặt lo lắng nhìn nơi mà thiếu niên kia biến mất.

....

Y Kiều bị cồng nên mới tỉnh lại.

Khi nàng từ từ mở mắt ra, đập vào tầm nhìn của nàng là một đám cỏ khô. Tiếp theo lòng nàng cả kinh, trong nháy mắt đã có chút khủng hoảng dâng lên.

Nàng ngồi bật dậy, lại lấy tay chống đầu theo bản năng. Miễn cưỡng cố nén sự khó chịu, nàng hơi do dự, bắt đầu quan sát bốn phía. Lúc này, Y Kiều mới phát hiện, thì ra lúc này nàng đã nằm trong một bụi cỏ khô, xung quanh toàn là một khung cảnh tiêu điều. Đá vụn gỗ mục nằm lẫn lộn trong đám cỏ chết, lờ mờ cả một vùng, làm nền cho từng cơn gió lạnh đang gào thét, càng lúc càng lạnh lẽo khiến cho người ta có chút cảm giác áp bách khó thở.

Y Kiều không khỏi hít một hơi khí lạnh: Tại sao mình lại ở chỗ này? Không phải lúc này nàng vẫn đang nghỉ ngơi trong nhà sao? Sao vừa mới tỉnh dậy lại phát hiện mình đã nằm ở ngoài nơi hoang dã này rồi? Chẳng lẽ mình vẫn chưa tỉnh, đây chỉ là trong mộng thôi sao? Chờ một chút, Y Kiều ôm chút hi vọng, néo mình một cái thật mạnh.

Không có cảm giác như trong hi vọng, chỉ có một cảm giác vô cùng đau đớn. Mà chút khủng hoảng lúc vừa mới tỉnh dậy kia giờ đã biến thành một cơn thủy triều mãnh liệt không thể ngăn cản, đánh thẳng vào lớp phòng tuyến trong lòng nàng, tung hoành khắp nơi bên trong.

Nàng cúi đầu hít sâu một hơi, hi vọng một hơi này có thể giúp nàng hồi phục chút tâm tình, nhưng dường như cũng không có chút tác dụng gì. Bởi vì ngay sau đó, nàng lại phát hiện một chuyện vô cùng hoang đường, y phục trên người... Lại không phải là y phục của nàng.

Đó là một bộ y phục cổ trang. Bên ngoài là một lớp áo ngoài bằng gấm mềm màu đỏ, bên trong lại là áo lót màu trắng thêu mây trắng, trên vạt

áo còn có vài đoá hoa lê được thêu bằng chỉ bạc vô cùng tinh xảo.

Mới vừa rồi nàng không phản ứng kịp với tình cảnh trước mắt, trong lúc bối rối cũng không phát hiện mình đang mặc bộ đồ này. Trái lại động tác cúi đầu lúc này đã khiến nàng nhìn thấy chuyện còn kì lạ hơn.

Nhất thời Y Kiêu chỉ cảm thấy có một tiếng chuông vang lên trong đầu, một cảm giác lạnh lẽo rợn người dâng lên, hệt như một con rắn độc bò qua sống lưng, khiến cả đầu óc của nàng tê dại. Nếu không phải nàng đã cố gắng áp chế sự sợ hãi trong lòng thì chỉ sợ nhất định lúc này nàng sẽ hét lên thành tiếng.

Y Kiêu cố gắng thở một hơi thật sâu, từ từ đứng lên khỏi mặt đất. Nàng bắt mình phải bình tĩnh hơn, chỉ có như thế mới có thể phân tích ra chút đầu mối nào đó từ tình huống hoang đường trước mắt.

Rõ ràng mình còn đang nghỉ ngơi trong nhà, tại sao vừa tỉnh dậy đã bị lôi tới nơi hoang dã này? Còn bộ y phục kỳ quái trên người là chuyện gì đây? Còn nữa, Y Kiêu nhíu mày, cuối cùng cũng nghĩ tới một điều: Nàng nhớ rất rõ, bây giờ mới là thời tiết cuối xuân, nhưng theo khung cảnh trước mắt thì rõ ràng đã là mùa đông rồi...

Y Kiêu càng nghĩ càng sợ, ngay cả hô hấp của mình đã chậm đi từ lúc nào cũng không biết. Nàng không có cách nào để dùng suy nghĩ của mình mà áp dụng vào tình cảnh trước mắt. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là cố gắng áp chế từng cơn sóng khủng hoảng đang không ngừng dâng lên trong lòng kia, tránh trường hợp còn chưa giải quyết được vấn đề trước mắt mà mình đã phát điên rồi.

Đây chắc chắn không phải là trò độc ác của ai đó, càng không phải là việc mà con người có thể làm, bởi vì Y Kiêu cảm thấy nàng vẫn chưa từng đắc tội với ai. Như vậy, chẳng lẽ... Xuyên không? Mình xuyên không rồi sao? Hơn nữa còn là xuyên hồn à?

Trong suy nghĩ gần như đã đình chỉ của Y Kiêu lại xuất hiện phán đoán này.

Nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, loại chuyện hoang đường chỉ có trong tiểu thuyết, phim ảnh và mấy vở kịch này lại xuất hiện trên người nàng sao? Hơn nữa còn không cần phải chết, cứ như vậy mà rơi trúng xuống đầu mình! Y Kiêu lắc đầu một cái, nàng cảm thấy mình sắp điên rồi. Nhưng dựa vào tình hình trước mắt, có lẽ đó là lời giải thích hợp lý nhất.

Nàng có chút hít thở không thông, cố gắng kìm chế mấy suy nghĩ lung tung này. Trước mắt, điều quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, lúc đó mới có thể lo mấy thứ còn lại.

Nghĩ như vậy, nàng vừa muốn cất bước đi về phía trước, lại bất ngờ đá phải một bọc đồ.

Y Kiêu vừa cúi đầu nhìn, thì ra là một bao đồ nặng được bọc bằng lụa nâu. Mới vừa rồi do nàng đã quá căng thẳng, cộng thêm việc màu sắc của bọc đồ này vô cùng bình thường, vì thế nếu có ở gần bên người thì cũng rất khó để nhìn thấy.

Đây... Chắc là của chủ nhân nguyên thể này.

Y Kiêu lắc đầu, nàng không muốn nghĩ quá nhiều, liền thuận tay xách lên, phui bụi bặm rồi khoác lên vai.

Bọc đồ này cũng không quá lớn, nhưng lại hơi nặng, chắc đồ bên trong cũng không ít.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hắc Y Nhân Ở Vùng Hoang Vắng

Tất nhiên Y Kiêu không biết đường, vả lại nàng cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm đi lại ở nơi hoang dã này, vì vậy mặc dù nàng muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, nhưng có làm thế nào thì nàng cũng chỉ có thể đi lại mà không có mục đích cụ thể.

Đi cả một buổi, trước mặt vẫn là khung cảnh hoang vu toàn cây khô và đất đá, không hề có chút biến hoá nào.

Nàng vừa mệt vừa có chút nhụt chí, tựa vào một thân cây rồi ngồi xuống.

Phía xa là những dãy núi trùng trùng điệp điệp, từng cánh rừng xanh thẫm đồi dào hết lớp này đến lớp khác. Lúc này bầu trời chiều chỉ còn lại chút ánh vàng yếu ớt đan vào tán cây, càng để lộ vẻ tiêu điều mỗi mệ. Vài tiếng chim về tổ truyền đến từ trong màn trời tối mờ kia, càng tỏ rõ bóng đêm đang dần phủ xuống.

Y Kiêu có chút lo lắng mà nhìn sắc trời, nghĩ đến việc ngủ ngoài trời ở nơi hoang dã này thì chắc chắn là một chuyện phiền phức, nàng bắt đầu nhanh chóng cất bước.

Có điều lúc này thứ nàng tìm không phải là đường ra mà là một nơi nào đó để nàng có thể trú chân.

Nơi đây cũng không phải là núi, mà khoảng cách tới chân núi vẫn còn một đoạn rất xa. Vì vậy, không có khả năng sẽ có sơn động nào cho nàng

trú thân. Nhưng cũng không thể ngủ ngoài nơi đất trống, bởi vậy Y Kiều bắt đầu đi vào khu rừng nhỏ phía trước.

Phần lớn cây cối trong rừng đã khô héo, trên nhánh cây cũng chỉ còn một vài mảnh lá vàng khô đang run rẩy trong gió không chịu rời cành. Trong khung cảnh ấy, chỉ còn một cây tùng vẫn còn giữ được chút sắc xanh trên thân mình.

Y Kiều đi đến gốc cây đó, cảm thán vài chiếc lá xanh tiêu điều trên thân cây, không khỏi nhớ tới lời của Khổng lão phu tử: "Dù lạnh cũng không thể làm tùng bách điêu tàn."

Nàng kéo tay nải trên người, sau khi thỗn thức thì bắt đầu tiếp tục cố gắng chống đỡ sự mệt mỏi đi tìm kiếm chỗ nghỉ chân, nhưng không ngờ, vừa quay đầu đã thoáng thấy được một gian nhà gỗ trong bụi cây.

Hệt như một người lữ hành đã khát khô trong sa mạc hồi lâu lại nhìn thấy một ốc đảo phì nhiêu, Y Kiều vô cùng mừng rỡ, kích động chạy về phía căn nhà gỗ kia.

Nhưng, chuyện không khéo nhất chính là, nàng đã bị vấp phải một vật nào đó trên mặt đất. Nếu không phải nhờ nàng phản ứng nhanh, kịp thời vươn tay vịn vào thân cây bên cạnh, chắc chắn nàng sẽ phải té dập mặt xuống đất như một con chó gặm bùn rồi.

Nàng cố gắng ổn định lại chút tinh thần đang vô cùng kinh hãi của mình, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng đi mà 'không nhìn đường'.

Trong lúc trống ngực còn chưa phục hồi lại như trước, nàng cúi người dò xét kê đầu xô gậy nên việc này, lại bị dọa đến mức hét toáng lên.

Lúc đó, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống, ánh mắt trời cũng âm đạm hơn không ít. Có tiếng gió lạnh cùng với mấy tiếng kêu đầy kì quái của vài

loại chim là lướt qua, hết như những tiếng gào rú đầy bi thảm của yêu ma quỷ quái trong núi. Nếu như muốn hỏi trong loại tình cảnh này thì chuyện gì là kinh khủng nhất, chắc chắn cảnh tượng trên mặt đất lúc này chính là câu trả lời tốt nhất.

Có một người đang nằm trên mặt đất, thoạt nhìn thì hẳn là một nam tử.

Mới vừa rồi Y Kiêu đã bị vấp phải hòn đá bên cạnh chân hẳn.

Toàn thân người nọ đều là hắc y, thoạt nhìn như một bộ y phục dạ hành được thêu chỉ bạc, nhưng lại không hề che mặt như trong mấy bộ phim võ hiệp kia. Dù đầu đang nghiêng sang một bên nhưng vẫn có thể trông thấy làn da trắng bệch của hẳn. Trên ngực phải vẫn còn có một vết thương như đang nói rõ nguyên nhân cho việc nằm ở nơi này của hẳn.

Y Kiêu vẫn bảo trì tư thế ôm ngực mà đánh giá người trước mặt, hô hấp cũng dần trở nên có chút không đều.

Thật ra cũng không hẳn là nàng hoàn toàn bị kinh hãi, mà còn có chút cảm giác như bị chèn ép. Dường như, người trước mắt này có một khí thế vô cùng mạnh mẽ khiến người khác không thể nhìn thẳng vào hẳn.

Đó là một loại khí phách phát ra từ sâu bên trong, vì vậy, cho dù lúc này hẳn có nhắm nghiền mắt mà nằm trên mặt đất thì vẫn không hề có chút chột vật nào, không hề mất đi khí độ. Mà điều này cũng là một trong những nguyên nhân khiến Y Kiêu không vội đi xem thử hẳn vẫn còn sống hay đã chết.

Thật sự nàng rất đau đầu, ôm trán đứng tại chỗ tiến lui đều không được. Nhưng, cân nhắc đến hậu quả kinh khủng của việc làm hàng xóm cả đêm cùng một kẻ không biết sống chết với sự không đành lòng trong nội tâm kia, cuối cùng sau khi đấu tranh dữ dội, Y Kiêu cũng quyết định dò xét hơi thở của hắc y nhân.

Đặt tay dưới mũi hăn, cuối cùng nàng cũng thở phào một hơi... Hăn còn sống, tuy rằng hô hấp có hơi yếu ớt một chút.

Có thể là bởi vì rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy một người sống ở nơi hoang dã này, chút căng thẳng vừa rồi của Y Kiêu đã giảm bớt hơn phân nửa.

Nàng nhìn về phía gian nhà gỗ kia, phát hiện bên trong ngoại trừ một chiếc giường được làm từ một tấm ván gỗ có phủ một lớp rơm và mấy tấm da thú ra thì cũng không còn gì khác. Mà dấu hiệu duy nhất trong phòng chứng minh đã từng có người ở cũng chỉ là một chút tro tàn trong góc phòng.

Đây là một gian nhà gỗ giản dị làm nơi trú chân cho thợ săn lúc vào rừng săn thú. Không biết chủ nhân của nó đã bỏ nơi này hay vẫn còn chưa đến. Chẳng qua hiện tại mấy thứ này đã không còn quan trọng.

Sau khi kiểm tra kỹ càng, Y Kiêu quay đầu lại, đi tới bên cạnh hắc y nhân kia. Nếu như đã biết rõ hăn vẫn còn sống thì tất nhiên không thể cứ để hăn phơi thân bên ngoài như vậy. Vì thế, Y Kiêu cũng định chuyển hăn vào trong căn nhà gỗ kia.

Nàng nheo mắt đánh giá sơ qua hắc y nhân, tính toán xem bản thân mình cần phải dùng bao nhiêu sức.

Người trước mắt trông rất gầy, thân hình cao lớn, đường cong trên thân thể vô cùng ưu mỹ, vừa nhìn qua đã khiến cho người xem đẹp mắt vừa lòng. Có điều Y Kiêu đã không còn tâm tư để đi thương thức hăn, nhất định nàng phải nắm bắt được thời gian để chuyển tên này vào nhà.

Vốn nàng còn muốn công hăn vào. Có điều tuy nhìn hăn không có được bao nhiêu thịt nhưng vẫn là một nam tử, hơn nữa vóc người lại cao lớn như thế, nàng chỉ có thể... Kéo hăn vào thôi.

Vì không để động đến miệng vết thương của hấn, Y Kiều cố gắng nâng nửa người trên của hấn lên, cố gắng dốc hết sức, nửa ôm nửa kéo cố gắng đưa hấn vào nhà.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chữa Thương Trong Gian Nhà Gỗ

Sắc trời dần trầm hơn, nhưng ánh trăng vẫn chưa có dấu hiệu ló dạng.

Lúc này Y Kiêu chỉ dựa vào chút ánh mặt trời yếu ớt, cố gắng mài hai hòn đá đánh lửa trong tay. Đây là thứ mà nàng lấy được từ trong bọc bằng vải kia.

Đá đánh lửa là một loại công cụ tạo lửa của thời xưa, mặc dù không nhanh và tiện như bật lửa nhưng công dụng vẫn khá tốt, là một vật dụng vô cùng cần thiết để sinh tồn trong nơi hoang dã.

Hơn nữa, tuy rằng nàng chưa từng có kinh nghiệm sử dụng nhưng đã từng thấy qua trên các bộ phim truyền hình hay mấy vở kịch trên màn ảnh, hiện tại cứ bắt chước theo thì cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn, chẳng qua chỉ cần vận dụng chút đầu óc mà thôi.

Đánh xong lửa, gài then cửa, Y Kiêu bắt đầu cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nàng lột một tấm da thú rồi ngồi xuống cạnh đống lửa, đang định nằm xuống nghỉ ngơi một chút thì lại nhìn về phía hắc y nhân ở một bên.

Lúc này hắc y nhân đã được đặt trên chiếc giường gỗ được lót da thú. Mặc dù có ánh lửa hắt lên nhưng mặt hắc y nhân vẫn trắng bệch không có chút huyết sắc như trước.

Y Kiêu nhíu mày, khẽ nói thầm trong lòng: ‘Không phải thương thế của hắc y nhân thêm chứ?’ Nghĩ như vậy, nàng tiến lên phía trước để xem xét

tình huống của hắn.

Giờ phút này, rõ ràng nơi vết thương trên ngực phải của hắn còn đang có chút máu tươi đỏ thẫm rỉ ra ngoài, mùi máu tươi nhàn nhạt hoà lẫn với chút mùi mốc trong phòng dần phiêu tán trong cả căn phòng.

Sau khi Y Kiêu nhìn thấy thì vô cùng hoảng sợ, cơn buồn ngủ vừa mới ập tới cũng vơi đi phân nửa.

Nàng nghĩ việc này có thể là do lúc nãy khi nàng kéo hắn vào đã làm rách miệng vết thương. Xem ra, cẩn thận trăm nghìn lần nhưng vẫn không làm tốt bao nhiêu.

Y Kiêu lấy tay gõ đầu, có chút tự trách, nàng biết hiện tại mình phải xử lý miệng vết thương cho hắn, bằng không thì chắc chắn hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Vì vậy nàng dời mắt đến góc giường tìm bao đồ màu nâu kia. Bao vải này không hề lớn nhưng y phục và vật dụng lại rất đầy đủ, hết như đã được cố ý chuẩn bị từ trước để đi xa vậy.

Y Kiêu không khỏi bật cười: Chẳng lẽ chủ nhân của bao đồ này đang chuẩn bị chạy nạn sao?

Lần này, bao vải lại cung cấp một vài vật dụng hữu ích khác: Một chiếc khăn tay bằng vải bông màu trắng, một túi da nước còn hơn phân nửa, một thanh chuỳ thủ tinh xảo khéo léo, còn có mấy bình, lọ thuốc giảm đau và cầm máu. Đáng tiếc không có rượu, nếu không thì dùng nó để trừ độc cho miệng vết thương là tốt nhất.

Bởi vì vết thương đã sớm khiến y phục xung quanh dính vào da thịt nên cách tốt nhất để xử lí nó chính là cắt y phục xung quanh đi.

Y Kiều nắm chặt chủy chủ trong tay, hít sâu một hơi, cẩn thận mở lớp y phục màu đen ngoài cùng ra, cố gắng tách lớp áo lót và trung y dính vào vết thương kia .

Nàng cố gắng tập trung hết tâm tư vào trên mũi thủy chủ dính máu, chỉ sợ mình nhắm không trúng hoặc run tay một chút, rạch nhầm vào miệng vết thương của hắn sẽ làm cho miệng vết thương vốn đã nghiêm trọng lại trở nên tồi tệ hơn.

Nàng chưa từng học qua lớp hộ lý chuyên nghiệp, chẳng qua cũng chỉ từng tham gia mấy hoạt động trong kì nghỉ hè được trường tổ chức, làm tình nguyện một thời gian ở bệnh viện nên cũng có chút kiến thức về chữa và chăm sóc người bệnh, nhưng dù sao cũng chỉ là kinh nghiệm thực tế vô cùng nông cạn mà thôi. Dù hiện tại cũng không cần phải tiến hành giải phẫu ngoại khoa nghiêm trọng gì, chỉ là xử lý chút vết thương, nhưng nhìn đồng máu đã chảy thành một dòng suối kia, nàng vẫn không nhìn được mà có chút căng thẳng.

Cho dù người này không hề có nửa xu quan hệ với nàng, nhưng có thể nào thì cũng là một người sống sờ sờ ra đó, hơn nữa hiện tại tính mạng của hắn còn treo lơ lửng. Nếu là do nàng bất cẩn mà khiến hắn có điều gì sơ suất, có lẽ nàng sẽ phải day dứt cả đời mất.

Y Kiều dùng chiếc khăn tay trắng tinh đã được thấm ướt nước để rửa sạch miệng vết thương, lại cẩn thận từng li từng tí mà bôi thuốc bột lên, khó khăn mới có thể ngăn cho máu ngừng chảy. Nàng lại tìm một góc sạch của chiếc khăn để lau miệng vết thương rồi băng bó đơn giản, lúc này mới lau mồ hôi trên trán rồi thở phào một hơi dài.

Sau đó Y Kiều phát hiện trên người hắn vẫn còn một vài miệng vết thương khác, cũng may là không nghiêm trọng lắm, nàng chỉ cần xử lý qua một chút là ổn.

Đây cũng là chuyện vô cùng bất đắc dĩ, đã rất lâu rồi nàng mới phải bắt tay vào làm mấy chuyện băng bó này.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thiếu Niên Như Lưu Ly

Đống lửa trong phòng như đang thiêu đốt tới vui vẻ, đốt đến mức hừng hực vang dội, chẳng qua vẫn không thể đẩy lui được cái lạnh bên trong căn phòng.

Trải qua một phen giày vò ban nãy, Y Kiều chỉ cảm thấy càng thêm mệt mỏi. Từ sau khi tỉnh dậy, mỗi một giây thần kinh của nàng bị kéo quá căng, lại di chuyển ở nơi hoang dã này hơn nửa ngày, còn bị người trước mặt ấy hù suýt chết, thật sự là rất buồn ngủ.

Vì vậy, nàng định trở lại chỗ mới vừa rồi để nghỉ ngơi một chút.

Nhưng vừa đứng lên, một suy nghĩ dâng lên giữ bước chân của nàng lại... Nàng muốn nhìn dung mạo người mình cứu một chút.

Từ khi thấy hấn đến bây giờ, Y Kiều chưa từng nhìn kỹ khuôn mặt của hấn. Đối với chuyện này, lúc vừa bắt đầu lòng nàng đã vô cùng khủng hoảng, chỉ vội vàng sắp xếp chuyện nghỉ đêm, sau sắc trời lại sắp tối, nàng cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ. Tiếp đó khi sắp xếp xong tất cả, thậm chí còn lại gần để xử lý vết thương cho hấn, nhưng nàng chỉ mới nhìn thoáng qua khuôn mặt ấy mà thôi.

Điều này có thể liên quan tới khí chất bức người từ trên người hấn, cũng có thể là bởi vì nàng quá hoảng loạn trước tình cảnh hoang đường lúc này mà mới có suy nghĩ rảnh rỗi như vậy.

Nhưng hiện tại, đã có cơ hội tốt như thế, nàng nhanh chóng quay đầu lại, hơi cúi người nhìn gương mặt của hấn.

Lần này, cũng trở thành thời khắc khó quên nhất của đời nàng.

Thoạt nhìn, hấn chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tuấn mỹ, sống mũi cao thẳng, mắt phượng hẹp dài, độ cong vừa ưu nhã vừa tuyệt đẹp. Hàng mi dài nhấp nhô như được cắt tỉa tỉ mỉ, nói một cách đơn giản chính là một tác phẩm nghệ thuật tinh diệu nhất thế gian.

Trên gương mặt thon dài của hấn có chút sắc tái nhợt, đó là màu của ánh lửa hừng hực hắt lên nhưng cũng không làm gương mặt ấy thêm tiêu tụy. Dường như hấn là người của thế giới khác, gần trong gang tấc, xa tận chân trời. Vậy mà, trong lúc vô hình còn tăng thêm khí chất trên người hấn, hệt như một viên ngọc quý khiến cho đất trời cũng trở nên mờ nhạt.

Theo lý, đây chính là mâu thuẫn. Trời sinh ngọc thạch đã là vật tượng trưng cho ôn hoà, tại sao còn có khí chất bức người như thế? Nhưng nếu một người lấy ngọc làm cốt, lại có thêm tâm trí mạnh mẽ, như vậy cũng có thể có cả hai luồng khí chất trong người, có thể phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

Trước những thứ thật như không thật ấy, ngũ quan tuấn tú này đã không còn là thứ khiến người ta chú ý nhất nữa.

Y Kiều sững sờ, ngăn người hồi lâu mới phục hồi lại, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút lúng túng. Nhưng cũng may hấn vẫn chưa tỉnh lại, không thể nhìn thấy sự bối rối của nàng.

Nàng đã luôn cho rằng mình khá lạnh nhạt với mấy chuyện nam sắc này, lại không ngờ một ngày mình cũng sẽ có lúc gặp phải tình cảnh si hoa. Xem ra không phải là không có, chẳng qua chỉ chưa từng gặp qua phong tư tuyệt hảo như thế.

Nhưng... những thứ đó có quan hệ gì tới nàng chứ, mình và hấn chỉ là bè nước gặp nhau, cứu hấn chỉ do lương tri của một người bình thường mà thôi.

Y Kiều có chút buồn bã mất mát ngồi trở lại bên ngọn lửa, tìm một vị trí thoải mái, dần chìm vào mộng đẹp. Lúc này trên người của nàng chỉ có một bộ váy gấm màu trắng, lớp áo choàng bên ngoài cũng đã tặng cho thiếu niên trên người kia.

Từ suy nghĩ cho an toàn, Y Kiều để đồng lửa cách xa giường gỗ hơn một chút. Nhưng nàng lại sợ không thể cấp đủ hơi ấm cho người bị thương, nhờ bị lạnh thì không tốt, vì thế mới cẩn thận đưa chiếc áo choàng của mình cho hắt làm chắn. Dù sao nàng có thể sưởi lửa, không lạnh bao nhiêu.

Ngoài phòng, gió bắc thổi qua rừng cây một cách đầy giận dữ, còn mang theo một lớp bụi đất. Căn nhà gỗ nhỏ nơi này dưới sự càn quét của đất đá và gió rét càng có vẻ cô đơn và yếu ớt, hệt như một giọt nước bé nhỏ trong cả một đại dương mênh mông. Từng cơn cuồng phong vờn quanh căn nhà nhỏ, bắt được khe hở nào lại liều mạng chen vào bên trong, phát ra những âm thanh rít gào ghê rợn, khiến tóc gáy của người ta cũng phải dựng hết cả lên.

Mà sự hiểm ác dữ tợn bên ngoài, dường như cũng không tạo được bao nhiêu ảnh hưởng đến trong nhà.

Đồng lửa vẫn cháy hừng hực, tạo nên những âm thanh "bụp bụp" hoà thuận vui vẻ trong căn nhà. Một thiếu nữ đang cuộn mình vào trong tấm da thú bên cạnh đồng lửa, hiển nhiên là đã ngủ. Ánh lửa toát ra nhuộm màu y phục của nàng, phản chiếu thân hình nhỏ bé của nàng lên bức tường gỗ phía sau, cũng soi sáng dung nhan điềm tĩnh không tranh với đời của nàng, ngủ đến vô cùng ngon giấc.

Quanh thân nàng cũng tràn ngập sắc màu ấm áp, khiến người ta chỉ cảm nhận được sự yên tĩnh và ấm nóng. Thậm chí còn làm cho người ta tin, cho dù có phải đối mặt với sự rung chuyển đầy biến động bên ngoài lẫn nữa thì vẫn có thể duy trì được cảm giác ấm áp, thản nhiên ấy.

Thiếu niên vừa tỉnh lại, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là tình cảnh đó.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Giác Mơng Trở Về Quê Hương

"Con gái à, nhanh rửa tay rồi ăn cơm thôi!" Đỗ Mân nghe thấy tiếng vang, vội vàng vẫy tay về phía cửa với con gái của mình. Y Kiền nhìn đồng hồ một chút, có hơi kinh ngạc nhìn mẹ của mình: "Mẹ, vẫn chưa tới giờ đâu, sao mẹ về sớm vậy? Mẹ xem, con đã mua vài món rồi, vốn còn đang định về nấu đấy."

"Con đã lên đại học, nửa năm không gặp được nhau rồi. Vất vả lắm mới được nghỉ, mới vừa về tới nhà thì sao lại để con nấu được. Chẳng phải mẹ rất vui sao, con mang theo thứ này sang chỗ dì Triệu cho mẹ một lát, trước giờ cơm thì mẹ sẽ làm đồ ăn xong. Dù sao khoá học hôm nay đã gần xong rồi, phòng tập yoga cũng không có việc gì mà." Trên mặt Đỗ Mân tràn ngập nụ cười từ ái, nhận hết mấy túi từ trong tay Y Kiền.

"Ai, mẹ à, được rồi." Cô thấy thế vội vàng cầm tay của mẹ, cười tủm tỉm móc ra một bọc giấy màu tím cứng từ trong túi, lấy đồ bên trong ra: "Mẹ xem cái gì này?"

Đỗ Mân cẩn thận quan sát đồ trong tay con gái, trên mặt dần hiện lên vẻ vui mừng: "A, đẹp thật!"

Thì ra đây là một chiếc áo len dày màu nâu đậm, bên ngoài là cổ áo lông động vật, vật liệu may mặc mềm mại được may thành mấy đường nếp uốn khúc khá đặc biệt, phía dưới còn có một quả bông khéo léo tinh xảo.

"Đây là đồ đặc biệt mua cho mẹ nha!" Y Kiền hiến vật quý như đồ được may ra cho Đỗ Mân mặc để bà nhìn.

Vậy mà người làm mẹ, ở vị trí của Đỗ Mân lại có hơi đau lòng: "Con gái à, quần áo của mẹ không còn ít nữa, sao con lại xài tiền lung tung thế? Số tiền ấy còn dùng để cho con đóng học phí nữa!"

Y Kiều nghe mấy lời cầu nhàu của mẹ, không khỏi có chút mất hứng, chu môi lên, bất mãn nói: "Ai da, mẹ, không phải lúc này mẹ mới nói đó sao, đã một thời gian dài con không được về nhà rồi, mua một bộ đồ hiệu kính với mẹ thì chẳng lẽ lại không được sao?"

"Hơn nữa." Cô trợn mắt, chớp chớp như kẻ trộm: "Chẳng phải lúc này mẹ còn rất vui à?"

Đỗ Mân có chút bất đắc dĩ nhìn con gái của mình, thật sự không còn gì để nói.

Y Kiều biết mẹ đang lo lắng điều gì, vì vậy cố chỉnh lại sắc mặt, vỗ tay của mẹ để an ủi: "Mẹ, mẹ xem đi, bình thường con đều làm thêm việc sau giờ học cả, hơn nữa mỗi kì đều có học bổng, thật ra thì lúc nào tiền cũng đủ để con tiêu, hơn nữa còn thừa đấy. À, ngày nghỉ con chỉ cần đi làm thêm ca là có thể kiếm đủ học phí rồi."

"Vì vậy..." Vì không muốn để không khí quá mức nghiêm trọng, Y Kiều lại tiếp tục khôi phục vẻ cười đùa trên khuôn mặt của mình: "Mẹ không cần lo về vấn đề tiền nữa. Nếu còn chê con dùng tiền bậy bạ nữa, còn sẽ đau lòng đấy." Nói xong, cô dùng vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn mẹ mình, còn liều mạng nháy mắt mấy cái, đáng tiếc không thể nặn ra một giọt nước mắt nào.

Đỗ Mân bị con gái chọc đến mức dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là vừa đau vừa thương mà vỗ đầu cô: "Ai, đợi đến khi con tốt nghiệp rồi thì tìm một công việc tốt, tự dựa vào mình mà sống, chỗ của mẹ cũng dành dụm được ít tiền rồi. Có còn dư thì cố tìm một nhà chồng, nhanh gả con cho người ta. Bữa nào làm gì đấy? Con gái là phải lập gia đình. Mấy

năm nay mẹ để dành tiền thế, không phải dùng cho con làm đồ cưới thì là ai, đừng có vội, đợi đến lúc mẹ về hưu rồi, con có thể chăm sóc mẹ không? Đến lúc đó, sợ con còn chả muốn chê mẹ hay càu nhàu nữa."

Y Kiều có chút bất mãn bĩu môi.

Cô biết mấy năm gần đây, một mình mẹ chống đỡ cho căn nhà này là không hề dễ dàng. Bà khổ cực, làm con gái, tất cả cô đều biết. Cô biết trên đời này mẹ cô luôn có ý như vậy, chỉ hi vọng con gái mình có thứ tốt nhất. Nhưng, Y Kiều rất thương mẹ, cô không hề muốn nghe mẹ mình nói lời như thế.

Cô giả vờ tức giận, bất mãn cãi lại: "Con không cần đâu! Nếu con rể tương lại dám bất kính với mẹ vợ của anh ta, con sẽ mổ anh ta ra cho mẹ xem!"

Đỗ Mân bị con gái chọc cười, cười đến mức trên mặt cũng xuất hiện mấy nếp nhăn đầy hạnh phúc.

Y Kiều còn muốn nói thêm gì nữa, lại chợt phát hiện trên bộ đồ có một sợi chỉ dài. Cô có chút ảo não vì sơ suất của mình, vội vàng đứng dậy chạy lên lầu, sau đó vẫn không quên quay đầu dặn mẹ: "Mẹ, con đi tìm kéo cắt chỉ trên đầu áo nhé."

Mẹ cô không nói gì, chẳng qua chỉ cười một cách ấm áp, bảo cô đi cho nhanh.

"Bịch bịch bịch." Vừa mới lên được mấy bậc thang, Y Kiều dần cảm thấy có chút choáng váng.

Khi cô miễn cưỡng lên được trên lầu lại hoảng sợ phát hiện, giữa sàn nhà trên lầu là một vòng nước xoáy mãnh liệt đang sinh ra một lực hút kinh người, từng chút từng chút hút cô vào bên trong.

Cô hốt hoảng cất tiếng kêu cứu, nhưng tiếng kêu lại bị chìm trong thế nước: "Không! Đừng!... Mẹ! Mẹ! Cứu... cứu con!!"

Thân thể của cô dần bị dòng nước xoáy nuốt trọn, tiếng kêu cứu cũng dần bẽ nát như mảnh vụn trong tiếng gào thét của cuồng phong...

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Có Ôn Tất Báo (Thượng)

Sau khi thiếu niên kia tỉnh lại liền nhắm mắt điều tức.

Vừa rồi hắn chỉ kiểm tra miệng vết thương của mình một chút, phát hiện đã có người xử lý cẩn thận giúp mình. Hắn không khỏi tự giễu cười: Xem ra mình đã nhặt được một cái mạng rồi.

Trước khi hôn mê, hắn cố gắng bức hết độc ra ngoài, xem ra làm liều mà lại đúng.

Sau khi khôi phục được chút thể lực, hắn muốn xuống giường đi lại một chút. Cũng trong lúc vô tình lại chạm vào tấm áo choàng mềm bằng gấm.

Màu đỏ ửng nổi bật trên mấy ngón tay trắng nõn thon dài của hắn, chút cảm xúc mềm mại trên đầu ngón tay khiến khoé môi của hắn nhếch lên tạo thành một đường cong, nhưng sâu trong đôi mắt ấy vẫn không có bất cứ một gợn sóng nào.

Hắn lấy tấm da thú trên giường xuống, trải cạnh đồng lửa, ngồi đối diện thiếu nữ kia.

Cẩn thận nhìn kĩ thiếu nữ đang ngủ, hắn phát hiện bản thân mình cũng đã bị bầu không khí yên tĩnh êm ả này bao bọc, từ trong ra ngoài đều cảm thấy chút thư giãn khó có được. Đây là cảm giác mà đã lâu hắn chưa từng cảm nhận. Lắc đầu, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ bản thân mình cũng có lúc có cảm giác lòng dạ thanh thản.

Kiểm chế tạp niệm, ngưng thần, hẩn bắt đầu mạch suy nghĩ của mình.

Đôi chân mày của thiếu nữ đối diện càng nhíu chặt, trên mặt dần hiện lên vẻ sợ hãi, hết như đang mơ thấy thứ gì vô cùng đáng sợ. Cuối cùng, như một sợi dây cung không thể chịu được sức căng, nàng hét to 'A' một tiếng, giật mình tỉnh lại.

Y Kiều vỗ ngực thở mạnh, nàng thật sự còn đang vô cùng sợ hãi với cảnh tượng nhìn thấy trong mơ.

Gác xếp, lại là gác xếp, ngay cả trong ác mộng nàng cũng không thoát khỏi căn gác xếp ấy. Xem ra, nàng đã bị ám ảnh nặng với căn gác đó rồi.

"Cô nương, cô không sao chứ?" Bỗng nhiên một giọng nam tử ưu nhã truyền vào tai nàng, còn mang theo chút lạnh lẽo của hàn ngọc, dường như còn có sức mạnh đi xuyên lòng người.

Trong lúc nhất thời nàng không kịp phản ứng, sững sờ ngẩng đầu nhìn người vừa lên tiếng.

Là thiếu niên được nàng cứu kia.

Giờ phút này, hẩn đang cười vô cùng dịu dàng mà nhìn nàng.

Thiếu niên vừa tỉnh lại, thần thái càng phi phàm hơn, ánh sáng đang lưu chuyển trong đôi mắt kia như hội tụ đầy đủ mọi tinh hoa của nhật nguyệt, khiến người ta phải say mê. Nhưng, lại không thể nhìn thấy rõ chút tình cảm bên trong đôi mắt ấy. Hết như một chiếc tách bằng lưu ly nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy lớp vỏ bên ngoài mà không thể nhìn thấy thứ được ẩn giấu bên trong.

Đối với chút luống cuống vừa rồi, Y Kiều cảm thấy có chút bối rối. Nàng vội ho một tiếng, miễn cưỡng cười một tiếng, nói: "Không sao."

Nhưng, ánh sáng lại loé lên trong đầu nàng, bất tri bất giác lại nhìn thiếu niên kia, nói: "À, huynh tỉnh rồi sao?" Hấn cũng bị thương không nhẹ, có thể tỉnh lại nhanh như thế, thật sự đã làm Y Kiêu bất ngờ.

Thiếu niên mỉm cười gật đầu, vô cùng lễ độ cảm tạ nàng: "Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp."

Y Kiêu chỉ cảm thấy đó là chuyện mình nên làm, vì vậy có chút xấu hổ xoa tay: "Không sao, không sao..." Nhưng ngay lập tức, chút tự nhiên trong lời nói của nàng lại dần bị sự bất an và sợ hãi trong nội tâm che lấp.

Y Kiêu nhìn trang phục màu đen được thêu tơ bạc ngăm cùng mái tóc đen dài của thiếu niên, chỉ cảm thấy chân tướng mỗi lúc một rõ ràng hơn, tất cả đều đúng với suy đoán lúc trước của nàng. Mà những thứ này đều là thứ mà nàng một mực lảng tránh.

Nhưng hiện tại, nàng đã không thể lừa bản thân mình được nữa.

Nàng hít sâu mấy hơi, buộc bản thân mình phải tỉnh táo, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, nàng phải biết rõ tình huống hiện tại.

"À." Nàng cố tìm từ ngữ để hỏi: "Xin hỏi, công tử họ gì?"

Thiếu niên hơi ngập ngừng một chút, sau đó cười chân thành đáp lời: "Tại hạ họ Hữu."

"Hữu? À, thật ra họ này rất hiếm đấy." Nàng cười khan vài tiếng, lại cảm thấy có chút lúng túng, tiếp tục tự báo gia môn: "Ta... Khụ, tiểu nữ họ Trương, tên là Y Kiêu."

Nàng không phải là sắc nữ, muốn liên hệ tính danh để thuận tiện làm quen đâu.

Chẳng qua nàng không muốn khiến câu hỏi kế tiếp của mình trở nên quá mức kinh người mà thôi. Có sao đi nữa, tốt xấu gì cũng phải cho người ta chuẩn bị tâm lý.

Có điều, vì tâm tư của nàng không đặt tại đây, nên cũng không biết rằng chủ động mang tên họ của mình báo cho một nam tử xa lạ, thật sự chính là một hành vi khác người.

Thiếu niên kia vừa nghe xong vẫn không có biểu cảm gì khác thường, lễ phép gật đầu.

"VẬY..." Nàng lại không tìm được chủ đề để nói, cuối cùng cắn răng: "Công tử sinh ngày..."

Câu hỏi như thế, đặt ở nơi này, quả thật là bất ngờ đến quái lạ. Nhưng ý lại không ở trong lời.

Thiếu niên như không ngờ nàng sẽ hỏi chuyện này, hơi sững sờ một chút, nhưng lại nhanh chóng phản ứng kịp, vẫn tươi cười ôn hoà như trước, hỏi gì đáp nấy: "Canh dần năm Thất Nguyệt, tuổi mão."

Ai ngờ, Y Kiêu nghe xong lại càng nôn nóng hơn, mặt cũng đỏ lên: "Ai da, không phải là cái đó... ý ta là, ta muốn hỏi... huynh sinh năm nào ấy... à, mà cũng không đúng..."

Nàng thật sự không tìm được từ phù hợp để diễn tả được ý của mình, càng nghĩ lại càng sốt ruột, cũng bất chấp việc tìm từ không được phù hợp của mình.

Nhìn vẻ sứt đầu mẻ trán của Y Kiêu, thiếu niên kia vẫn rất trầm tĩnh.

Hắn nghĩ, có lẽ hắn đã hiểu ý của Y Kiêu, khoé môi lướt qua chút ý cười vui vẻ: "Tại hạ là người Thành Hoá* năm thứ sáu. Cô nương muốn hỏi điều này phải không?"

(*Thành Hoá: Niên hiệu vua Hiến Tông nhà Minh, Trung Quốc, 1465
- 1487)

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Có Oán Tắt Báo (Trung)

Thành Hoá năm thứ sáu! Y Kiêu chỉ cảm thấy có một tiếng sét nổ vang trong đầu mình, vang dội đến mức nàng chỉ còn biết ngậy người tại chỗ, không thể nghe được câu hỏi phía sau của thiếu niên.

Thì ra nàng đã xuyên không rồi, còn quay lại tới triều nhà Minh hơn năm trăm năm trước.

Nàng học sử rất tốt, bình thường cũng cảm thấy khá hứng thú với lịch sử cổ đại, vì vậy những biệt hiệu triều đại thời xưa mà nàng biết được cũng nhiều hơn người bình thường. Tuy không dám nói nhớ rõ niên hiệu và miếu hiệu (sau khi hoàng đế băng hà, ở nơi miếu thờ, người ta lập bài vị để thờ cúng trên đó có khắc tên hiệu như Cao Tông hoàng đế...) mà các vị hoàng đế sở hữu, nhưng hễ là chút tên thì nàng đều biết, hơn nữa, nếu là triều Minh hoặc Thanh thì đều là những triều đại khá gần, nàng càng thêm quen thuộc.

Nhưng.... Mọi chuyện đều sợ một chữ nhưng mà.

Đã thấy nhiều vị anh quân khai triều nhà Minh cùng vài vị hoàng đế buồn cười hoang đường thời sau, nhưng ở giữa thì nàng lại chả có chút ấn tượng gì.

Rất không may, triều Thành Hoá đã ở giữa đời nhà Minh.

Thật ra nàng nhớ niên hiệu Thành Hoá này cũng là vì vị Thành Hoá Đế - Minh Hiến Tông Chu Kiểm Thâm có một khẩu vị rất nặng, độc sủng

một vị Vạn quý phi mười bảy tuổi dữ tợn hết thiên lôi. Nhưng đoạn lịch sử sau này phát triển như thế nào, hiểu biết của nàng lại có hạn.

Nhiều nhất cũng chỉ nhớ mang máng được niên hiệu của vị hoàng đế kế tiếp.

Nàng còn nghĩ, nếu là một thời kì quen thuộc, như vậy nàng vẫn còn có thể biết được một vài sự kiện lớn, cục diện chính trị, phương diện kinh tế văn hoá, pháp lệnh hoặc một số đặc trưng riêng, có lẽ còn có chút lợi ích cho mình.

Nhưng hiện tại, một quả bong bóng chứa lấy chút hi vọng cuối cùng của nàng đã vỡ tan. Một cảm giác bị cô lập hoàn toàn đang tàn sát bừa bãi trong lòng của nàng.

Khung hoảng, lo lắng, bất an, mê man, tất cả ập tới từ bốn phương tám hướng, hết như một cơn sóng gió động trời, bao phủ cả người nàng, khiến nàng cảm thấy hít thở không thông, hết như bờ biên giới đang sắp sửa sụp đổ.

"Trương cô nương, Trương cô nương?" Thiếu niên đối diện thấy sắc mặt Y Kiều có chút không đúng, không khỏi mở miệng hỏi thăm.

Y Kiều hơi giật mình, sau đó phục hồi tinh thần.

Ánh mắt mông lung bất định lúc trước cũng trở nên trong trẻo như trước. Hết như u tuyền đã phá được gông xiềng, cuối cùng cũng đã tìm được đường để tiến lên.

Nàng hít sâu một hơi, nở một nụ cười thật tươi: "Hữu công tử, thứ cho Y Kiều nói thẳng, xưa nay có câu, tích thuỷ chi ân đừng tuyền tương báo (hàm ý nghĩa là có ân phải biết báo), không biết huynh có ý này không?"

Nàng nói ra câu này, bản thân cũng cảm thấy không được tự nhiên. Có điều nàng nghĩ đối phương cũng sẽ hiểu được ý của mình.

Vừa rồi nàng liêu lĩnh hỏi ngày sinh của thiếu niên chỉ vì muốn xác định được thời đại mà bản thân đang ở. Nếu không, nàng cũng không thể trực tiếp hỏi bây giờ đang là triều đại nào.

Mà bây giờ, nàng đang có một ý định khác.

"Trương cô nương có ý rằng tại hạ phải báo ân sao?" Với những lời nói không lời không đuôi của Y Kiêu, thiếu niên cũng không dài dòng, vẻ mặt vẫn ôn hoà như cũ, trên mặt cũng có hai lúm đồng tiền khiến người ta nhìn vào lại như tắm gió xuân.

Y Kiêu có chút xấu hổ, nhưng vẫn gật đầu: "Phải."

Thiếu niên nhìn ra sự lúng túng của nàng, mỉm cười, lên tiếng an ủi: "Cô nương không cần an ủi. Đã có ơn thì hồi báo cũng là chuyện hợp lý. Trái lại là tại hạ thất lễ trước, đã làm cô nương phải sợ rồi. Nhưng không biết, cô nương muốn tại hạ phải báo đáp thế nào? Chỉ cần có thể làm được, tất nhiên tại hạ sẽ dốc hết sức để giúp cô nương đạt được ý muốn."

Sắc mặt hắn vẫn trắng bệch như trước, như so với vừa rồi lại ít đi chút khói lửa nhân gian, không hề xanh xao mờ ảo. Tuy nói là nhu hoà, nhưng lúc nói cười vẫn luôn có chút vẻ uy nghiêm. Mà đôi mắt đen như lưu ly kia, hệt như mang theo một thứ sức mạnh có thể nhìn thấu tất cả.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Có Ôn Tất Báo (Hạ)

Y Kiều nhìn thiếu niên kia, đột nhiên lại có chút không yên lòng. Nàng không biết bước đi lần này của mình có đúng hay không. Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên phía trước.

"Nói ra thật xấu hổ." Nàng mang vẻ mặt u sầu nhìn thiếu niên kia: "Không dối gạt công tử, thật ra Y Kiều vì đào hôn mà mới chạy tới đây. Chỉ vì cha mẹ ép buộc Y Kiều phải gả cho người khác, dung mạo xấu xí đáng vẻ thô tục, Y Kiều không thể chịu đựng được nên mới làm trái lời đào hôn. Hiện nay gia phụ gia mẫu đang nổi nóng, hôn sự vẫn chưa biết đã được huỷ hay chưa. Y Kiều thật sự không dám về nhà, lại không có nơi nào để đi. Vì vậy, hôm nay ta cũng không có yêu cầu xa vời, chỉ hi vọng công tử có thể thu nhận Y Kiều, cho ta một nơi để ở, tạm lánh qua đợt phong ba này."

Nàng nói một đồng lời dối trá, không được tự nhiên mà cảm thấy chột dạ, thậm chí khinh bỉ bản thân mình một chút.

Có điều tuy là nói dối, nhưng tình cảm tuyệt đối là chân thật, hoàn toàn thể hiện được tình cảnh không có nơi để đi lúc này của nàng, vô cùng đau khổ.

Nàng không biết biểu hiện của mình thế nào, cũng biết trong lời kịch vừa rồi sơ hở chổng chất. Nhưng nàng phải ôm quyết tâm tử chiến tới cùng.

Bởi vì, nàng không có lựa chọn nào khác.

Đây là thời đại cách hàng trăm năm khác hẳn với cuộc sống của mình, đối với thế giới này, nàng biết rất ít. Nàng phải chớp lấy cơ hội trước mắt, vì mục tiêu có thể tìm được một nơi sinh sống tạm thời ở nơi xa lạ này một thời gian. Qua được thời gian này, nói không chừng sẽ khá hơn một chút.

Đây là chút lý trí rõ ràng cuối cùng được rút ra từ trong những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu nàng lúc này.

Thiếu niên trước mặt trông có vẻ rất phức tạp, còn giống như người có ân oán. Nếu không hẳn sẽ không mặc trang phục dạ hành, bị thương nằm ở chỗ này. Nàng đã suy nghĩ cẩn thận. Nhưng tình hình hiện nay hoàn toàn không cho phép nàng nghĩ trước nghĩ sau, chỉ có thể đánh cược mà thôi.

Thiếu niên nghe xong, dường như đã thật sự tin tưởng nàng, thoáng cúi đầu, nghiêm túc trầm ngâm một lát, sau đó lại cười vô cùng ôn hoà, đang lúc nàng còn đang căng thẳng, hẳn lại dùng giọng nói vô cùng trong trẻo mà nói ra một chữ: "Được!"

Y Kiêu vừa thở ra một hơi, lại nghe hẳn nói: "Có điều việc kia vẫn phải chờ thêm hai tháng... Cô nương đừng vội, thật sự hôm nay tại hạ có chuyện không tiện, sợ liên lụy đến cô nương. Nhưng hai tháng sau, đợi đến khi thời cơ chín muồi, tại hạ cam đoan sẽ thu xếp ổn thoả cho cô nương."

Lời nói của hẳn vô cùng chân thành, thậm chí còn mang theo chút áy náy. Khiến người khác không thể không tin đây đúng là do hẳn không còn chút cách nào, tuyệt đối không có nửa phần lừa gạt.

Y Kiêu nghe xong, suýt chút nữa đã bị sặc.

Nàng bất mãn nhíu mày, sốt ruột truy vấn: "Vậy hai tháng tới ta phải làm sao bây giờ?"

Dường như thiếu niên đã sớm đoán trước nàng sẽ hỏi như vậy, như làm ảo thuật mà móc hai tờ ngân phiếu ra khỏi người, đưa tới trước mặt

nàng, cười vô cùng ấm áp: "Trương cô nương vội vàng trốn nhà đào hôn, có lẽ cũng không có gì mang theo bên người. Nơi này là hai trăm lượng bạc, ta nghĩ số tiền này sẽ đủ cho cô nương chi tiêu cho hai tháng tới. Tuy nơi này khá hoang dã, nhưng cách kinh thành cũng không xa. Chỉ cần vào thành, khắp nơi đều có khách điếm. Cô nương có thể chọn nơi sang trọng nhất để ở, cho dù hai tháng không làm gì, số tiền này vẫn đủ cho cô dùng."

Lúc này, coi như vẫn không lạm phát nghiêm trọng như đời sau. Lấy sức mua mà nói, một lượng bạc ước chừng có thể tương đương với sáu trăm đồng. Bởi vậy có thể tính, hai trăm lượng ngân phiếu có thể coi là một số lượng không hề nhỏ.

Nhưng những thứ này, Y Kiêu không hề biết. Nàng tập trung tinh thần bắt đầu lên kế hoạch nếu mình thất bại, không cam lòng nhận ngân phiếu, chỉ cảm thấy khoé miệng co giật, mở miệng lại không biết nói gì.

Là nên đa tạ hẳn đã thu xếp chu đáo, hay là nên oán hẳn chưa đủ phúc hậu?

Nàng trông thiếu niên phía đối diện khá tốt bụng, đột nhiên mới nhớ tới một vấn đề đã bị nàng xem nhẹ. Nhưng lúc vừa muốn hỏi lại thấy hẳn như nghe thấy thứ gì đó, bỗng nhiên đứng dậy, thoáng gật đầu, áy náy cười cười với nàng: "Trương cô nương, sau này còn gặp lại. Tại hạ còn có chuyện quan trọng bên người, xin cáo từ."

Nói xong, không đợi nàng đáp lại đã dứt khoát xoay người mở cửa rời đi.

Lúc này đã là bình minh, Y Kiêu trơ mắt nhìn bóng người thon gầy của hẳn biến mất trong hư ảo.

Chẳng qua vừa nhìn, ở một nơi hẻo lánh mà Y Kiêu không thể nhìn thấy, một đường cung đầy bóng đen cung kính đứng đợi ngoài phòng. Nhìn

thấy thiếu niên ra khỏi nhà liền đi theo phía sau, biến mất cùng với hắt dưới bầu trời như được mạ vàng.

Y Kiều cảm thấy vô cùng kinh ngạc với sự rời đi của thiếu niên. Nàng sống người một lúc lâu, lại nhớ tới điều bản thân vừa muốn hỏi. Nhưng ngoài căn phòng trống trải, nơi đâu còn có bóng dáng của thiếu niên.

Nàng sốt ruột vội vàng chạy đi gọi lớn: "Ta phải làm gì để tìm huynh vậy...."

Nhưng, khắp nơi vắng vẻ, trả lời nàng chỉ có vài tiếng chim gáy thưa thớt cùng từng cơn gió lạnh của sáng sớm mùa đông phủ vào mặt.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt (Thượng)

Trong ngày mùa đông tháng chạp, đúng là khí lạnh khắc nghiệt, tuyết không còn rơi nhưng không khí vẫn lạnh khô, hít thở cũng có chút cay mũi.

Toàn bộ người trong kinh thành cũng như bị bao phủ trong bầu không khí này, Tử Cấm Thành cũng không phải là ngoại lệ. Gió lạnh mang theo chút ý khiêu khích hả hê, từ gạch đỏ thành cung đến ngói lưu ly bằng vàng, nhảy vọt vào trong cung cấm. Một đường gió thổi, trên đường nhìn thấy một gốc mai vàng, còn vô cùng tà ác rung cành của nó vài cái. Những bông hoa đầy cành bất ổn bám vào cành lung lay trái phải, nhưng vẫn mang dáng vẻ đầy phục tùng, đầy kính cẩn. Gió lạnh như thấy chúng chẳng hề thú vị, liền gào lên rồi chạy về phía cung điện khác.

Vạn quý phi nhìn gốc mai vàng nhụy trắng đang lung lay trong gió kia, ánh mắt có phần xa xăm không tiêu cự, hiển nhiên tâm tư cũng không ở tại nơi này.

Trên gương mặt âm trầm của bà ta để lộ chút nếp nhăn, tuy đã cố gắng bảo dưỡng nhưng vẫn không tránh khỏi những lưỡi dao vô tình của thời gian. Kim Phượng Xuất Vân trên búi tóc điểm tuyết vài viên ngọc trắng, lại không thể tăng thêm chút khí chất cao quý nào cho bà ta, ngược lại lựa hoa đỏ thắm cùng móng vuốt vàng trên thân lại tranh nhau phát sáng, càng bộc lộ khí chất ương ngạnh và thô tục.

Lúc này bà ta đang ngồi trên ghế quý phi rộng lớn, móng tay được khảm ngọc phi thủy gồ lên ghế từng chút một, cắm thật sâu vào trong lớp ni màu đỏ mềm mại dưới thân. Lớp đệm màu đỏ cùng bộ móng ánh sắc xanh

làm nổi bật lên nét đối lập rõ rệt, phối hợp với cánh tay khô gầy lộ ra bên dưới ống tay áo, quả thật nhìn thấy mà giật mình, khiến người khác phải rét lạnh.

"Tốt nhất các người nên nói rõ ràng cho bốn cung!" Ngữ điệu của bà ta đặng đặng sát khí, lúc xoay đầu lại, cả gương mặt đã bị phủ kín bởi vẻ hung ác nham hiểm.

Bà ta lên tiếng quá đột ngột, Trịnh Trung đang quỳ bên dưới run lập cập, dập đầu: "Nương nương tha mạng! Xin nương nương tha mạng..."

Lương Phương ở bên cạnh tuy cũng vô cùng sợ hãi, nhưng chuyện này đã từng phải trải qua rất nhiều lần, nên cũng không sợ như kẻ bên cạnh.

Chỉ thấy hãn quỳ sát nền đá cẩm thạch, giọng nói chói tai dù vẫn có chút run rẩy nhưng vẫn còn suy tính kỹ càng: "Khởi bẩm nương nương, lúc ấy sau khi tiểu nhân được báo tin thì không dám trì hoãn một khắc, lập tức điều đến hai nghìn binh sĩ cùng hai nghìn tử sĩ, chuẩn bị đến nơi ấy để tiêu diệt chúng trong một lần. Nhưng không ngờ Tước Hoả Kỵ Binh xuất hiện nửa đường, đánh bọn tiểu nhân đến trở tay không kịp. Cũng may trước khi Tước Hoả Kỵ Binh đến, người nọ thân đã trọng thương, còn trúng phải một nhát đao có tẩm thực cốt toả hồn tán. Tuy rằng đã đốt đạn khói bỏ chạy, nhưng chắc chắn hãn cũng không sống được bao lâu. Về sau tiểu nhân cố gắng nhặt được một cái mạng nhỏ để trở về, dù biết đã làm hỏng kế hoạch của nương nương, nhưng xét cho cùng cũng không hề làm nhục sứ mạng. Nhưng... nhưng ba ngày sau, như nương nương thấy, hãn lại trở về êm đẹp, hệt như mọi chuyện đều..."

Lúc y đang nói chuyện, lại thấy bầu không khí có chút gì đó không đúng, vụng trộm ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của Vạn quý phi, hoàn toàn bị gương mặt âm tàn kia dọa cho sợ hãi, hai chữ 'không có' nghẹn nơi cổ họng, không dám nói tiếp.

"Đồ lão xược!" Giờ phút này dĩ nhiên Vạn quý phi đang trút giận về phía hai người quỳ bên dưới.

Trùng mắt, bà ta cười lạnh: "Ta thấy tên nghiệt hủng kia ba ngày không về, còn cho rằng chuyện đã thành, vẫn đang suy nghĩ sao còn chưa thấy bọn nô tài các người đến để tranh công, thì ra là đã làm hỏng chuyện nên mới không dám tới gặp ta!"

Lúc này Lương Phương đã có phần hoảng hốt, y liếc nhìn Trịnh Trung đã sớm run rẩy co rúm lại thành một cục ở bên cạnh, sau đó vội vàng dập đầu biện bạch: "Tiểu nhân... lúc ấy tiểu nhân thật sự cảm thấy người nọ sẽ không thể sống lâu được, nhưng chết phải thấy xác, vì để xác minh mọi chuyện, về sau tiểu nhân có tìm kiếm rất lâu ở nơi đó, lại không tìm thấy gì. Vì vậy mới... vì vậy mới không dám đến diện kiến nương nương..."

"Được, rất được." Bà ta gằn từng chữ: "Đây chính là kết quả mà ta khổ tâm bồi dưỡng các người! Hai nghìn năm trăm người, đối phó với ba mươi người mà còn để cho người ta chạy thoát! Vẫn còn mặt mũi để nói chuyện sao? Quả thực là một đám vô dụng! Nói! Nếu lúc ấy đã thấy có biến, tại sao không cho người đuổi theo!"

"Nương nương minh giám! Lúc ấy bên cạnh hãn ta đều là cao thủ hàng đầu, vốn muốn lợi dụng đa số, bắt lấy cơ hội ra một đao kết liễu. Nhưng ai ngờ... bình thường hãn nhìn vô hại yếu ớt, nhưng rõ ràng lại có võ công, hơn nữa chiêu thức lại vô cùng quý dị, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác không thể nhìn ra được sâu cạn... Nếu không cố gắng chống đỡ, chỉ sợ..." Y giật mình cảm thấy câu nói của mình là đang đổ thêm dầu vào lửa, vội vàng ngậm miệng.

Vạn quý phi nghe được, tức giận đến mức thở gấp. Bà ta không để ý đến sự đau đớn trong cơ thể, quát âm lên: "Chỉ sợ các người cũng không thể làm hại đến một sợi tóc của nó có phải không? Đúng là một đám phế

vật! Đã lâu như vậy, thậm chí ngay cả tin tức về đối thủ cũng không thể thăm dò rõ ràng, ta còn dùng các người để làm gì?"

"Nương nương bớt giận, xin hãy chú ý đến sức khoẻ..."

"Bớt nói nhảm! Tiếp tục bẩm báo cho ta!"

"Vâng vâng vâng!" Lương Phương dập đầu như già tởi: "Lúc ấy, thật sự tiểu nhân cũng muốn đuổi theo. Nhưng hành động của người kia quá nhanh, điểm huyết cầm máu ngay tại chỗ, lại ném đạn khói rồi bỏ chạy, vì vậy không hề để lại bất cứ vết máu hay manh mối nào để tra xét. Hơn nữa... lúc ấy Tước Hoả Kỳ Bình đã ra tay tìm kiếm sớm hơn một bước, tiểu nhân sợ sẽ chuốc phải phiền phức, nhất thời không thể triệu tập được đủ tinh anh, vì thế lúc ấy không dám làm liều... có khả năng trong lúc đó người đã được cứu đi."

"Cút!" Vạn quý phi càng nghe càng tức giận, ánh mắt hệt như sắp phun ra lửa, cố sức lao xuống khỏi ghế, đá cho hai tên thái giám mỗi người một cước.

Hai người bị đau cũng không dám lên tiếng, biết rõ lúc này Vạn quý phi đang vô cùng giận dữ, không nói lời nào đã bỏ qua công lao khổ nhọc của bọn họ trong nhiều năm, trực tiếp biến bọn họ thành bia thịt trút giận.

Hai người biết điều rút lui, vừa lăn vừa bò cố gắng thoát khỏi tầm mắt của Vạn quý phi.

Vạn quý phi vô cùng tức giận, thuận tay bắt lấy một bình sứ hoa mai bên cạnh ném mạnh xuống đất, nhất thời món đồ sứ trắng óng ánh như tuyết kia đã nát vụn.

Lúc đầu bà ta còn muốn đập thêm vài thứ, hoặc dứt khoát tìm mấy cung nhân trút đòn cho hả giận. Nhưng không ngờ nộ khí công tâm, cơn tức

giận vừa rồi đã khiến bệnh cũ tái phát. Bà ta ôm lấy lồng ngực đầy đau đớn, không cam lòng ngồi trở lại ghế.

Sự đau đớn mỗi lúc một tăng. Mặt bà ta không còn chút huyết sắc, từng giọt mồ hôi lăn xuống từ trên trán, khiến lớp trang điểm của bà ta bị trôi đi, để lộ ra một lớp da ngăm đen.

Lòng của bà ta, có một đồng lửa đang cháy hừng hực.

A, tên nghiệt chủng kia còn biết võ công, ẩn nấp rất kĩ, rất sâu...! Đúng là kẻ đê tiện sinh ra kẻ nghiệt chủng, ẩn nấp kín đáo hết như mấu thân của nó! Lần này tránh được thì đã sao, tiếp theo ta sẽ khiến người chết không toàn thây, không được chết già! Cho người xuống địa phủ để đoàn viên cùng tiện nhân kia!

Bà ta thầm mắng, mắt bắn ra những tia sáng lạnh lẽo. Tuy rằng cơn đau dữ dội khiến khuôn mặt bà ta phải vặn vẹo, nhưng khoé môi lại dần nhếch lên thành một nụ cười lạnh, tàn nhẫn mà khát máu, hết như một lệ quỷ không cam lòng siêu sinh, toàn thân đều là âm khí ngùn ngụt.

"Trinh nhi, Trinh nhi..." Bỗng nhiên mấy tiếng gọi thân mật của một nam nhân vang lên từ bên ngoài điện.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt (Trung)

Nghe được tiếng gọi này, biểu cảm trên mặt Vạn quý phi cứng lại. Bà ta cố kiềm chế bản thân, gương mặt vắn vẹo dữ tợn mới vừa rồi rút đi như thuỷ triều, vẻ dịu dàng dần dần lên thay thế sự hung ác nham hiểm và lạnh lẽo khi trước.

Tuy sự thay đổi diễn ra quá nhanh khiến người ta không khỏi hoài nghi, thế nhưng sự dịu dàng bên ngoài lại không có mấy phần giả tạo, hết như đang phát ra từ tận đáy lòng.

Bà ta quay đầu, thấy người đã tới trước cửa điện liền muốn đứng dậy hành lễ. Nhưng người nọ đã bước nhanh vài bước lên trước, duỗi tay đỡ lấy bà ta.

Người tới ước chừng bốn mươi tuổi, đang mặc một bộ bào gấm màu vàng sáng nhuộm đậm sắc hương cổ xưa, tay áo rộng, mang mũ ô sa, chỉ là một thân thường phục. Khuôn mặt hơi dài, mặc dù ngũ quan không được tính là tuấn tú, nhưng vẫn được xem như cân xứng, trong lúc mơ hồ vẫn còn có thể nhìn ra được sự tuấn lãng của năm xưa.

Giữa đôi chân mày của y có chút vẻ mệt mỏi, đó là kết quả của việc ăn đan dược do quanh năm túng dụng quá độ. Trong đôi mắt ấy, thỉnh thoảng còn có chút vẻ hốt hoảng cùng yếu ớt không tương xứng với thân phận của y, hết như một chú chim tước không có được cảm giác an toàn, không đến được tổ thì vĩnh viễn không có được bình an.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng." Vạn quý phi trông có chút nhợt nhạt, yếu ớt hành lễ với người trước mặt.

"Ai, Trinh nhi cần gì phải đa lễ như thế, mau mau bình thân! Trẫm vì quá lo lắng nên mới đến thăm nàng một chút. Lại sợ làm phiền tới nàng, vừa rồi mới không cho người đi thông báo. Trông sắc mặt của nàng kém như vậy, chẳng lẽ là bệnh lại phát tác sao? Truyền thái y..." Chu Kiến Thâm như phát hiện thấy có gì đó không đúng, bỗng chốc dừng lại.

Ông ta nâng mắt chứng kiến ái phi nhà mình chẳng qua chỉ đang cau mày ôm ngực, không có phản ứng khác thường nào khác, lúc này mới khẽ thở phào một hơi. Khôi phục vẻ mặt vô cùng đau lòng mà đỡ Vạn quý phi đến ngồi bên giường, tìm một chiếc áo ngủ khảm phỉ thúy và lông công đến cẩn thận đắp cho bà ta.

Nhìn thấy trán bà ta lấm tẩm mồ hôi, liền không chút nghĩ ngợi vươn tay lau đi, miệng còn oán trách: "Trinh nhi, sao nàng không biết chăm sóc bản thân mình cho tốt thế? Nếu nàng có gì sơ suất, nàng bảo trẫm phải làm thế nào mới được đây?"

Lúc này Vạn quý phi mới giật mình, vừa rồi mình quá đau đớn, quên mất việc phải điều chỉnh lại sắc mặt.

Bà ta biết chắc chắn lúc này mình đang rất xấu xí, nhưng cũng bất chấp tất cả, hoảng hốt rút khăn tay ra lau mồ hôi: "Hoàng thượng... những chuyện nhỏ nhặt này xin hãy để nô tì tự làm..."

Chu Kiến Thâm thấy thế cũng không miễn cưỡng, chẳng qua chỉ thở dài bất đắc dĩ, nói: "Trinh nhi, có lẽ nàng là người hiểu lòng trẫm rõ nhất, chẳng lẽ nàng còn sợ trẫm ghét bỏ nàng sao?"

Vạn quý phi không nói gì, hơi mất tự nhiên cười cười.

Mặc dù biết tình sâu như biển, nhưng có người thê tử nào lại muốn để lộ khuôn mặt già nua trước mặt phu quân của mình đây?

"Sao nơi này lại không có một kẻ nào hầu hạ vậy?" Chu Kiến Thâm dời mắt sang xung quanh một vòng: "Đám nô tài kia đâu? Chẳng lẽ lại muốn tạo phản sao?"

Ông ta nhìn sắc mặt tiêu tụy của Vạn quý phi, vô cùng đau lòng, vẻ tức giận nhanh chóng hiện lên trên mặt.

"À, là do nô tì muốn yên tĩnh một chút." Bà ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Những nô tài kia hơi phiền, nên nô tì mới bảo bọn họ ra ngoài."

Tất nhiên bà ta sẽ không nói vì muốn tránh tai mắt của người mới phải làm như vậy, đành phải nói qua loa tắc trách.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Trong Mạch Nước Ngâm Mãnh Liệt (Hạ)

Chu Kiến Thâm cũng không hỏi kĩ thêm, chỉ yên lặng ngồi bên giường bà ta.

Có thể vì lúc này tâm tình đã bình ổn hơn một chút, sự đau đớn của Vạn quý phi cũng dần biến mất.

Bà ta quay đầu, nhìn thấy trên mặt Chu Kiến Thâm cũng không có bao nhiêu vẻ giận giữ, liền cố gượng làm dịu giọng đi một chút, ân cần hỏi han: "Bệ hạ có tâm sự sao?"

Chu Kiến Thâm sững người, thấy sắc mặt bà ta có chuyển biến tốt hơn mới cảm thấy yên lòng, vui mừng cười: "Nhìn trầm đi, rõ ràng là tới thăm nàng, nàng còn chú ý tới trầm. Trinh nhi, nàng đã khoẻ hơn chưa?"

Vạn quý phi cười cười, gạt đầu yếu ớt.

Tảng đá trong lòng Chu Kiến Thâm đã được bỏ xuống, liền nghĩ tới chuyện khiến bản thân phải nén giận.

"Vẫn là Trinh nhi khéo hiểu lòng người." Ông ta thở dài một hơi, sau đó lại hừ lạnh một tiếng: "Còn không phải là do tên nghịch tử kia sao! Thật sự là càng lúc càng không ra sao, rõ ràng là ba ngày không thấy bóng dáng đâu! Trầm truyền toàn bộ cung nhân trong điện của nó đến để hỏi chuyện, thế mà cả đám đều không biết gì! Ngay cả Vạn An, Lưu Cát đều run rẩy cả buổi mà không nói nên lời, đúng là một đám phế vật! Hừ, còn nó, lúc trở về thậm chí cả một câu giải thích cũng không có, nó cho rằng đây là đâu, nó muốn tới là tới, muốn đi thì đi sao? Nếu không phải do trận địa chấn hai

năm trước, trăm đã sớm phế nó đi rồi! Nó còn cho rằng, nó vẫn có thể yên ổn mà chiếm lấy Đông Cung sao?"

Thấy Chu Kiến Thâm càng nói càng giận, hết như đang trút toàn bộ oán khí trong lòng mình ra ngoài.

Khoé môi Vạn quý phi nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

"Xin hoàng thượng bớt giận, đừng vì loại người này mà làm thân thể bị tổn thương." Bà ta nghiêm túc nói: "Thái tử là thái tử của con dân của Đại Minh ta nhưng lại không biết kiềm chế bản thân, làm ra những chuyện không hợp phép tắc như thế, thật sự đã làm tổn hại đến mặt mũi của hoàng thất! Hoàng thượng, chuyện không thể để lâu, không thể cứ nuông chiều thái tử mãi như thế! Vô cớ rời cung ba ngày không về, thật sự không còn thể thống, nếu không răn đe phạt nặng, vậy quốc pháp sẽ đặt ở đâu? Về sau hoàng thượng phải cai trị giang sơn này thế nào đây?"

Nói tới nói lui, cuối cùng chỉ còn lại một ý, không trừng phạt thái tử, đơn giản sẽ khiến quân thần cộng phẫn, thiên lý khó dung.

Chu Kiến Thâm chỉ đang càu nhàu, thật sự không có ý nghĩ phải trừng phạt thật.

Cũng không phải do đau lòng cho nhi tử, chẳng qua ngay cả bản thân ông ta, cũng có những lúc phải tránh đi để tìm chút thanh nhàn.

Có điều, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vạn quý phi, ông ta lại không có cách nào để bỏ qua ý tốt của bà ta, liền buồn bã nói: "Chuyện dạy dỗ này, nếu có thể bỏ được thì nên bỏ, dù sao chuyện cũng không nghiêm trọng đến mức ấy. Nếu làm lớn chuyện, chưa nói đến việc sẽ có thêm phiền, ngay cả trăm cũng sẽ bị chê trách, nhưng chuyện này là do nó mà ra, có trách phạt thì cũng không nên quá nặng. Theo ái phi, ta nên phạt thế nào?"

Vạn quý phi thấy cơ hội báo thù rửa hận đã tới, vội vàng cố gắng kiềm chế tâm tình kích động của mình, ra vẻ bình tình, nói: "Để nó đến điện Phụng Tiên quỳ ba ngày ba đêm đi, bảo nó phải kiểm điểm trước mặt tổ tông cho tốt, cũng phải giải thích cho ba ngày mất tích kia."

"Như vậy có phần không tốt cho lắm." Chu Kiến Thâm cau mày, như có chút khó xử: "Vừa rồi để phạt nó, trẫm đã mang tất cả tấu chương những ngày này trong nội các cho nó xử lý, nếu để nó quỳ ba ngày, những chuyện kia để ai làm đây? Hơn nữa, với thanh danh bên ngoài của nó, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến để xin tha, đến lúc đó trẫm sợ chuyện bé sẽ xé ra to. Huống chi với thân thể yếu ớt kia, đoán chừng còn chưa quỳ được mấy canh giờ thì đã ngất xỉu rồi. Chỉ cần trách mắng nó một chút, cũng không làm ảnh hưởng đến ai, ái phi thấy thế nào?"

Vạn quý phi nghe được thì thầm nghĩ rằng, những đồng thời cũng nhìn ra được ý của Chu Kiến Thâm, rõ ràng là tính tình sợ phiền phức kia, nhất thời không thể tiếp tục cưỡng cầu, đành phải không cam lòng mà đồng ý.

Lại nói bên này phần hận đến ngọt ngào, bên kia lại có người đang thành thơi uống trà.

Trong buồng sưởi Đông cung, hương long não ngào ngọt chậm rãi toả ra từ trong lư hương ba chân bằng đồng hình Thụy thú (một loại thú mang lại may mắn) do Xiêm La tiến cống.

Mùi thơm kia không quá nồng, chỉ thoang thoảng, nhanh chóng xâm nhập vào mọi góc ngách trong căn phòng, hương khí hoà với hơi ấm trong căn phòng, mang lại một khung cảnh tĩnh lặng thanh nhã.

Một thiếu niên đang thanh thân ngồi sau án thư bằng Tử Đàn phẩm trà.

Ngón tay hần thon dài trắng nõn, khiến chén trà ngọc tinh xảo trong tay cũng âm đậm biến sắc.

Dung nhan tuấn mỹ, trong đôi mắt xinh đẹp có những luồng sáng đang lưu chuyển, nụ cười trên mặt khiến người ta có cảm giác như đang tắm gió xuân, ngũ quan tuấn tú như được bao phủ trong một vầng sáng. Nhưng không thể vì những điều này mà không nhắc đến khí chất phát ra từ trong xương cốt của hần, dường như cho dù hần có im lặng ngồi ở nơi ấy, vẫn có một loại sức mạnh có thể trấn áp lòng người, điều khiển tất cả mọi thứ.

Cái gọi là 'đứng nhìn từ xa đã không thể khinh thường', đại khái chính là thế này.

Hần hớp một ngụm trà đầy ưu nhã, nói với bóng đen đang quỳ cách đó không xa: "Lần này nếu không nhờ người ra tay cứu giúp, hiện tại đoán chừng ta sẽ không thể bình thân ngồi đây uống trà rồi. E rằng Thần Cơ Doanh sắp phải cải thiện lại một chút, các người cũng nên giải tán thôi."

Cho dù là trận chiến ác liệt ngày hôm ấy hay còn thêm thương thế nghiêm trọng, tất cả đều có thể lấy mạng của hần.

"Thuộc hạ tội đáng muôn chết, xin chủ thượng trách phạt!" Bóng đen kia cúi đầu ôm quyền, trên gương mặt nghiêm túc tràn đầy vẻ ân hận.

"Đứng lên đi." Thiếu niên thân nhiên buồn chén trà nhỏ, cũng không thấy tức giận, trên khuôn mặt như ngọc dần có ý cười nhàn nhạt: "Cũng trách thân thể này của ta quá yếu đuối, mọi trách nhiệm đều dồn vào các người. Mặt khác, ta không hề bất công, chỗ Ảnh ta cũng đã điểm danh qua rồi."

Tuy nụ cười của hần khá ôn hoà, nhưng lại như ánh dương xuân ám áp nhảy phản chiếu trên hồ nước, giữa từng cơn gió nhẹ lượn lờ trong từng luồng sáng nhẹ nhàng, trong hơi ấm cũng không thiếu phần lạnh lẽo.

Hiển nhiên người quỳ trên mặt đất vẫn đang canh cánh vì mình đã không hoàn thành tốt chức trách, nhưng nếu thiếu niên đã nói như vậy, tất nhiên hẳn cũng không thể tiếp tục dây dưa, chỉ đành dập đầu nói: "Chủ thượng luôn công bằng, thưởng phạt phân minh, thuộc hạ không dám so đo những chuyện kia! Việc này chính là do thuộc hạ thất trách, hôm nay chủ thượng rộng lượng, tha thứ cho tội đáng chết của thuộc hạ, thuộc hạ vô cùng cảm kích. Ngày sau nhất định sẽ tận tâm tận lực, thà chết không từ!"

Thiếu niên rảnh rồi ngồi xoay chén trà nhỏ, cười trêu y: "Huyền Dạ, những lúc người nói nhiều như thế quả thật là không có nhiều."

Lúc này tâm tình của Huyền Dạ đang rất trầm trọng, nghe chủ tử nhà mình nói như thế, trên mặt liền có vẻ túng quẫn.

"Mà thôi." Thiếu niên chậm rãi đứng dậy, găm bào sắc xanh theo động tác của hẳn mà dâng lên từng gợn sóng nhu hòa.

Dáng người thon gầy cao ngất tiến đến trước mặt Huyền Dạ đang cúi người, giọng nói rõ ràng như băng ngọc đã được mài dũa vang lên: "Chuyện giao cho mật thám điều tra thế nào rồi?"

Huyền Dạ ngập ngừng vài giây, sau đó mới phản ứng kịp: "Chủ thượng sáng suốt, qua biến cố này, kẻ đứng sau lưng kia đã lộ đầu. Thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, hơn nữa còn làm theo lệnh của chủ thượng không đánh răn động cỏ."

"Làm tốt lắm." Thiếu niên nở nụ cười có phần u ám, mím cười, nói: "Vậy chuyện kia thì sao?"

Huyền Dạ không nói gì, cúi đầu dâng lên một phong thư.

Thiếu niên vươn tay nhận lấy, chậm rãi mở ra.

Sau khi xem được nội dung thư, đôi mắt như lưu ly kia bỗng trở nên tĩnh mịch. Hệt như một vòng xoáy, sâu không thấy đáy.

Trong mắt hần dần loé lên chút suy nghĩ sâu xa, khoé môi không khỏi nhếch lên tạo thành một độ cong nghiền ngẫm ưu nhã: "Thì ra... lời nha đầu kia nói lại có vài phần đúng. A, chuyện thật sự càng lúc càng náo nhiệt rồi."

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đến Thành Bắc Kinh

Y Kiều nhú mày nhìn một hàng dài phía trước, lòng vô cùng phiền muộn.

Trong đội ngũ dân chúng ăn mặc y phục mộc mạc kia, ngoại trừ vài hộ mang theo người nhà ra ngoài đi du ngoạn, cũng không thiếu thư sinh đeo tay nải cười la cùng vài người khuân vác thuê.

Thậm chí, trước mặt nàng còn có mấy chiếc xe chở phân.

Nếu biết sớm mình sẽ bị vây trong hoàn cảnh hỗn loạn trước cửa thành như hiện tại, chắc chắn nàng sẽ không chọn thời điểm này để vào thành. Hoặc, nàng sẽ chọn vào thành qua cổng Đức Thắng, ít nhất nơi đó cũng không phải con đường chuyên dùng cho việc chở phân, mũi của nàng cũng đỡ phải chịu tội.

Giờ thì tốt rồi, không chỉ cảm thụ được sự hỗn loạn rầm rộ hơn năm trăm trước của đất nước, hơn nữa còn có cơ hội được trải nghiệm quá trình chờ đợi trong bầu không khí với loại mùi ác liệt này.

Có điều, quy củ của nơi này cũng quá đáng giận.

Nàng vừa nhìn đã hiểu, dù là nam tử, vác nặng, xe đẩy, gia súc, tất cả đều phải nộp thuế.

Bởi vậy có thể thấy được, việc thu thuế đã có truyền thống từ khá lâu đời.

Thình thoảng nơi thu thuế còn phát sinh chút tranh chấp, khiến cho tiến độ của đội ngũ cũng chậm hơn không ít.

Y Kiêu bất đắc dĩ liếc thủ vệ ở cửa thành, lại buồn bã ủ rũ cúi đầu.

Hiện tại nàng đang rất mệt.

Vòng quanh nơi đất hoang vu quanh vắng kia như con ruồi không đầu hai ngày, còn bị buộc phải nghỉ ngơi trong đêm hoang, vừa lo lắng vừa mất sức. Nếu không phải lúc sau gặp được một lão tiều phu tốt bụng chỉ đường, nàng cũng không biết bản thân phải đi đến khi nào.

Vì chuyện này, nàng đã oán bản thân vô số lần, vì sao lúc trước không sống chết nhờ vị công tử kia cho nàng đi nhờ thoát khỏi... nơi quỷ quái ấy?

Nàng bị đày đến thế giới xa lạ này, hết như một cây lục bình không nơi nương tựa, không có đất đặt chân, cũng không biết thân nhân ở đâu, phải tự tìm tòi mọi thứ. Chính bởi vì như thế, nàng phải cân nhắc thật cẩn thận mọi bước đi, đồng thời cũng phải cân nhắc mọi ý định về sau.

Lần này, nàng không nắm lấy cơ hội nhờ cậy trợ giúp, thật sự không thể không nói là một sai lầm.

Mà bây giờ nàng lựa chọn vào kinh, cũng chính là làm theo lời của vị công tử kia. Tuy đã biết đạo lí không dễ gì tin được người lạ, nhưng trước mắt nàng là một vị khách từ chân trời khác, ở nơi này người quen biết chỉ có mỗi hãn mà thôi, không tin hãn thì phải làm thế nào? Hơn nữa dường như hãn cũng không cần phải gạt mình, nếu không thì hai trăm lượng bạc tặng bản thân cũng quá nhiều, nàng cảm thấy mình còn chưa đáng giá như vậy.

Lúc hỏi đường Y Kiêu còn quan tâm hỏi han một chút, biết được lúc này bạc rất đáng giá, mười lượng bạc đã đủ cho một hộ nhỏ sống được một

năm. Thậm chí đại đa số dân chúng bình thường cả đời còn chưa thấy được bạc, thứ bọn họ dùng chỉ là tiền đồng, giá trị kém xa bạc trắng.

Theo như tin tức này, cho dù hai tháng sau nàng có không tìm được hãn, nàng cũng không cần phải đau đầu vì chuyện áo cơm, thậm chí còn có thể tìm được một công việc cố định để nuôi sống bản thân.

Trừ khi, tờ ngân phiếu kia là giả.

Nghĩ đến đây, hình ảnh của vị thiếu niên với nụ cười chân thành hoà nhã kia lại hiện lên trong đầu Y Kiều, nàng không khỏi buồn cười lắc đầu. Bản thân mình đã nghĩ nhiều rồi.

Không dám nói đến chuyện khác, chỉ cần là điểm này, nàng vẫn nguyện tin tưởng thiếu niên kia. Tuy nàng nhìn không thấu hãn, nhưng trực giác nói cho nàng biết, hãn khinh thường làm những chuyện hạ lưu ấy.

Những suy nghĩ lộn xộn này nảy sinh trong lòng nàng, giúp nàng nhin được đến lúc vào được thành.

Lúc này bên ngoài kinh thành Bắc Kinh vẫn chưa được xây dựng, ở giữa chỉ có Tử Cấm Thành và nội thành bao bọc xung quanh. Mà vòng ngoài nội thành có chín đại môn, trừ mặt phía nam có ba cổng, ba hướng khác mỗi hướng đều có hai cổng. Trong đó phía Bắc có An Định Môn và Đức Thắng Môn, hai cổng một cổng phía đông một cổng phía tây. Mà nơi Y Kiều đến, vừa vặn chính là An Định Môn ở phía Đông.

Có câu gọi là trăm nghe không bằng một thấy, khi nàng vừa vào thành, tự đặt bản thân ở nơi ấy mới có thể cảm nhận được rõ ràng cái gì gọi là mảnh đất phú quý phồn hoa.

Đó là một thứ mà những diễn viên quần chúng đóng phim cổ trang ở hiện đại hoàn toàn không thể nào bì được.

Nơi đây cửa hàng san sát nối tiếp nhau, ngành nghề buôn bán cũng không kể xiết. Từ lớn như châu báu, cầm đồ, cửa hàng tơ lụa đến nhỏ như hàng thợ may, cắt tóc (nguyên văn là bễ đầu phô: 篦头铺), hàng rèn sắt, cái gì cần có đều có.

Ven đường cũng có vài quầy hàng thủ công, vài nghệ nhân khéo tay rất tự tin bày biện hàng hoá chế tác tỉ mỉ, ra sức thét to mời chào buôn bán.

Hàng hoá trời nam biển bắc đều hội tụ tại đây, giúp nơi này trở thành địa điểm tập kết hàng hoá lớn, rục rờ muôn màu, khiến người ta phải choáng ngợp.

Dường như mặc kệ tình hình chính trị lúc này có thể nào, thương nghiệp nơi đây vẫn phát triển thịnh vượng.

Hai bên đường lớn thẳng tắp, quán trà quán rượu vô cùng đông đúc, tiếng nói cười của người qua đường trên phố rộn ràng nối đuôi nhau, vô cùng náo nhiệt. Mà trong số hăng vạn người đang đi trên đường kia, rõ ràng còn trộn lẫn vài gương mặt người ngoại tộc, phần lớn là người phương Bắc, hoặc là người Hồ đến từ Tây Vực.

Y Kiều nhìn trái nhìn phải một lượt, thỉnh thoảng lại than thở, cảm thấy mọi thứ đều quá mới lạ, rất giống Lưu đại nhân lần đầu làm quan.

Có điều, nàng vẫn không quên việc đầu tiên cần làm chính là tìm một nơi để nghỉ ngơi và hồi phục.

Nàng dạo quanh nơi này một vòng, sau đó tiến hành so sánh, chọn lấy một khách điểm hạng trung. Tất nhiên nàng sẽ không chọn vào ở nơi xa xỉ như lời vị công tử kia đã đề nghị.

Trước con đường mịt mù không biết biến số trước mặt, nàng dần trở nên kiệt sức trước những lo toan cho suy nghĩ tiết kiệm, tính toán tỉ mỉ cho cuộc sống. Có như vậy, nàng càng có thêm nhiều niềm tin chắc chắn hơn.

Y Kiều nâng mắt nhìn tấm bảng 'Khách điểm Cát An' kia, siết chặt tay nải bằng vải tơ nâu trên vai, nhắc chân định đi vào, đột nhiên lại bị một giọng nói thanh thúy sau lưng gọi vọng lại.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chưa Hiểu Gì Đã Bị Nhận Thân

Y Kiêu cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng lập tức nghĩ rằng có thể là gọi người khác, liền không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước.

"Tỷ!"

"Tỷ!"

Ai ngờ lúc này tiếng gọi không những gần hơn, hơn nữa còn lớn hơn trước, thậm chí còn biến thành hai người.

Y Kiêu cảm thấy vô cùng kì lạ, không khỏi quay đầu lại nhìn, muốn xem thử chuyện gì đang xảy ra.

Sau lưng nàng có hai nam hài, ước chừng mười một mười hai tuổi, cả hai đều mặc y phục bằng vải bông, sau ót còn có hai búi tóc nho nhỏ. Vóc người có phần giống nhau, hơn nữa một đứa nhìn hơi lớn hơn một chút, một đứa hơi nhỏ hơn.

Nhưng vào lúc này, trên khuôn mặt phấn điêu ngọc thể của bọn chúng lại tràn ngập uất ức, tròng mắt đen tròn như những quả nho đang mở to nhìn nàng.

Y Kiêu chớp mắt mấy cái, vô cùng khó tin, chỉ mình hỏi: "Hai người các đệ... đang gọi ta đấy à?"

Vốn dĩ sau khi thấy được mặt nàng, ánh mắt hai nam hài kia dần toát ra vẻ mừng rỡ. Nhưng hiện tại thấy nàng phản ứng như thế, cả hai đều cảm

thấy sững sốt.

Có điều chỉ rất nhanh, hai tiểu tử liếc nhau một cái, sau đó vô cùng ăn ý quay lại, gật mạnh đầu với nàng, coi như là lời khẳng định với câu hỏi khi này.

Y Kiêu bị tình huống này khiến cho sững người, nàng vô cùng bất đắc dĩ buông tay, cũng treo biểu cảm bất đắc dĩ lên mặt, nói với hai đứa trẻ kia: "Nhưng, ta không nhận ra các đệ."

Nam hài trông có vẻ nhỏ hơn vừa nghe được, lập tức bật khóc.

Cậu lôi ống tay áo của đứa bên cạnh, nước mắt rơi không ngừng, nghẹn ngào nói: "Ca ca... Hu hu hu... làm sao bây giờ đây, tỷ tỷ không nhận ra chúng ta..."

Thì ra bọn họ là huynh đệ.

Nam hài lớn hơn một chút vỗ lưng đệ đệ, mắt cũng bắt đầu ngấn nước.

Cậu bé giả vờ bình tĩnh, quay đầu nhìn Y Kiêu, giọng cũng có chút khàn khàn: "Tỷ, sao tỷ có thể nói không biết bọn đệ được? Vất vả lắm bọn đệ mới có thể tìm được tỷ đấy! Chẳng lẽ tỷ vẫn không muốn về nhà sao? Chẳng lẽ thà lưu lạc ở bên ngoài, tỷ cũng không muốn nhớ tới cha nương, còn có cả Hạc Linh và Diên Linh sao... Tỷ, về nhà đi! Cha và nương nói, dù tỷ có bỏ nhà đi vì việc gì, chỉ cần tỷ chịu trở về, bọn họ đều sẽ bỏ qua chuyện cũ..."

Lời nói của cậu không lưu loát, cứ gập ghềnh như vậy, càng nói càng đáng thương, càng nói càng uất ức. Khiến Y Kiêu cảm thấy, bản thân mình là người đang ức hiếp hai cậu bạn nhỏ này.

Vì bọn họ đang đứng trước cửa khách điếm, người lui tới rất nhiều, hơn nữa lại có hai nam hài đang khóc nức nở, vì vậy càng có nhiều người

chú ý tới tình huống bên này.

Thình thoảng bọn họ lại quay sang chỉ chỉ trỏ trỏ, còn nháy mắt ra hiệu, xì xào bàn tán. Thậm chí, còn có người dừng bước bắt đầu hăng hái đứng xem chuyện vui.

Y Kiêu chỉ cảm thấy như có búa tạ đập vào đầu, cả khuôn mặt cũng vì bối rối mà đỏ ửng lên. Nàng thấy chuyện càng lúc càng lớn, tiểu nhị trong khách điếm cũng đang tính toán ra ngoài đuổi người.

Vì vậy, sau khi hít sau một hơi, nàng vội tiến lên nắm lấy tay hai nam hài kia, vui vẻ nói: "Ai ôi, tử tử chỉ đùa các đệ thôi, sao có thể quên hai người được chứ? Đến đây, ngoan, đừng khóc, chúng ta về nhà được không?"

Dù hai nam hài cũng có phần trở tay không kịp với chiêu này của nàng, nhưng dường như trời sinh đã tin tưởng lẫn nhau, hai người cũng không từ chối, ngoan ngoãn để nàng dắt tay ra khỏi 'vòng vây'.

Y Kiêu dẫn hai nam hài ra khỏi đám người, đi mãi đến khi không còn thấy được đám người vây xem chuyện tốt kia nữa mới thoảng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù nàng có cảm giác cách ứng phó chuyện vừa nãy của mình có hơi không được thoả đáng cho lắm, nhưng cũng là vì không còn cách nào khác. Lúc ấy gặp tình huống như vậy, không nói dối sẽ rất khó thoát thân. Có điều lúc này, hai nam hài này vẫn là hai đồng phiền phức lớn.

"Tỷ." Nam hài lớn hơn một chút ngẩng đầu lên nhìn nàng, như vẫn có chút nghi ngờ: "Tỷ sẽ theo bọn đệ về thật sao?"

"Đúng vậy." Y Kiêu trưng ra một nụ cười gượng gạo cứng nhắc, mắt cũng không dám nhìn cậu.

Nàng muốn tìm một chỗ yên tĩnh để suy nghĩ trước.

Vì chuyện vừa xảy ra, bỗng nhiên nàng lại nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng, hiện tại nàng đang sống nhờ trong thân thể của người khác, nhưng về quá khứ của chủ nhân thân thể này, nàng lại không hề hay biết gì. Có lẽ hai nam hài gọi nàng là 'tỷ tỷ' trước mắt chính là đệ đệ của thân thể này, hoặc có thể nàng sẽ tìm được chút chuyện gì đó từ trên người chúng.

"Nhưng, tỷ tỷ..." Nam hài nhỏ tuổi hơn một chút đã lau khô nước mắt, giờ phút này đang trưng bộ mặt đầy vẻ khó hiểu ra nhìn nàng: "Nhà chúng ta ở bên kia cơ mà."

Vừa nói xong, cậu vươn tay, chỉ hướng sau lưng.

Sắc mặt Y Kiều tối sầm, nụ cười bỗng chốc cứng đờ.

Có điều, lúc này nàng đã tìm được một ngõ nhỏ thích hợp, liền cúi đầu nháy mắt vài cái với hai nam hài, thân thiết nói: "Tạm thời chúng ta chưa về nhà, tỷ tỷ muốn hỏi hai đệ vài vấn đề trước."

Hai nam hài đệ nhìn ta ta nhìn huynh, không biết tỷ tỷ mình đang định làm gì.

Ba người bọn họ dừng lại trong một con ngõ vắng.

Y Kiều cẩn thận nhìn xung quanh một lượt, bắt đầu có cảm giác mình đang lén lút như trộm, không khỏi có chút buồn cười. Nhưng nàng thật sự không muốn đoạn đối thoại này bị người khác nghe được, vì vậy dù cảm thấy khá kì quặc, nhưng nàng vẫn phải cẩn thận xem xét một vòng.

Sau khi đã xác định không có người nào mới ngồi xổm xuống, ngồi xổm xuống trước mặt hai đứa trẻ, nói: "À, là như vậy. Mấy ngày nay tỷ tỷ

phiêu bạt ở bên ngoài, thật ra thì cũng rất nhớ các đệ, rất muốn về nhà. Nhưng bất đắc dĩ tử gặp phải chút chuyện, đầu cũng xảy ra chút vấn đề..."

Nói đầu mình xảy ra vấn đề... Có trời chứng giám, nàng thật sự không hề muốn như vậy.

"Cái gì?" Hai nam hài kinh ngạc trừng lớn mắt, lo lắng nhìn nàng.

Y Kiều nhìn hai đôi mắt chân thành ấy, đột nhiên lại trở nên chột dạ, không hỏi âm thầm phi nhõ bản thân thật sự không biết xấu hổ.

Nhưng, vẫn phải mặt dày tiếp tục câu chuyện: "Đừng nóng." Nàng vội an ủi hai người: "Chỉ là tạm thời không thể nhớ được vài chuyện mà thôi, vì vậy tử muốn hỏi hai đệ vài vấn đề, không biết có thể giúp ta nhớ lại được không..."

Dù lí do này vô cùng siêu vẹo, nhưng so với mấy lí do đập đầu linh tinh kia, ưu điểm lớn nhất là không cần phải chứng minh vết thương. Nếu không, với toàn thân cao thấp không hao tổn lông tóc gì như nàng hiện tại, chỉ sợ sẽ rất dễ bị phát hiện.

Nam hài nhỏ tuổi hơn nghe vậy, mắt lại đỏ lên, lập tức ngắt lời nàng: "Vậy mà không có gì nghiêm trọng sao? Có phải ngay cả Diên Linh tử cũng không nhớ được không..."

Y Kiều thở dài một hơi, vội vàng kéo đứa bé kia sang, nhẹ giọng an ủi: "Dĩ nhiên là không phải rồi! Sao tử có thể không nhớ Diên Linh được, chỉ là quên mất vài chuyện thôi."

Nàng nói xong lại quay mặt sang nhìn về phía một nam hài khác: "Còn có Hạc Linh nữa, tử tử vẫn nhớ đệ đấy!"

Nếu nàng đoán không sai, lúc ở trước cửa khách điếm hai nam hài này có nhắc tới tên của mình. Mà tiểu hài tử tự nhận mình là Diên Linh đã

khiến nàng tin chắc vào suy đoán của mình, hơn nữa cũng hiểu rõ bọn chúng là ai.

Hạc Linh thấy tỷ tỷ vẫn còn nhớ rõ hai người bọn họ, cuối cùng cũng tìm được chút an ủi.

Cậu tiến lên từng bước, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghiêm túc: "Tỷ, tỷ muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi, nhất định bọn đệ sẽ cố giúp tỷ."

Y Kiều thấy vậy, cuối cùng cũng có thể thả lỏng tâm tình. Nàng thầm tính toán trong đầu, cẩn thận hỏi vài vấn đề đã suy nghĩ kỹ lúc nãy.

Thì ra chủ nhân của thân thể này có cùng tên cùng họ với mình, cũng gọi là Trương Y Kiều. Phụ thân tên Trương Loan, là giám sinh (học sinh) ở Quốc Tử Giám, mẫu thân họ Kim, tên cụ thể thì hai nam hài này cũng không biết. Cả nhà này vốn ở Hà Bắc, trong nhà cũng có chút sản nghiệp, coi như là hương thân thủy bình. Lúc trước vốn cũng chỉ có Trương Loan ở kinh thành, nhưng cách đây không lâu ông lại mang theo, tử lên theo. Trương gia chỉ có ba người con, Trương Y Kiều là trưởng nữ trong nhà, dưới nàng còn có hai đệ đệ, chính là hai vị trước mắt. Về phần vì sao nàng lại trốn đi, người nhà nàng cũng không biết được nội tình.

"VẬY... Vì sao chúng ta lại phải đến kinh thành? Các đệ biết không?"

Lúc này là Diên Linh trả lời vấn đề của nàng: "Đệ biết đệ biết! Hình như là tới để chúc thọ cho ai đó nha!"

Hạc Linh nhìn đệ đệ, dường như cũng không có gì để bổ sung, liền gật đầu nói: "Đúng, nghe cha nương nói, dường như là vậy. Có điều, cha nương chưa từng nói trực tiếp với bọn đệ, chỉ là bọn đệ vô tình nghe lỏm được thôi. A, tỷ, hình như bọn họ đã có nói với tỷ rồi, tỷ thật sự không nhớ sao?"

Y Kiều gãi đầu, cười ha ha, nói: "Đúng vậy, ha ha, hoàn toàn không nhớ chút gì cả."

"Hừ, lúc đầu tỳ còn sầm mặt không vui, không chịu nói với đệ và ca ca biết nữa." Diên Linh như nhớ lại chuyện cũ, có phần buồn bực: "Nếu không, hiện giờ cũng sẽ không bị như vậy."

Y Kiêu có chút bất đắc dĩ nhìn tiểu hài tử đang quệt mồm trước mặt, trong nháy mắt đã bị cậu chọc đến dở khóc dở cười.

"Tỳ, về nhà thôi." Hạc Linh có chút bất an kéo tay áo của nàng.

Diên Linh cũng ra vẻ như nhớ ra gì đó, nắm tay áo của nàng kéo về phía trước: "Đúng rồi, mau về thôi! Bọn đệ thừa dịp cha nương ra ngoài dâng hương mới có thể chạy ra ngoài đi tìm tỳ tỳ. Nếu bọn họ trở về tìm không thấy sẽ thảm mất! Chắc chắn sẽ có án mạng đấy!"

Y Kiêu thở dài một hơi, đã biết có một số việc có tránh cũng không khỏi.

Bọn họ một nhóm ba người kết bạn ra khỏi ngõ vắng. Nhưng không một ai chú ý đến, sau khi bọn họ rời khỏi, một bóng đen cũng đồng thời biến mất trong những dãy nhà nối tiếp nhau.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Trương Gia Có Nhị Lão

Y Kiêu bị Duyên Linh và Hạc Linh kéo đi, quẹo trái quẹo phải cuối cùng cũng đến trước cửa lớn của một tòa phủ cách Linh Xuân Đường ở đường cái không xa.

Đến đầu hẻm, Y Kiêu bảo hai tiểu hài tử đi gọi cửa, bản thân mình thì cúi thấp đầu ở phía sau.

Thật ra nội tâm nàng đang rất lo lắng, có rất nhiều chuyện cho tới bây giờ vẫn là một bí ẩn, nàng không biết chuyện gì đang đợi mình ở phía trước. Nhưng nước đã đến chân, có muốn tránh cũng không thể tránh, chuyện nàng có thể làm chỉ có thể làm cứng cổ lại tinh thần, đi bước nào hay bước đó.

Y Kiêu hít một hơi thật sâu, thăm động viên bản thân.

Ngẩng đầu lên lần nữa, trên gương mặt của thiếu nữ đã có thêm một phần tự tin và kiên định.

Nàng nhìn theo hai đệ đệ đã đi tới tòa phủ lớn đang mở rộng cửa chính, giờ phút này Duyên Linh và Hạc Linh đều đã đi vào. Bên trong như có chút hỗn loạn, nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy giọng nói vô cùng uy nghiêm của một nam nhân.

Duyên Linh sốt ruột nhìn quanh tìm tở tở, trong giây lát phát hiện nàng đang đứng bên ngoài, nhất thời cũng bất chấp phụ thân đang hét lớn ra lệnh, quay đầu chạy ra, kéo Y Kiêu đang đứng bên ngoài, nhanh chóng chạy trở lại.

Cậu vừa thở gấp vừa kích động nói với phụ thân: "Phụ thân, người xem, bọn con không lừa người chứ? Duyên Linh và ca ca đã tìm được tử tử về rồi này!"

Cậu nói xong lại đẩy Y Kiêu lên phía trước một chút, bản thân thì cười hì hì đứng bên cạnh ca ca.

Từ lúc vào cửa Y Kiêu vẫn luôn cúi thấp đầu, trong lòng vẫn còn có phần lo lắng.

Sau khi Duyên Linh nói xong, xung quanh vô cùng yên tĩnh, vì vậy khiến nàng cảm thấy vô cùng lúng túng. Nàng thềm nhìn quanh một vòng, lại nhìn thoáng qua hai gương mặt nhỏ nhắn đang có phần lo lắng.

Lúc này hai vị đệ đệ đang cau mày quan sát tình huống, hai cặp mắt đen như hạt bồ đào kia hiện ra chút ý nghi hoặc, như đang nói: Tử, không phải tử quên luôn cả phụ thân rồi chứ?

Y Kiêu nháy mắt mấy cái, cảm thấy bản thân có chút buồn cười. Nàng mím môi, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trước mặt nàng là một nam nhân thoạt nhìn đã gần tứ tuần. Đường nét trên gương mặt có phần cứng nhắc, dưới hàng mi đen nhánh là một ánh mắt vô cùng nghiêm khắc. Dù dáng người không cao, nhưng dưới lớp ngoại bào màu xanh, đứng chắp tay, lại sinh ra một khí thế uy nghiêm, thậm chí còn có thể lấn áp phong độ thuộc về đám văn nhân trí thức.

Bên cạnh ông có một vị phụ nhân đang đứng, cho dù đã trang diện kĩ càng, nhưng khuôn mặt có phần già dặn. Tuy từ giữa chân mày có thể nhìn ra năm đó hẳn bà có thể là một tiểu mỹ nhân, nhưng sau khi trải qua sự bào mòn của năm tháng, tất cả cũng không còn lại gì đáng nói, chỉ có đôi mắt thỉnh thoảng toát lên chút ánh sáng khôn khéo.

Y Kiều hăng giọng, miễn cưỡng cười một tiếng, gọi nam nhân trung niên kia một tiếng: "Phụ thân."

Lúc này vị phụ nhân kia cũng có phản ứng, vội vàng tiến lên giữ chặt nàng, nói với vẻ mặt bi thương: "Ai da, Y Kiều, con đã về rồi! Nha đầu con, thật sự là hại người ta lo lắng chết mất! Ta và phụ thân con đã đi tìm vài lần rồi mà vẫn không thấy ai, may mà Duyên Linh và Hạc Linh tìm được con về! Ai da, ra ngoài vài ngày đã không nhận ra nương rồi sao? Sao không chào nương một tiếng..."

Thì ra đây là Kim thị, mẫu thân của thân thể này. Không biết sao, Y Kiều cảm thấy bên tai mình bắt đầu ồn ào hẳn lên, tranh thủ cười khan một tiếng, gật đầu với bà, gọi một tiếng: "Nương."

Vừa rồi nàng không mở miệng là vì còn đang phải cân nhắc cho cẩn thận. Nàng không dám khẳng định hoàn toàn người trước mặt chính là Kim thị, vì vậy không thể lên tiếng tùy tiện. Phần lớn cổ nhân đều là tam thể tứ thiếp, có trời mới biết vị này có phải là thiếp của Trương Loan hay không.

Lúc này Trương Loan cũng phục hồi tinh thần, ông nhìn chăm chú vào Y Kiều một lúc, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng giọng nói lại ngập tràn lửa giận: "Người ở bên ngoài đủ rồi, cuối cùng cũng chịu về nhà rồi có phải không? Hừ, thật sự không hiểu nổi sao ta có thể có nữ nhi như người, sao có thể thiếu giáo dục như thế? Một nữ nhi, không nói gì đã bỏ nhà đi mấy ngày không về, còn ra thể thống gì nữa! Bình thường người đều đọc sách trắng phải không? Vị phụ đã dạy người những gì hả?..."

Y Kiều không nói gì, chỉ đứng trước mặt Trương Loan chịu đựng, đôi mắt kia vẫn trong trẻo như hồ nước, không có chút gợn sóng, chỉ bình tĩnh mà chống đỡ.

Nàng không biết Y Kiều lúc trước sẽ đối mặt với những chuyện này thế nào, vì vậy cũng không thể giả vờ được. Nếu như đã không thể giả vờ,

thì chỉ có thể ứng đối như bình thường.

Trương Loan như có cảm giác nữ nhi mình hôm nay có phần khác thường. Hệt như ít đi một phần khiếp đảm chỉ biết vâng dạ thường ngày, nhiều thêm một phần lạnh nhạt và tự tin.

Ông vừa nghĩ như thế thì có chút ngập ngừng, nghi ngờ chỉ là ảo giác của mình, cũng muốn thử một chút, trốn đi vài ngày không biết nàng có tiến bộ thêm chút nào hay không. Vì vậy, ông dùng ánh mắt vô cùng nghiêm khắc nhìn đăm đăm vào Y Kiêu, trong giọng nói cũng tăng thêm mấy phần tức giận.

Kim thị thấy trượng phu của mình như đang tức giận hơn, cũng có chút đau lòng cho nữ nhi. Tuy nói những ngày qua bà lo lắng đến nỗi không thể sống yên, nhưng hiện tại người đã trở về rồi, hơn nữa nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi kia, chắc chắn đã phải chịu không ít cực khổ, bà cũng có chút không đành lòng.

"Lão gia à, nói thế nào đi nữa thì Y Kiêu cũng đã trở về rồi." Bà cẩn thận nói với Trương Loan: "Ông đừng trách móc nặng như thế, để nàng tranh thủ chút thời gian đi tắm rửa sạch sẽ rồi nghỉ ngơi chút đi."

Hạc Linh và Duyên Linh thấy thế cũng đồng loạt tiến lên cầu tình. Hai tiểu hài tử nhìn sắc mặt đáng sợ của phụ thân, sợ rằng tỷ tỷ sẽ phải chịu phạt, vì vậy bối rối nói ra chuyện Y Kiêu bị mất trí.

"Cái gì?" Trương Loan và Kim thị nhìn nữ nhi bằng ánh mắt đầy khiếp sợ, trong lúc nhất thời đều khó có thể tiếp nhận được tin tức này.

Y Kiêu nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai người, tuy vẫn còn có chút chột dạ, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ cười, nói: "Đúng là như vậy, con đã mất đi hơn nửa trí nhớ rồi. Hiện tại con chỉ nhớ được phụ thân, nương và hai đệ đệ, những thứ còn lại, thật sự không nhớ được bao nhiêu."

Nàng không muốn có thêm phiền phức gì nữa, liền dứt khoát chuyển từ 'mất toàn bộ trí nhớ' sang 'mất một phần trí nhớ'. Không thể nghi ngờ đây chính là lí do tốt nhất, có thể miễn cưỡng lí giải cho sự khác thường lúc này của nàng. Mặc dù những lí do biện bạch này đã sớm rách nát đến không thể dùng, nhưng trước mắt cũng không còn cách nào khác.

Nàng không lo đến chuyện bọn họ không tin, dù sao vẫn là xuyên hồn, không ai có thể chứng minh chuyện nàng là giả mạo.

Kim thị nghe xong buồn bã kêu lên một tiếng, tiến lên ôm chầm lấy Y Kiêu, nức nở nhắc đi nhắc lại liên tục: "Trời ạ, nữ nhi đáng thương của ta... Hu hu hu... sao số hai người chúng ta lại khổ như vậy..."

Y Kiêu bị ôm rất không được tự nhiên, nhưng vẫn không thể tránh ra, chỉ có thể thầm bĩu môi.

Nhưng trong nội tâm nàng lại có chút nghi hoặc: Sao Kim thị lại lôi cả bản thân ra kể khổ? Chẳng lẽ là bà có gì uất ức sao?

Trương Loan đỡ trán, lớn tiếng quát Hạc Linh và Duyên Linh: "Hai người các người, nói rõ chuyện cho ta!"

Hai hài tử thấy vậy sợ hãi kêu một tiếng, run rẩy luống cuống nói hết mọi chuyện đã trải qua.

Sau khi nghe xong, lòng Trương Loan vô cùng rối rắm, đột nhiên cảm thấy có chút tự trách với hành vi vừa rồi của mình. Có điều nếu nói như vậy, thì chút thay đổi của nữ nhi cũng có thể giải thích được.

Ông có chút áy náy nhìn Y Kiêu, xoay người dặn người đi mời đại phu, lại mang về mặt mệt mỏi trở về gian phòng phía Bắc.

Ông là phụ thân biết nữ nhi mình gặp phải chuyện như thế, sao có thể không lo lắng. Có điều ngoài chuyện này, ông còn nhớ tới một chuyện khác

đáng sợ hơn.

Những chuyện phức tạp này dồn tới cùng lúc khiến đầu ông đau buốt. Ông cần phải trở về suy ngẫm rồi tự tiêu hóa mọi chuyện cho thật tốt, cũng đồng thời nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thứ Gọi Là Thọ Yến

Hiện tại nơi Trương gia ở là một biệt viện không lớn lắm, phía bắc là nhà chính, là nơi ở của phu thê Trương Loan, phía đông và tây có ba sương phòng. Trong đó, tây sương là nơi ở của Hạc Linh và Duyên Linh, Y Kiều là trưởng nữ được phân ở đông sương.

Dưới sự sắp xếp của Kim thị, Y Kiều tắm rửa một lúc, lại thay y phục sạch sẽ, cuối cùng cũng xóa được chút phong trần khi phiêu bạt bên ngoài.

Khi nàng đang ngồi trên giường sửa sang lại đồ đạc trong tay nải, nha hoàn Phù Hương ở bên ngoài gõ cửa, giọng nói có phần sợ hãi: "Tiểu thư, lão gia gọi người đến thư phòng một chuyến."

"À, ta biết rồi." Y Kiều vừa đáp, vừa nhanh chóng nhét hai trăm ngân phiếu vào sâu trong ga trải giường, sau khi sửa đều chăn nệm mới đứng dậy đi mở cửa.

"Chúng ta đi thôi." Y Kiều thở ra một hơi, nhoẻn miệng cười với nha hoàn trước mặt: "Phù Hương, nhờ em dẫn ta đi."

Phù Hương một mực cúi đầu dẫn đường Y Kiều đến cửa thư phòng của Trương Loan, nhỏ giọng báo vào bên trong, sau đó lại cúi đầu lui xuống.

Y Kiều chậm rãi đẩy cửa, nhìn thấy Trương Loan đang khoanh tay đứng trước cửa sổ chờ nàng.

"Vào đi, đóng cửa lại." Ông không quay đầu lại, trong giọng nói tràn ngập sự mệt mỏi: "Vi phụ có chuyện muốn hỏi coi."

Y Kiêu cảm thấy bầu không khí có phần căng thẳng, sau khi đóng cửa thì cúi đầu đứng sau thư án, không dám ngồi xuống, chỉ im lặng đợi câu sau của ông.

"Đại phu đến khám rồi phải không, nói thế nào?" Ông chậm rãi xoay người, nhìn Y Kiêu, hỏi.

Dù có chút run rẩy trước sự nặng nề của bầu không khí lúc này, nàng vẫn mang vẻ mặt kính cẩn như cũ, khẽ vuốt cằm: "Đã khám xong, đại phu nói không có việc gì, cũng không tra ra mầm bệnh."

Vốn chẳng có chuyện gì, tất nhiên cũng không thể có bệnh.

Trương Loan thở dài một hơi, cuối cùng cũng nói tới chuyện chính: "Y Kiêu, vậy con... còn nhớ được lí do vì sao vi phụ đón con lên kinh không?"

Y Kiêu kinh ngạc ngẩng đầu, có chút khó hiểu mà nhìn ông. Nàng nghe rất rõ, ban nãy Trương Loan dùng 'con' chứ không phải là 'mọi người', đây là nói, lần này tới kinh thành, thật ra là vì nàng sao?

"Xem ra không nhớ gì thật rồi, thật khổ mà." Trương Loan lại thở dài một hơi, vô cùng đau đầu: "Vậy vi phụ nói lại cho con một lần là được. Lần này vào kinh, là muốn để con tham dự thọ yến của Vân lão phu nhân."

"Nói đến Vân gia này, thật sự không đơn giản! Có người nói họ chỉ mới làm thương gia được ba mươi mấy năm, toàn bộ đều là hiệu cầm đồ, quây được liệu, tiền trang lớn. Trên lãnh thổ Đại Minh này, từ nam đến bắc, hễ là trấn nào cũng phải có vài sản nghiệp của bọn họ, thậm chí ngay cả nơi biên cương cũng có. Hơn nữa, Vân gia còn có ruộng tốt mênh mang, tiền

cho thuê đất hằng năm thu về cũng dùng không hết, chưa kể việc bán gạo nhà họ thu được."

"Có điều, những thứ này chưa phải là điều mấu chốt. Tuy bọn họ làm ăn lớn, nhưng cũng không phải là thương nhân bình thường. Nếu không phải như thế, vi phụ cũng không muốn kết thân rồi gả nữ nhi đi. Nghe nói bọn họ có lui tới với người trong triều. Dù Vân gia không phải là nhà có chức vị, thế nhưng năm đó Yêm đầu tử chuyên tùy ý làm loạn, xuất thân phú hộ xảo trá nhất kinh thành, khiến nơi này gà bay chó sủa, nhưng vẫn không dám động đến một sợi tóc của Vân gia, đủ để thấy được thế lực ấy lớn đến bao nhiêu."

"Ai, thường những nhà phú quý như thế có rất nhiều tôn tử, nhưng thế hệ này lại không có nhiều con nối dõi. Bây giờ đương gia chủ mẫu của Vân gia là Vân lão phu nhân, dưới gối chỉ có một đứa cháu, với đứa cháu này, bà ấy cứng chiều có thừa. Tuy không thể biết cụ thể vị Vân công tử này thế nào, nhưng nghe nói, người ta hào hoa phong nhã, là vân thanh công tử, vô cùng tuấn tú lịch sự, đầy bụng kinh thư, cầm kì thi họa không gì không giỏi, vô cùng nổi bật trong đám người cùng lứa. Mà lần này Vân lão phu nhân tổ chức thọ yến vừa là để chúc mừng sinh thần của hã, thực chất là để chọn một nữ tử hợp ý để làm cháu dâu. Đến lúc đó, khuê các trong kinh thành đều đến để chúc thọ, tranh đoạt vị trí thiếu phu nhân của Vân gia."

"Tất nhiên, cũng có những hộ nghèo như chúng ta, dựa vào khắp nơi, nhờ cậy bao quan hệ tốt xấu để có được thiệp mời, tất nhiên không dám mơ tưởng tới vị trí thiếu phu nhân của Vân gia, có điều chỉ đến để thử thời vận mà thôi, nếu chỉ được đến vị trí tiểu thiệp cũng là vinh quang vô hạn rồi! Y Kiêu, hiện tại con đã hiểu vì sao vi phụ đón con vào kinh rồi chứ?" Trương Loan nói xong một đoạn dài, lại ngồi xuống tự rót một chén trà, vừa nhấp cổ vừa quan sát phản ứng của Y Kiêu.

Ý của Trương Loan là, bảo mình đi dự tuyển làm tiểu thiệp cho người ta? Đây là phản ứng đầu tiên của Y Kiêu.

Nàng biết, từ khi kinh tế hàng hóa phát triển, đến giữa triều Minh địa vị của thương nhân đã được nâng cao rõ rệt, sĩ nông công thương, sự phân chia này càng lúc càng mờ nhạt. Mà cao môn đại hộ như Vân gia, không những có thực lực kinh tế hùng hậu mà còn có bối cảnh chính trị sâu, dù có trở thành đối tượng để tranh thủ chuyện tình cảm thì cũng không phải là chuyện lạ.

Thế nhưng, dù sao Trương Loan cũng có thể được coi là phần tử tri thức, có thể cố hủ một chút, nhưng cũng không thể vội vàng bán nữ nhi đi như thế chứ? Thật đáng giận, ông ta đang nghĩ gì vậy?

Y Kiêu hít một hơi lạnh, không khỏi cau mày, nói: "Phụ thân hi vọng con... có thể gả được vào Vân gia sao? Cho dù chỉ làm thiếp?"

"Ừ, không sai. Thật ra ta chỉ quan tâm đến thế lực trên triều đình của bọn họ, nếu không cũng sẽ không cam lòng khiến con phải chịu uất ức, nói cho cùng bọn họ vẫn là thương nhân. Con gả vào Vân gia, không nói đến việc có thể giúp đỡ phụ thân trên con đường làm quan, mà ngày sau nhà chúng ta cũng không lo không phát lên được."

Trương Loan buông chén trà, sau đó lo lắng nhìn Y Kiêu: "Có điều, Y Kiêu à, đáng vẻ hiện nay của con, e rằng tài nghệ lúc trước đã quên hết rồi. Tuy nói sau khi con trở về thì khí chất trên người đã có tiến bộ lớn, nhưng không có tài nghệ gì như thế, làm sao mới có thể lọt vào mắt xanh của Vân lão phu nhân đây?"

"VẬY... nữ nhi không đi được không! Đến lúc đó Y Kiêu sẽ không làm trò xấu trước mặt tân khách, cũng tốt cho mặt mũi của phụ thân." Y Kiêu nghe thấy lời này thì như bắt được sào, trưng khuôn mặt như đang u sầu vì người khác, nhìn Trương Loan.

"Như vậy sao được? Vì phụ vất vả bao nhiêu mới kiếm được cơ hội tới cửa Vân gia này, sao nói bỏ là bỏ? Còn nữa, nữ nhi của ta đẹp như thế, chỉ

cần điếm này cũng coi như đã chiếm được cơ hội, còn có thể hạ thấp không ít người." Trương Loan không động, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

Y Kiêu còn định mở miệng biện minh, lại bị Trương Loan khoát tay ngắt lời: "Đừng nói thêm nữa. Giờ xem ra chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống, con có thể nhớ bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Từ ngày mai, sáng sớm theo mẫu thân của con luyện nữ hồng, chờ vi phụ từ Quốc Tử Giám về thì đến thư phòng học thi thư. Giờ Mùi (13h tới 15h) lại học đàn. Quyết định như vậy đi, con chuẩn bị trước đi. Thọ yển của Vân lão phu nhân còn hơn một tháng nữa, thật sự đã rất gần rồi."

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bị Ép Lên Lương Sơn

Y Kiều nghe xong mấy câu nói của Trương Loan thì nghẹn họng trở mắt đứng nhìn, cứ đứng đơ ở đó một lúc cũng không thể tỉnh lại. Nếu không phải Trương Loan tức giận ho khan vài tiếng, chỉ sợ nàng sắp trở thành một pho tượng cứng ngắt rồi.

Lờ đờ từ biệt Trương Loan rồi trở về gian phòng của mình. Nàng vô lực ngã lên giường, trừng mắt nhìn trần nhà đến ngẩn người.

Phải làm sao bây giờ? Bản thân vốn còn muốn tìm trước một nơi đặt chân để từ từ thích ứng với hoàn cảnh, nói không chừng còn có thể tìm được cách về nhà. Giờ thì hay rồi, nàng đã biến thành công cụ đổi tiền đồ và phú quý cho phu thê Trương Loan, bọn họ vì thế còn không tiếc bắt nữ nhi của mình đi làm thiếp cho người ta, thật là hám lợi đen lòng!

Trương Y Kiều hẳn cũng vì đào hôn nên mới trốn nhà đi, lúc trước mình chỉ lấy cớ đào hôn để lừa người ta, không ngờ lại là chó ngáp phải ruồi...

Y Kiều buồn bực bĩu môi, vừa nghĩ tới thọ yến hơn một tháng sau thì đau đầu.

Đến lúc đó nhất định Trương Loan sẽ đi theo mình, nếu không nghe theo lời ông ta, nói không chừng ngay cả lòng giết mình cũng sẽ có. Tuy nói dốc hết toàn lực cũng chưa chắc sẽ được chọn, nhưng từ trong xương cốt nàng cảm thấy chuyện như vậy vô cùng nguy hiểm, căn bản không có hứng thú nhúng chân vào bãi nước đục này. Đã như vậy, không bằng giờ cứ bỏ trốn, cũng đỡ phải nghĩ cách đối phó.

Suy nghĩ xong, Y Kiều ngồi dậy. Trong lúc lơ đãng nàng nhìn thoáng qua chiếc gương đồng được đặt trên bàn trang điểm của mình.

Gương mặt trắng nõn trơn bóng được khảm một đôi mắt linh động, hệt như dòng nước suối trong vắt, dịu dàng lưu chuyển, như tăng thêm một phần trong trẻo cho người trước mắt. Phía dưới đôi mắt ấy là một chóp mũi tinh xảo, hơi nhếch lên, vô cùng đẹp đẽ. Hai bên má còn có một đôi lún đồng tiền nhàn nhạt.

Cả khuôn mặt đều khiến người ta có cảm giác thanh thuần trong trẻo, như sương sớm trên phiến lá xanh, như linh khí tinh khiết buổi sớm, cũng hệt như hào quang óng ánh của mặt trời. Trương Loan không nói quá, quả thật gương mặt này rất xinh đẹp. Thế nhưng, nói cho cùng vẫn không phải là của mình.

Tuy rằng dáng dấp giống nhau như đúc, nhưng vẫn là hai người khác nhau, nhưng có lẽ sau khi linh hồn của nàng tiến vào chiếm giữ, lại ăn khớp với khí chất trên cơ thể này.

Y Kiều lắc đầu, cố gắng bắt bản thân ngừng nghĩ về những thứ này.

Nàng đứng dậy xuống giường, mở tấm trải giường lúc trước giấu ngân phiếu bên trong.

Nhưng, nàng móc cả buổi, lại chẳng có gì. Lòng Y Kiều 'lộp bộp' một chút, đột nhiên có hơi hoảng hốt, trán cũng có một lớp mồ hôi.

Nàng nóng lòng đến đỏ bừng mặt, cố chấp cho rằng mình vẫn chưa tìm kỹ, dứt khoát lật tung khắp giường, đặt chăn nệm vương vীর ở góc, còn lật cả giường lên. Thế nhưng, vẫn không thấy nửa phần bóng dáng của đồng ngân phiếu kia.

Y Kiều nhìn chăm chăm vào chiếc giường bị nàng đào bới đến loạn kia tới sững sờ. Đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, mắt dần nhòa đi, có cảm

giác như sắp khóc. Nàng chán nản ngồi bệt xuống giường, hết như một quả cầu bị xì hơi, toàn thân không còn chút sức lực.

Vốn còn định lấy xấp ngân phiếu kia để bỏ trốn, thế nhưng hiện giờ xem ra đã không thể. Tiền bạc lúc này của nàng là đồng tơ lụa cùng chút bạc vụn trong tay nải màu nâu kia, nhưng khoản tiền ấy thật sự ít đến đáng thương, nàng có trốn cũng không thể nuôi nổi bản thân.

Có điều, nhắc tới cũng thật khó hiểu, trong tay nải ấy cái gì cũng đủ, sao hết lần này tới lần khác bạc chuẩn bị lại ít đến thế? Chẳng lẽ muốn cố ý đối địch với nàng sao?

Y Kiêu mệt mỏi ôm trán, biết mình không thể cứ mạo hiểm trốn đi như vậy, nàng không dám chắc trước khi bị người Trương gia tìm thấy, bản thân đã tìm được chỗ trú hay chưa.

Vậy chi bằng trước hết cứ sống ở chỗ này, đi một bước tính một bước, cùng lắm thì từ từ suy nghĩ cách ứng phó với thọ yến gì đấy.

Nhưng cũng không biết là tên thiếu đạo đức nào lại ăn trộm ngân phiếu của nàng, nếu để nàng biết được, nhất định phải lột da rút gân hăn! Hai trăm lượng đấy! Nàng vừa nghĩ tới đã cảm thấy đau lòng. Đây chính là sinh hoạt phí mà vị công tử kia cho nàng cơ mà...

Đầu Y Kiêu lại xuất hiện dung mạo tinh xảo cùng nụ cười dịu dàng kia, đôi mắt như lưu ly trong trẻo ấy như xuất hiện trước mắt.

Bỗng chốc nàng cảm thấy lòng yên bình hơn không ít. Y Kiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trôi về phương xa. Có thể, hai tháng sau, hăn thật sự sẽ xuất hiện như đã hẹn...

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Gà Thỏ Cùng Cũi (Thượng)

Trương Loan nói được làm được, từ hôm sau liền bắt đầu khóa huấn luyện nghiêm khắc cho Y Kiêu.

Ông ta dặn Kim thị giờ Dần vừa qua liền giục nàng rời giường, sau khi rửa mặt chải đầu một nén nhang, đúng giờ phải bắt đầu luyện tập nữ hồng.

Dậy sớm với Y Kiêu mà nói cũng không phải là vấn đề lớn lao gì, dù trước khi tới nơi này nàng mới chỉ là sinh viên năm nhất đại học, xem như khá buông lỏng, nhưng vẫn còn duy trì được thói quen dậy sớm khi còn học cao trung.

Sáng sớm rửa mặt chải đầu cũng không phải vấn đề, mỗi lần cũng chỉ cần chải vài kiểu tóc đơn giản, hơn nữa có nha hoàn và ma ma hỗ trợ, không đến mức không hoàn thành được nhiệm vụ.

Lại nói vấn đề khiến nàng nhức đầu, không gì bằng buổi luyện tập nữ hồng sau mấy thứ kia.

Người thế kỉ hai mươi mốt đã sớm thoát khỏi thời đại "Tam tông tứ đức", bình thường nhiều lắm nàng cũng chỉ vá vài hạt khuy áo, sửa chút thắt lưng, vân vân, đâu giống những nữ nhân cổ đại mỗi ngày đều phải cầm kim khâu một mạch tới trưa? Vì vậy mỗi lần Kim thị mang một đồng hình thêu và chiếc hộp lớn đầy chỉ thêu rực rỡ sắc màu đến trước mặt nàng, Y Kiêu cảm thấy huyết thái dương hai bên đang co rút đến đau đớn. Mà Kim thị dù có than thở cho công trình bã đậu của nàng đến đâu vẫn không hề có ý định bỏ qua cho nàng, sau khi than xong lại bắt tay vào dạy nàng như cũ.

Chờ Trương Loan từ Quốc Tử Giám về, ông ta sẽ gọi Y Kiều đến thư phòng, tự mình đốc thúc nàng ôn tập thơ từ, luyện tập thư pháp.

Cũng may lúc trước dưới sự ép buộc của mẹ nàng đã từng học một khóa học về thư pháp. Dù chữ không hẳn là tinh diệu, nhưng vẫn có thể được xem là dễ nhìn. Bởi vì nàng mất trí nhớ, Trương Loan cũng không truy cứu việc chữ viết của nàng thay đổi.

Ngoài ra, chút thơ từ văn phú học được trên lớp ngữ văn đã có chút công dụng, cuối cùng cũng không đến mức khiến Trương Loan tức chết tại chỗ.

Có điều, Y Kiều cũng để ý. Chữ Hán ở cổ đại có hơi khác so với chữ Hán ở hiện đại, vừa đúng lúc nàng có thể mượn cơ hội này để học chữ cổ. Vì thế, ở phương diện này nàng học khá nghiêm túc.

Cầm kị cũng được Trương Loan tự mình chỉ bảo.

Thật ra cầm kị của Trương Y Kiều rất tốt, đó là vì nàng từng bá danh sư, cho nên tài nghệ có thể nói là khá điêu luyện, Trương Loan không thể nào so bì. Nhưng hiện giờ do nàng 'mất trí', vì vậy có xoay đến đâu cũng chỉ từ trình độ trung bình trở xuống, ông ta phải tự dạy, vốn cũng không có gì. Mà Y Kiều không biết đánh đàn, có thể nói ngoại trừ một chút kiến thức về nhạc lý học được trên lớp nhạc ở hiện đại, về cơ bản nàng hoàn toàn không có cơ sở âm nhạc nào. Huống chi, thứ nàng phải đối mặt lúc này là cổ cầm, có thể nói là gặp mặt cũng không quen, nàng không nhận ra nó, nó cũng không nhận ra nàng, Do đó khi đối mặt với Trương Loan, Y Kiều là một người mới hoàn toàn.

Mà hiện tại nàng học đàn, không phải do sở thích hay đam mê, mà chỉ vì nóng lòng muốn nhồi nhét, nên khiến người ta không thể nào thích nổi.

Có thể do mỗi khi Y Kiều nảy sinh tâm tình phản nghịch, Trương Loan đều trưng bộ mặt của một vị phụ thân kiêm sư phụ nghiêm khắc,

khiến nàng không thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Vài lần sau, nàng cũng nghĩ thông suốt, chỉ coi như đang học một khóa học sơ cấp về đàn cổ mà thôi.

Trương Loan cũng giống Kim thị, có năng lực chịu đựng vô cùng cao. Ông ta nhìn thấy tài đánh đàn tinh thông của nữ nhi đã bị thoái hóa, tuy vừa tức vừa nóng lòng, khuôn mặt đã sắp nhăn nhúm thành một đống, nhưng vẫn có thể duy trì được phong độ của một phần tử tri thức cao cấp cộng thêm tài lãnh đạo của người đứng đầu một nhà, hơn nữa còn có thể kiên nhẫn từ từ dạy dỗ cầm kỹ, thật sự khiến Y Kiêu không thể không thầm bội phục.

Cứ như vậy mà cố gắng qua vài ngày, mỗi ngày Y Kiêu đều vùi đầu trong mấy khóa học.

Thời gian phải học của nàng tương đối nhiều, còn nhiều hơn cả thời gian khi thi vào đại học, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi. Hơn nữa ngủ không đủ giấc, còn phải nghĩ cách để ứng phó thọ yến sắp tới, nàng có cảm giác mình sắp hỏng đến nơi rồi. Cố được vài hôm, có thể nói thể xác và tinh thần đều kiệt quệ.

Hôm đó tốt ngày có một vị bằng hữu của Trương Loan hẹn ông ta sau giờ Ngọ ra ngoài gặp mặt, mà Kim thị dạy nữ hồng cho nàng xong cũng dẫn Hạc Linh và Duyên Linh lên chùa dâng hương cầu phúc, trong nhà chỉ còn lại mình nàng, còn có hai nha hoàn và một ma ma. Cơ hội tốt như thế, sao có thể bỏ qua.

Vất vả lắm mới có cơ hội nghỉ ngơi, Y Kiêu không để ý tới nhiệm vụ Trương Loan giao cho nàng trước khi ra ngoài, sau khi hù dọa một đống hạ nhân không ngừng khuyên can nàng, cuối cùng cũng được ra khỏi nơi vây khốn bản thân cả một thời gian.

Hôm nay thời tiết rất tốt, tuy không có tuyết rơi, nhưng không khí vẫn rất lạnh và khô ráo, thế nhưng vài tia nắng vụn vặt xuyên qua tầng mây dày đặc của trời đông rơi xuống đất lại khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Như mang theo chút hương thơm cùng cảm giác vui vẻ ấm áp, khiến người ta cảm thấy vô cùng thư thái, yên tĩnh không cần màng tới danh lợi.

Y Kiều như một con chim nhỏ vừa ra khỏi lồng, đắm chìm trong tiết trời mùa đông, toàn thân đều cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Nàng xem nơi này một chút, nhìn bên kia một chút, vô cùng tò mò với mọi thứ xung quanh, hết như lúc mới vào kinh thành. Có điều, nàng không quen với địa hình nơi đây nên không dám đi quá xa, nếu không lỡ có lạc đường, chắc chắn sẽ có thêm một chuyện phiền phức.

Vì vậy sau khi chạy hết một vòng trên đường cái gần đây, nàng lại tiến vào một trà lâu thoát nhìn tương đối lịch sự tao nhã, dự định nghỉ chân ăn tạm vài thứ rồi hồi phủ.

Ngại lâu một quá ồn, nàng trực tiếp lên lầu hai.

Chờ đến khi lên đến nơi, một đám người ngồi cạnh cửa sổ đập vào mắt nàng.

Một đám con cháu phú gia ăn mặc sang trọng, tuy rằng nhìn vóc dáng không giống như đám ăn không ngồi rồi chỉ biết hưởng thụ nhưng đều mang bộ sức mỹ ngọc hết như văn nhân nhã sĩ, trước mặt còn có hai ấm trà tử sa Nghi Hưng, bánh trái thượng hạng.

Vài người chiếm lấy vị trí tốt bên cửa, chấp tay thở dài ngâm thơ, thật sự đang diễn tả một cách hoàn hảo cho cụm từ 'học đòi văn vẻ'.

Y Kiều nhìn tình cảnh như thế đã thấy ngán ngẫm. Nàng ghét nhất những kẻ chỉ biết ăn không biết làm, đương nhiên càng không thể có ăn

tượng tốt với đám 'con ông cháu cha' bên cửa sổ kia. Nàng không khỏi thăm lắc đầu, đi về phía ngược lại với bọn họ.

Nhưng, sau khi nàng xoay người, ánh mắt liền dừng lại, dường như một giây kia, thời gian như dừng trôi.

Quay đầu, nâng mắt, chờ người, tất cả như nước chảy thành sông, hết như nàng quay người lại chính là vì muốn nhìn bóng người màu trắng kia.

Người và vạn vật xung quanh đều làm nền cho hắn.

Đó là một vị công tử trẻ chừng hai mươi tuổi, cả người mặc cẩm bào thêu mây gấm trắng tuyết không dính một hạt bụi, nơi tay áo dùng chỉ xanh thêu một cây mây, như chút điểm tuyết làm trang sức trong biển tuyết, không những không phá hỏng vẻ thanh thuần tinh khiết kia, mà còn thêm một phần tĩnh lặng tao nhã trong đó. Dung mạo hắn vô cùng tuấn tú, nhưng lại mang theo chút xa cách nhàn nhạt, dường như ngay cả dung mạo cũng hòa nhập vào cảnh tuyết trắng tĩnh lặng xa xưa, siêu thoát ngoại vật, không lẫn phạm trần.

Lúc Y Kiêu nhìn đến hắn, hắn đang dùng tay trái đỡ trán, tay phải gõ nhẹ mặt bàn. Dù mấy ngón tay thon dài chỉ làm chút động tác đơn giản như thế, cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng ưu nhã. Hắn hơi cúi đầu, môi mỏng hơi mím như đang suy tư vấn đề gì, hoàn toàn không để ý tới sự âm ỉ bên người, như cách biệt với thế giới. Một người, phạm nhân vĩnh viễn không thể nào sánh bằng.

Trong nháy mắt, Y Kiêu không hề để ý mà nở nụ cười.

Dù sao nàng đến nơi này cũng là để thư giãn, người này có ra sao cũng không liên quan tới nàng.

Nghĩ như vậy, nàng lảng lạng tìm một bàn không người gần đó ngồi xuống. Vì muốn tránh được chút độc hại, nàng cố gắng ngồi cách xa đám

văn nhân kia một chút. Đương nhiên, cũng ngồi gần vị bạch y công tử kia một chút.

Tuy nàng chỉ nhìn chăm chăm vào hãn trong khoảng thời gian ngắn, không có ai chú ý, nhưng Y Kiêu vẫn xem thường hành vi không lễ phép của mình lúc vừa rồi.

Từ nhỏ nàng đã biết, gia giáo hàm dưỡng với một nữ hài tử mà nói là vô cùng quan trọng, đặc biệt là ở nơi đông người. Suy nghĩ một chút, nàng không khỏi thầm khinh bỉ bản thân.

Có điều, nói cho cùng, chút thất lễ nho nhỏ khi nãy của Y Kiêu hoàn toàn là vì khí chất người ban nãy quá mức xa xăm mờ ảo, hoàn toàn xa cách nhân thế, đặt ở nơi đây, thật giống như một kẻ ngoại tộc, hoàn toàn không hòa hợp với khung cảnh xung quanh.

Không để ý tới hãn mới là không bình thường.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Gà Thỏ Cùng Cũ (Trung)

Y Kiều tùy tiện chọn một bình hồng trà và mấy loại bánh, một người thoải mái chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Thật ra nàng cũng không hoàn toàn vì vui chơi giải trí nên mới tới nơi này, quan trọng nhất là để thoát khỏi khoá huấn luyện nặng nề kia, trước tiên phải tìm một nơi giải quyết, chỉnh đốn lại đồng tâm trạng đã sớm loạn của bản thân, ngắm xem bước tiếp theo phải làm gì. Đặc biệt trong lúc thưởng thức mỹ vị của bánh Tô Tùng, còn có chút hương thơm của hồng trà quanh quần bên người, khiến những thứ này vốn đã là lựa chọn tốt, giờ lại khiến người ta càng thích ý hơn.

Thế nhưng, những người bàn đối diện kia không hề cho nàng được hưởng chút bình yên.

"... Các vị các vị, thi từ ca phú quá nhiều rồi cũng chán. Không bằng hôm nay Lý mỗ ra cho các vị đây một đề. Tuy chỉ là chút mảnh khóe trong toán học, không đáng nhắc đến, nhưng cũng đáng để trợ hứng, các vị cũng có chủ đề mới, thế nào?"

Tiếng nói lạnh lạnh truyền tới từ phía đối diện, Y Kiều cảm thấy vô cùng chói tai, không khỏi dời mắt nhìn về phía đám văn nhân bên cửa sổ kia.

Kẻ vừa lên tiếng có dáng dấp cao gầy như sào, đôi mắt tam giác* lóe lên chút ánh sáng như tên trộm, da mặt ố vàng, trên mặt đầy tàn nhang. Đề nghị hần vừa nêu lên được cả đám người phụ họa, giờ phút này đang vãn nước bọt tung tóe để ra đề mục cho đồng bạn.

(*Mắt tam giác: mí trên và mí dưới đều hợp thành 1 góc nhọn và sắc ở phía dưới mắt, trông giống như mắt như hình tam giác.)

"Ai, các vị phải nghe cho kỹ nhé, bây giờ gà thỏ chung cũi, trên có chín mươi tám cái đầu, dưới có ba trăm lẻ sáu cái chân, hỏi có bao nhiêu gà bao nhiêu thỏ?" Họ Lý kia nói xong thì chớp chớp mắt, như đã liệu trước đồng bạn ở đây sẽ không trả lời được, khi ra vấn đề xong thì đặc ý nhìn xung quanh một vòng, sau đó thông dong uống trà.

Đây là một đề khá thú vị trong 'Tôn Tử Toán Kinh'*, do hẳn nhàn rỗi không có việc gì làm, nghe được từ chỗ người khác. Cũng may đầu óc hẳn không tồi, trước đó đã tính toán một chút, sửa vài con số.

(*Tôn tử toán kinh: Khoảng đầu thế kỷ III, Tôn Tử đã viết sách " Tôn Tử toán kinh ". Trong quyển sách này, những bài toán của lý thuyết số đã xuất hiện như sự mở rộng các bài toán số học. Tôn Tử đã giải được bài toán tìm các số khi chia cho 3, 5, 7 còn dư 2, 3, 2 (bài toán về đồng dư thức)).

"Vậy thì tính thế nào, chỉ biết đầu và chân, sao có thể nói được có bao nhiêu con mỗi loại chứ?"

"Đúng vậy Lý huynh, huynh làm khó bọn ta thế! Chúng ta vẫn chưa nghiên cứu lĩnh vực này, muốn giải được thì còn khó hơn lên trời..."

"Ta nói Lý huynh này, huynh sẽ không bắt chúng ta phải đi đếm thật chứ? Vậy thì phải tới ngày tháng năm nào... Huống chi, với những văn nhân nhà sĩ chỉ biết thi văn như chúng ta đây, muốn làm những việc của mấy vị tiên sinh phòng thu chi đó, tuyệt đối không hề đơn giản đâu..."

"Vậy thì làm sao đây, thử cũng không thử được, ta thấy Lý huynh vẫn nên giải câu hỏi này đi..."

...

Một đám người người một câu ta một câu, mồm năm miệng mười xoay quanh một chủ đề.

Hắn như đã đắc ý đủ, ngoài cười nhưng trong không cười buông chén trà, vừa mở miệng muốn công bố đáp án, đột nhiên bị một giọng nói vang dội ngắt lời: "Chậm đã! Trình mỗ biết." Họ Lý kia thấy một kẻ ngang ngược thò chân vào, không khỏi có hơi mất hứng, bất mãn nhìn người tới.

Chỉ thấy một nam tử mặc thanh sam tầm hơn hai mươi bước nhanh về phía bọn họ. Nam tử mày kiếm mắt sáng, xem như tương đối tuấn lãng, chỉ là ngũ quan và đường nét trên gương mặt hơi thô, không đủ tinh tế.

Hắn bước tới bên chiếc bàn gần cửa sổ kia, khẽ chấp tay, cười nói: "Các vị huynh đài, không biết Trình mỗ có được thử một lần không?"

Tuy động tác khá khiêm nhường, nhưng đặt trên người hắn lại mang theo vài phần kiêu căng, mơ hồ để lộ vẻ chán ghét với đám người này.

Điều này khiến Y Kiêu vẫn luôn ngồi ở đối diện nhìn sang có chút khó chịu, nếu hắn đã ghét bọn họ, vì sao còn lên tiếng tiếp lời.

Nhưng những người bàn kia đã không có ý kiến gì, dù sao cũng chỉ xem náo nhiệt, xảy ra chuyện gì cũng không cần nàng quan tâm.

Họ Lý kia không nói gì thêm, chỉ im lặng nhìn kẻ lên tiếng.

Thanh sam nam tử được cho phép, cũng không thèm tính toán, nở một nụ cười đầy tự tin, cao giọng đáp: "Gà bốn mươi ba, thỏ năm mươi lăm, không biết có đúng không?"

Họ Lý kia nghe xong thì nhìn hắn đầy kinh ngạc, như không tin sẽ có người đoán ra đáp án dễ dàng thế.

Hắn chép miệng, lạnh nhạt nói: "Ừ, xem như người trả lời được."

Lúc này, khách nhân bên ngoài cũng chú ý tới tình huống bên này, đều dõi mắt sang đây, thậm chí còn có người nghị luận không biết nam tử này là ai.

Y Kiều thu tất cả vào mắt, chỉ cười nhạt, hớp một chút trà. Xem ra, người này cũng không tệ lắm.

Trong lúc vô tình nàng lại liếc sang bị bạch y công tử kia, phát hiện hẳn không hề bị sự náo nhiệt bên kia quấy nhiễu, khuôn mặt ấy vẫn không có chút gợn sóng, chỉ nhã nhặn thưởng thức trà bánh trên bàn.

Họ Lý kia thấy đồng bạn đều gật đầu khen ngợi, tuy không có mấy phần thành tâm, nhưng hẳn nhìn thấy lại có cảm giác bị đoạt danh tiếng.

"Vị huynh đài này, huynh đã từng nghiên cứu toán học rồi sao?" Hẳn nghiêng cặp mắt tam giác kia nhìn về phía thanh sam nam tử, nếp nhăn trên khuôn mặt vàng vọt hiện lên khi cười khiến hẳn thoát nhìn vô cùng hèn mọn.

"Trình mỗ không dám, chỉ học qua một hút da lông mà thôi."

"Huynh đài đừng khiêm tốn. Có điều, vừa rồi ra đề được một lúc, huynh đài mới tiến lên đáp lời, e rằng không thể hiện hết được bản lĩnh của huynh. Không bằng, Lý mỗ ta lại ra một đề. Lần này sẽ khó hơn trước, huynh đài cố hết sức đáp được thật nhanh, thế nào?"

Tiếng nghị luận xung quanh càng lớn hơn, hiển nhiên mọi người đều cảm thấy điều kiện này quá ngặt nghèo, không thể nào thực hiện được.

Thanh sam nam tử như đã tính toán từ trước, thấy vậy lại không hề chùn bước, vẫn thi lễ, cười vang nói: "Được, mời vị huynh đài này ra đề."

Khi giơ tay nhắc chân vẫn mang theo chút ý khinh thường như trước, hệt như đang khinh bỉ lần thử thách này.

Chẳng quả điều kì lạ chính là hăn luôn vô tình hoặc cố ý liếc về phía sau một cái.

Họ Lý kia vuốt cằm suy nghĩ một chút, tiếp tục ra đề: "Vẫn là chuyện gà thỏ chung cũi. Nếu như đầu một trăm lẻ tám, chân bốn trăm thì sao?"

Nói xong, hăn vừa tính toán vừa hồi thúc đối phương.

Thanh sam nam tử kia vô cùng chắc chắn, nghe lời hồi thúc kia thì không hề hoản loạn, chỉ hơi trầm ngâm, không đợi họ Lý kia tính xong, đã trả lời: "Mười sáu gà, chín mươi hai thỏ."

Họ Lý kia vô cùng kinh hãi. Hăn trừng lớn mắt, có chút khó tin nhìn thanh sam nam tử.

Thật ra hăn chỉ dựa vào khả năng tính toán được xem như khá nhanh của bản thân mới dám ra đề làm khó dễ đối phương. Mà với toán học, hăn biết rất ít. Vì vậy chỉ ra một loại đề, hơn nữa cũng không nắm rõ cách giải, chỉ biết miễn cưỡng đếm đủ số để nói đáp án mà thôi.

Nhưng hăn hiểu được một điều, loại đề toán này luôn cần phải tính toán kĩ, lúc giải cũng vô cùng phiền phức. Bằng không, hăn cũng không dám ra chiêu như vậy. Nhưng hôm nay đúng là gặp quý, sao người này có thể tính nhanh đến thế?

Dù hăn tự nhủ như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng, lại hỏi: "Nếu hai trăm đầu, chân năm trăm thì sao?"

"Gà một trăm năm mươi, thỏ năm mươi."

"Hai trăm tám mươi lăm đầu, sáu trăm chín mươi chân?"

"Gà hai trăm hai mươi lăm, thỏ sáu mươi."

"Đầu một trăm hai tám, hai trăm chân?"

"Ồ, câu này... Trình mỗ không đáp được."

Lúc này họ Lý kia đã nóng đến toát mồ hôi, đột nhiên thấy đối phương trả lời như thế, cuối cùng cũng buông lỏng, hừ một tiếng: "Người thua!"

Thanh sam nam tử nhíu mày, vô cùng khinh bỉ nguýt hăn một cái, dường như đang giận. Nhưng lại nghĩ tới điều gì, cố kiềm chế cơn tức, cười phì một tiếng, nói: "Nếu Trình mỗ đã không đáp được, vậy mời vị huynh đài này công khai đáp án."

Họ Lý kia còn đang cười đắc ý, vừa mở miệng, đột nhiên ý thức bản thân vừa phạm vào một lỗi vô cùng ngu xuẩn, đề ban này là do hăn nóng lòng nên mới buột miệng, căn bản vẫn chưa tính toán kĩ...

"Chuyện này..." Hăn vò đầu bứt tai cả buổi, không biết đáp lại thế nào.

Thanh sam nam tử thấy thế cũng không màng che giấu sự khinh rẻ của bản thân, cười lạnh một tiếng, giọng nói đầy khinh miệt, nhìn hăn bằng nửa mắt: "Có biết vì sao Trình mỗ không đáp được không? Nói cho người biết, bởi vì câu hỏi kia vốn không có đáp án! Cho dù chỉ có một trăm hai tám đầu, thì ít nhất phải có hai trăm năm sáu chân, sao lại có mỗi hai trăm?"

Một câu nói của hăn như đánh thức cả đám người đang chìm trong mộng, hết như một giọt nước rơi vào chảo dầu, khiến xung quanh náo nhiệt hăn lên. Mọi người tự ngẫm lại, cảm thấy lời hăn nói rất có lý, dần dần tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, hàng loạt lời khen ngợi vang lên.

"Trí tuệ của vị công tử này thật nhanh nhạy."

"Không phải công tử là cao nhân tinh thông toán học chứ?"

"Hôm nay đúng là đã được mở rộng tầm mắt. gặp được thánh nhân rồi! Bội phục bội phục..."

...

Y Kiêu nhìn cảnh tượng này, không nhịn được thắm trợn mắt.

Nàng biết, thật ra đây chỉ là vài câu hỏi phương trình nhị nguyên đơn giản mà thôi, vả lại những câu hỏi này không khó, vì vậy rất dễ để giải quyết. Người tính nhẩm tốt, chưa cần mười giây đã có thể trả lời được. Tốc độ của nam tử này, thật ra không tính là nhanh.

Nhưng nàng lại lập tức nghĩ đến, cổ đại không có những thứ như x, y, hẳn có thể làm được đến đây cũng không phải là dễ, không chắc không có chỗ hơn người.

Có điều, hẳn hơi cuồng ngạo, thiếu lòng khiêm tốn. Y Kiêu cười khê lắc đầu. định ăn hết bánh trong đĩa thật nhanh rồi về.

Thanh sam nam tử nhận được lời khen của mọi người, trên mặt cũng không có bao nhiêu vẻ vui mừng, hẳn lần lượt gật đầu chào hỏi bốn phía, sau đó xoay người đi thẳng về phía cầu thang.

Thế nhưng sau khi hẳn xoay người, lại tận lực nhìn về phía đối diện bằng ánh mắt vô cùng sắc bén, nở một nụ cười đầy đắc ý, lại trừng mắt với họ Lý kia một cái rồi nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Tất cả vẫn còn đang chìm đắm trong chuyện vừa rồi, hầu như không ai nhìn thấy hành động kì quái của hẳn.

Thế nhưng, Y Kiêu thấy.

Ban đầu nàng chỉ đang cúi đầu say sưa giải quyết đồng bánh trên bàn, thế nhưng trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy ánh mắt bất thiện chứa đầy ý vị sâu xa của vị kia.

Ánh mắt đó không có ý tốt, thậm chí còn mang theo địch ý nặng nề. Nhưng không hề nhắm vào nàng.

Y Kiêu nhìn theo, kinh ngạc phát hiện, mục tiêu của thanh sam nam tử kia lại là vị bạch y công tử nọ.

Bất kể là ánh mắt tràn ngập địch ý hay nụ cười dương dương tự đắc khi giành thắng lợi, đều nhắm vào hắn.

Dù là khi nói chuyện hay khi trả lời đáp án, giọng nói của thanh sam nam tử kia vẫn luôn rất lớn, Y Kiêu còn tưởng trời sinh hắn đã thế hoặc quá mức tự tin.

Giờ xem ra, lẽ nào những thứ đó đều do hắn cố ý nói cho vị bạch y công tử kia nghe sao? Kể cả việc trả lời câu hỏi kia, cũng là cho hắn xem?

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Gà Thỏ Chung Cũi (Hạ)

Y Kiêu dùng ngón trỏ gõ đầu, xem chừng mình không thể đoán nổi thị phi trong chuyện này rồi.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình đã quản nhiều, không khỏi mỉm cười, vội thu hồi lòng hiếu kì, không muốn để tâm tới chuyện không liên quan tới mình thêm. Trước mắt, giải quyết hết trà bánh trên bàn mới là chính sự.

"Cô nương, xin thứ cho tại hạ mạo muội, xin hỏi có thể quấy rầy chút không?" Đột nhiên một giọng nói trong trẻo êm tai truyền đến từ đỉnh đầu.

Y Kiêu đang cầm một khối bánh bơ trong tay, ngẩng đầu theo phản xạ, lại kinh ngạc phát hiện vị bạch y công tử vừa rồi vẫn còn lạnh nhạt ngồi một bên, lúc này đang ung dung đứng trước mặt mình, lại còn vô cùng lễ phép chấp tay với nàng, trong đôi mắt đen nhánh như mực còn có mấy phần mong đợi cùng vui sướng nhàn nhạt.

Y Kiêu ngẩng đầu nhìn người trước mắt, nghĩ tới cảnh tượng xuất trần khi nãy của hắn, đột nhiên cảm thấy vị bạch y công tử này như vừa bước ra từ trong một bức tranh truyền thần tĩnh lặng.

Tuy rằng nàng không rõ vì sao hắn lại tiến đến đây, nhưng theo lễ nghi, vẫn hết sức hòa nhã cười một tiếng, dẫn đo mở miệng, nói: "Không ngại, công tử cứ nói. Chỉ là không biết, các hạ vì chuyện gì?"

Bạch y công tử thấy nàng đồng ý, môi nhếch lên tạo thành nụ cười nhàn nhạt, nhưng vẫn không nói thẳng mục đích, chỉ hỏi nàng một vấn đề:

"Mới vừa rồi hẳn cô nương đã nhìn thấy biểu hiện của vị thanh sam công tử kia, không biết cô nương nghĩ thế nào?"

Những lời này với hẳn có lẽ đã biết mà còn hỏi, nhưng lại là một lời dẫn không thể thiếu.

Y Kiều nghe câu hỏi này, lòng không khỏi có chút chột dạ, không biết hẳn định làm gì, do dự đáp: "Không rõ lắm."

"Cô nương cứ nói thật là được." Đương nhiên hẳn có thể nhìn ra kiểu nói lấy lệ này của Y Kiều, vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước: "Không cần lo lắng."

Y Kiều chớp mắt mấy cái, lòng biết phản ứng vừa rồi của mình hẳn đã bị hẳn nhìn thấu, bất đắc dĩ cười cười, cũng không thể giấu diếm thêm: "Nếu công tử đã nói thế, tiểu nữ chỉ có thể nói thẳng. Mới vừa rồi đúng là vị thanh sam công tử kia đã giải rất nhanh, cũng được mọi người khen ngợi. Tiểu nữ bất tài, cũng học được một ít số học... À, là toán học. Mà đề gà thỏ chung cũi kia, tiểu nữ thấy thật sự cũng khá đơn giản. Nếu có cách, hoàn toàn có thể giải nhanh hơn vị công tử kia, hơn nữa còn chính xác hơn. Có điều, cách của tiểu nữ có hơi khó hiểu hơn, hẳn là vị công tử kia không biết. Vì vậy, nhìn từ góc độ thời nay, có thể làm tới mức đó, cũng rất tốt..."

Bạch y công tử vẫn lẳng nghe từ đầu đến cuối, hơn nữa dường như cuối cùng cũng đã nghe được thứ mình muốn tìm từ lâu, mắt của hẳn sáng ngời, trên khuôn mặt hờ hững còn lộ vẻ hưng phấn.

"Cô nương cũng biết về toán học, mà còn biết rõ về đề khi này?" Trong lúc bất chợt hẳn có hơi vội vàng, lập tức ngắt lời Y Kiều.

Thật ra Y Kiều đã chú ý tới hành động khác thường của hẳn, chỉ đang chờ hẳn dẫn vào đề mà thôi.

Nàng đã thấy chuyện khi này, biết chắc hôm nay rất có thể bản thân sẽ gặp phải vài chuyện. Nàng rất hiểu ý người, không nói dối, cười gật đầu với hắn.

"Tại hạ cả gan hỏi cô nương một câu." Bạch Y công tử yên lặng nhìn nàng: "Có thể cho tại hạ biết cách giải đề khi này được không?"

Trên gương mặt lạnh nhạt mới vừa rồi còn không có biểu cảm gì, lúc này lại để lộ chút nét hưng phấn khó đè nén.

Có điều, ánh mắt của hắn có phần căng thẳng, môi mỏng hơi mím, để lộ chút nóng vội trong lòng, như e sợ Y Kiêu sẽ keo kiệt không nói cho hắn biết. Đôi mắt hắc bạch phân minh, tuy con ngươi rất đen, nhưng lại trong như gương.

Mà lúc này, trong đôi mắt tinh xảo như mực ấy lại tràn đầy vẻ chờ mong, vô cùng nghiêm túc mà nhìn Y Kiêu. Hệt như một đứa bé có lòng hiếu kỳ lớn, cuối cùng cũng có thể tìm ra một vị phu tử có thể chỉ ra sai lầm của mình, hắn ôm chút tâm tình phức tạp đợi đối phương trả lời, vô cùng hứng thú.

Y Kiêu thấy người trước mặt rất có thành ý, nhưng trước cảnh tượng này nàng cũng không biết phải làm sao.

Nàng rất tình nguyện nói cho hắn biết cách giải hiện đại của đề này, có điều, chỉ sợ hắn không hiểu. Dù là bảng chữ La Tinh hay chữ số Ả Rập, sợ hắn cũng chưa từng tiếp xúc qua.

Y Kiêu trầm thờ dài một hơi, đang định nói, đột nhiên một tia sáng lướt qua, một giải pháp khác bỗng nổi lên trong lòng.

"Cách giải của tiểu nữ chỉ là do bản thân nghĩ ra, hiện nay vẫn chưa được lưu hành, nói ra cũng vô dụng, vì vậy thứ cho tiểu nữ khó nói." Nàng thoáng thấy được ánh mắt dần ảm đạm của đối phương, thầm cười trộm

một tiếng, bỗng nhiên lại chuyển lời: "Có điều, tiểu nữ vẫn còn có cách khác, lúc tính toán vẫn đơn giản như thế, không biết công tử có muốn nghe không?"

Bạch y công tử bị nàng đùa giỡn một hồi, lòng dâng cao rồi chợt hạ thấp. Hiện tại cuối cùng đã thấy nàng chịu nói cách giải, tuy rằng vẫn rất tò mò với cách giải vẫn chưa được lưu hành trên thế gian kia, nhưng dù sao vẫn không thể quá tham lam, hăn cũng chỉ khẽ thở dài, vuốt cằm, nói: "Mời cô nương nói, tại hạ nguyện ý nghe."

Thật ra cách Y Kiêu định nói rất đơn giản, cũng may khi đi học đã từng đọc qua, nhiều năm không cần tới, suýt nữa đã quên mất.

Mà vị công tử này không phải là không hiểu vấn đề, thứ hăn thiếu lúc này, chỉ là một chút gợi ý mà thôi.

"Không biết công tử có nhớ rõ đề cuối mà tên Lý... à, Lý công tử ra không?" Y Kiêu mỉm cười nhìn về phía hăn, dẫn dắt từng bước.

"Đương nhiên còn nhớ. Vẫn là gà thỏ chung cũi, đầu một trăm hai tám, chân hai trăm hai mươi, hỏi có bao nhiêu gà thỏ, có thể, đề này rất khó giải..." Hăn nói mỗi lúc một chậm, giọng nói càng lúc càng thấp, như cảm nhận được dụng ý của Y Kiêu, nâng ngón tay thon dài chậm rãi vuốt cằm, chậm rãi rơi vào trầm tư.

Y Kiêu thấy hăn đã hiểu, lại hớp một ngụm trà, không ngừng cố gắng, nói: "Sao đề này lại khó giải chứ? Nếu sử dụng đề bài làm giả thiết, vậy thì cách tính sẽ thế nào? Nếu lại so sánh các số trong giả thiết với nhau, chẳng phải sẽ có cách để giải..."

"Đúng rồi! Chỉ cần giả định toàn bộ là thỏ, lấy số chân dư ra chia hai, sẽ ra số gà. Làm tương tự, tất cả sẽ rõ rang*!" Bỗng nhiên hăn bật thốt lên, ngắt lời Y Kiêu, nói chính xác toàn bộ quá trình giải còn lại của đề kia.

(*Cách giải ở đây là giả định tất cả đều là thỏ, vì thỏ có bốn chân, nên để tính số chân thỏ, ta lấy '4 x số con', nếu vậy sẽ dư chân so với giả thiết đề bài, ta lấy số chân thỏ giả định trừ số chân ban đầu, sẽ ra là số chân gà, vì gà chỉ có hai chân nên lấy số chân chia đôi sẽ được số gà, lại lấy tổng bao nhiêu con trừ số gà là ra số thỏ chính xác.)

Ánh mắt của hắn sáng ngời, có thể so với sao trên trời, lóe lên chút hưng phấn và vui sướng sau khi giác ngộ.

Y Kiêu cười một tiếng, trong đôi mắt trong trẻo toát lên vẻ tán thưởng từ tận tâm.

Thật ra lúc này nàng cũng như chưa nói gì, chỉ nhiều lời vài câu, quá lảm cũng chỉ cho hắn vài đường dẫn thô sơ, mà hắn lại có thể thông suốt từ đầu đến cuối trong thời gian ngắn như thế, có thể thấy người này không những thông minh hơn người, mà ngộ tính cũng rất cao.

Nàng không khỏi mỉm cười giơ ngón cái lên, chân thành khen ngợi: "Đúng hết rồi! Công tử đúng là trí tuệ siêu quần, năng lực lĩnh ngộ như thế, tiểu nữ cũng không theo kịp bóng lưng của ngài rồi."

Lúc này bạch y công tử kia mới chợt phát hiện hành động vừa nãy của mình có hơi vô lễ, không khỏi có phần xấu hổ, thoáng nở một nụ cười cứng nhắc, chấp tay nói: "Mới vừa rồi tại hạ quá mức mừng rỡ, vì vậy lời nói cũng có chút thất lễ, mong cô nương lượng thứ."

"Không sao." Y Kiêu vội xua tay cười nói: "Cử chỉ của công tử hợp với lễ thường, sao lại nói là thất lễ. Có điều, dường như công tử rất thích toán học?"

"Đúng thế. Không dối gạt cô nương, từ nhỏ tại hạ đã học môn này rất tốt, tuy việc trong nhà khá bận rộn, nhưng chắc chắn mỗi ngày đều sẽ tranh thủ chút thời gian, tập tính toán theo công thức, do đó cũng từng đọc qua không ít các tác phẩm của mấy vị tiền bối. Nhưng tại hạ tự biết thành tựu

của bản thân vẫn còn yếu kém, thật sự không dám nhận lời khen này, còn cô nương, mới thật sự là thông minh nhanh trí, nghĩ ra cách hay như vậy, quả thật đơn giản hơn rất nhiều so với việc dùng phương trình, cũng giải được nghi vấn mà tại hạ đã canh cánh trong lòng bấy lâu..."

"Khụ khụ khụ..." Y Kiêu đang ưỡn trà lại bị sặc.

Gò má của nàng đỏ bừng, nước mắt lưng tròng: "Lúc nãy huynh... nói gì." Nàng cố gắng hít sâu: "Phương... trình? Ta không... nghe lầm chứ?"

Khi này nàng còn tìm trăm phương nghìn kế để kiếm cách khác, không ngờ, người này còn biết cả phương trình ư?

Bạch y công tử cảm thấy phản ứng của nàng khá đáng ngờ, không khỏi nghiêm mặt nhìn về phía Y Kiêu: "Đúng vậy, chẳng lẽ cô nương không biết về phương trình sao? Gần cuối 'Cửu Chương Toán Thuật'* không tính 'Hải Đảo Toán Kinh'*, chính là giải phương trình, cô nương tinh thông toán học, lẽ nào lại không biết?"

Nói xong, sắc mặt của hắn lại lạnh vài phần, đáy mắt hiện lên vài phần thất vọng không rõ.

Có điều Y Kiêu ốc còn không mang nổi mình ốc, vì vậy không nhìn thấy.

Lúc này, khách quan xung quanh nghe thấy động tĩnh bên này, đều nhìn sang, tò mò đánh giá hai người.

Mãi đến khi Y Kiêu cảm thấy mọi người đang nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi lén nhìn xung quanh một vòng, vô cùng mất mặt. Nàng cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình có hơi quá khích, thế nhưng chuyện đã xảy ra, hiện tại không thể cứu vãn.

Nàng nhìn mặt, bất đắc dĩ thấp giọng, nói: " Vị công tử này, có thể ngồi xuống nói chuyện không?"

Nàng vừa để ý thấy đối phương vẫn đang đứng nói chuyện với mình, một mỹ nam vừa đẹp mắt vừa đầy khí chất đứng nói chuyện với một nữ tử, thảo nào lại hút mắt như thế.

Tuy rằng nàng biết lời đề nghị của mình không hợp với lễ giáo, nhưng thật sự có lòng hiếu kì muốn nghiên cứu lịch sử, muốn tìm hiểu thực hư, xem cuối cùng là có chuyện gì xảy ra.

Bạch công tử thấy vẻ mặt đáng thương của nàng dần chuyển thành tò mò, thật sự không dám buông một chữ 'không', lại không thể không nể mặt nàng, chỉ thản nhiên lên tiếng, ngồi xuống đối diện với Y Kiều.

Sau khi hỏi kĩ, nàng mới biết hóa ra 'phương trình' lúc này lại không phải là 'phương trình'.

Phương trình mà hắn nói, là sắp xếp một dãy số dựa theo một thứ tự nhất định thành một ma trận, thật ra cũng không khác gì so với phương trình ở hiện đại, chỉ là không dùng những chữ cái x, y trong tiếng anh vào giải toán mà thôi. Cách giải này phải tiến hành theo những quy tắc nhất định, nhưng vì trình tự quá phức tạp, lại có vẻ rườm rà, nên rất ảnh hưởng tới tốc độ giải toán.

Mà theo như lời hắn, thái độ xem nhẹ lúc trước của Y Kiều, đúng là có chút khác thường. Đây cũng có thể là nguyên nhân khiến hắn đến gần chỗ nàng.

Ngoài lời hắn nói, đầu nhà Nguyên Lý Dã và Chu Thế Kiệt đã phát minh ra 'Thiên Nguyên Thuật' và 'Tứ Nguyên Thuật*', người sau cũng kế thừa và phát triển thành tựu của người trước. Mà Y Kiều lại vô cùng kinh ngạc khi phát hiện, những thứ này đã có phần giống với hiện đại, chỉ có cách làm là khác mà thôi.

Trừ chuyện đó, từ miệng hần Y Kiều còn biết được số học ở cổ đại đã có nhiều thành tựu, từ đại số đến dãy số, từ hình học phẳng đến hình học không gian, phạm vi rất rộng. Đây là lần đầu tiên nàng có nhận thức chính xác về số học thời cổ đại như thế, không nhận được phải khen ngợi trí tuệ của tổ tiên, sùng kính không ngớt với thành tựu của họ. Cùng lúc, cũng cảm thấy thật may mắn khi có một nhận thức mới về nghiên cứu số học Trung Quốc cổ đại.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều phải cảm ơn vị bạch y công tử bách văn đa thức (*kiến thức rộng), lại có thiên phú cực cao kia. Mà nàng lại là một kẻ thích nghiên cứu, bình thường luôn có khả năng quan sát tốt, tư duy sinh động, cẩn thận tỉ mỉ nghiêm túc, vì vậy số học vẫn là một trong những thế mạnh của nàng. Nếu nàng nhận mình thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất. Hiện tại gặp được người cũng am hiểu con đường này, nàng thật sự vô cùng vui mừng.

Nếu không phải hiện tại thân bất do kỷ, nàng rất muốn kết bạn với hần.

Chỉ nghiêm túc lắng nghe một hồi, nàng vẫn tạm thời thu hồi ít cần trọng, vùi đầu vào thảo luận, cũng thỉnh thoảng xen lẫn chút ý kiến cá nhân. Đương nhiên, vì thế cũng không tránh khỏi việc lấn sang chút lý luận số học ở hiện đại.

Có điều, vì không muốn trở thành quái nhân, nàng không dám nói nhiều hơn. Hơn nữa, còn miễn cưỡng dùng tên một vị sư phụ không có thật để giải thích, làm bằng chứng cho lời mình nói, cũng có chút chưa quen với số học thời cổ đại này.

Không khí thảo luận hòa hợp này duy trì chừng một canh giờ, mãi đến khi mặt trời lặn về Tây.

"Kim nhật thính quân nhất tịch thoại, khả vị thắng độc thập niên thư (trò chuyện với vua một buổi hơn mười năm đọc sách). Nói chuyện với cô nương trong thời gian ngắn như thế đã giúp tại hạ hiểu rất nhiều vấn đề, cũng giải đáp không ít nghi vấn trong lòng. Kiến thức của cô nương vượt xa tại hạ, rất nhiều kiến giải vô cùng độc đáo, tại hạ bội phục, không biết, có thể bái cô nương làm sư phụ không?" Sau khi trò chuyện, đột nhiên bạch y công tử thành khẩn chấp tay hành lễ, vô cùng nghiêm túc thỉnh cầu Y Kiêu.

"Cái gì? Huynh nói... muốn bái ta làm thầy?" Y Kiêu vốn còn đang đắm chìm trong những chủ đề vừa thảo luận, chợt nghe thấy lời thỉnh cầu của hắn, không khỏi chợt ngẩng đầu, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn về phía hắn, cũng không chú ý tới cách dùng từ của mình.

Bạch y công tử im lặng nhìn nàng chăm chú, nghiêm túc gật đầu: "Đúng."

"Nhưng... a, huynh không sợ sở học của ta và huynh không giống nhau sao?"

"Việc này, tại hạ có thể hiểu. Chẳng phải cô nương đã nói rồi sao, tôn sư ở nơi sơn dã chuyên tâm nghiên cứu nhiều năm, sáng tạo ra những cách giải riêng, tuy rằng phương pháp có nhiều chỗ khác với cách làm hiện tại, nhưng tại hạ cho rằng, cách làm này chắc chắn hoàn chỉnh, lại càng đơn giản hơn, suy một ra ba, hết như nắm giữ chìa khóa cho việc nhận thức thế giới mới. Mặc dù sở học có thể khác biệt, nhưng học vấn vốn luôn là một thứ tuyệt diệu, huống hồ chúng ta cũng có nhiều điểm tương thông, thật ra không hề thay đổi sự tinh túy bên trong."

"Nhưng ta là nữ tử, huynh không sợ mất mặt sao?" Nàng vẫn có chút dở khóc dở cười: "Công tử cần suy nghĩ cẩn thận."

"Tại hạ đã suy nghĩ rất kĩ." Hãn ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ: "Sắc trời hôm nay không còn sớm, chắc hẳn cô nương sắp phải về rồi. Toán học bác đại tinh thâm, không thể nói hết trong một lúc. Tại hạ đã tìm phu tử tinh thông môn học này từ lâu, hôm nay gặp cô nương, chỉ cảm thấy cô nương chính là ứng viên thích hợp nhất. Có cái gọi là "Văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công", người giỏi hơn ta đều có thể làm thầy của ta, sao có thể luận nam nữ? Từ cổ chí kim, luôn có minh chứng cho thấy đấng mày râu không thể khinh thường giới mày liễu. Huống chi tại hạ có thể thấy, lúc nói cô nương vẫn còn giữ lại nhiều điều, vì muốn học hỏi từ cô nương, chỉ mong có thể bá người làm sư, ngày sau còn có người dẫn dắt chỉ điểm, giúp cho khối gỗ mục như tại hạ có thể có chút tịnh tiến."

Y Kiều nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của người đối diện, biết hẳn đang nói thật.

Nàng khẽ thở dài, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nếu giờ nàng là người vô sự một thân một mình, chắc hẳn sẽ cam tâm tình nguyện có một người bằng hữu cùng chung chí hướng để so tài. Nhưng chuyện của mình giờ đã hỏng, khiến nàng không còn cách nào để giúp người. Huống gì dù sao hẳn vẫn là một nam tử, lúc lui tới ắt có nhiều điều bất tiện. Nếu nhận hẳn làm học trò vào lúc này, chẳng phải sẽ thêm phiền sao?

Y Kiều nghĩ như vậy, đầu óc xoay chuyển mấy vòng. Thời gian không đợi người, nàng biết đã không còn sớm, phải nhanh chóng trở về.

"Công tử quá khen rồi, tiểu nữ thật sự không dám nhận." Nàng nói như vậy, nhưng trên mặt lại không hề có vẻ khiêm tốn, chỉ mỉm cười, lập tức chuyển lời: "Có điều, nếu công tử thật có lòng bá ta làm sư, vậy đương nhiên ta sẽ không từ chối nữa. Chẳng qua công tử nên biết, người bao giờ cũng phải kiếm cơm, từ bá sư này không phải cho không, chắc hẳn không tránh khỏi việc giao bạc..."

"Cô nương muốn bao nhiêu?"

"À... Một ngày chỉ học một tiết, vậy một tháng ba trăm hai đi, bình quân mỗi ngày mười lượng bạc, thật ra cũng không gọi là nhiều." Lời này thật sự rất trái lương tâm, Y Kiêu nghe thấy mình nói cũng nổi cả da gà, mồm mép run rẩy suýt đã không nói nên lời.

Ba trăm lượng bạc trắng, dựa theo giá trị hàng hóa lưu hành lúc này, đổi sang cũng phải lên đến mười tám vạn nhân dân tệ.

Mỗi ngày chỉ một tiết, lại đòi đến mười tám vạn tiền lương.

Dĩ nhiên không phải nàng cố ý muốn lấy tiền của người ta, khai ra giá trên trời như thế, ngoại trừ muốn làm khó hãn một chút, càng quan trọng hơn là vì muốn biểu hiện bản thân là kẻ 'tham tiền', mà người tâm cao khí ngạo như hãn, chắc chắn sẽ rất chướng mắt với loại người tài tục này.

"Được." Mặt hãn giãn ra, cười một tiếng, lại để lộ chút vẻ thoải mái thản nhiên: "Cứ theo lời cô nương."

... Trời ơi.

Vốn Y Kiêu còn đang nhìn hãn đầy 'chờ mong', lúc này đã ghen hống trên trời, hoàn toàn sững người tại chỗ.

Nàng há to miệng không nói nên lời, nhìn vị bạch y công tử đối diện như đang nhìn quái vật.

"Cô nương? Cô nương?" Hãn thấy vậy, không khỏi buồn cười vươn tay, huơ huơ trước mặt nàng.

Qua buổi luận bàn vừa rồi, hãn mơ hồ cảm thấy mình và Y Kiêu như đã quen thân từ lâu, trong lúc vô tình lại thiếu đi chút khách sáo câu nệ, không hề phát hiện động tác này của mình có phần hơi thất lễ.

Y Kiều chớp mắt mấy cái, cuối cùng mới lấy lại được tinh thần, cười còn khó coi hơn khóc.

Lẽ nào đầu óc người này bị nước vào rồi à, sao có thể dễ dàng đồng ý yêu cầu vô lý của nàng đến vậy, hửn không sợ lỗ vốn sao? Còn nữa, chẳng lẽ mình đánh giá nhầm hửn rồi? Hoàn toàn không có hiệu quả như đã đoán trước. Phản ứng của hửn khiến người không thể lý giải nổi, hửn thật sự không tiếc ư...

Nàng cảm thấy hơi đau đầu, đang chuẩn bị mở miệng từ chối, đột nhiên lại có tia sáng lướt qua: Tiền? Chẳng phải lúc này nàng đang thiếu tiền sao? Hai trăm hai ngàn phiếu không cánh mà bay rồi, đến giờ nàng vẫn còn ảo não đây, giờ không phải là cơ hội kiếm bù sao? Nói không chừng mình còn có thể dựa vào số tiền này mà thoát khỏi khổ ải, sau đó tìm được đường về nhà, rời khỏi không gian xa lạ này, trở lại bên mẹ... Có điều công phu sử tử ngoạn như vậy, thật sự có chút bỉ ổi.

Y Kiều kiềm nén những suy nghĩ tán loạn này, trên gương mặt trong trẻo xuất hiện nụ cười mãn nguyện của kẻ đã đạt được mục đích.

Nàng vội ho một tiếng, lúc này lại hỏi vô cùng dứt khoát: "Tốt, vậy cứ như thế đi. Mỗi ngày học nửa canh giờ, từ mai chính thức bắt đầu học. Thời gian thì sau giờ Ngọ, giờ Mùi bốn khắc (hai giờ chiều), công tử cần tới đúng giờ trong lúc này, bởi đây là thời gian rảnh duy nhất của vi sư rồi."

Còn cụ thể phải thoát thân và ra ngoài thế nào, nếu nàng đã đồng ý, chắc hẳn đã sắp xếp ổn thỏa.

"Vậy... có cần phải làm lễ bái sư không?" Mặc dù hửn không hiểu phản ứng của Y Kiều có nghĩa gì, nhưng nếu nàng đã bằng lòng đồng ý, đó là việc không thể tốt hơn, không cần phải... truy cứu thêm nữa.

Có điều, chữ 'vi sư' già dặn kia của nàng, thật sự rất thú vị, khiến tính cách trẻ con của hửn nổi lên, nửa nghiêm nửa đùa hỏi một câu như thế.

"Không cần, bỏ bớt đi là được." Nàng sờ mũi, chậm rãi đứng lên, cười ngượng: "Có điều, không biết vì sư có được biết tên của đệ tử không."

"Học trò Vân Mặc Ý yết kiến tiên sinh, mong sau này được người chỉ điểm nhiều hơn." Hãn mang theo chút ý cười, hơi cúi đầu hành lễ.

Sau khi Y Kiêu nghe được tên của hãn, không khỏi hơi sửng sốt: "Huynh họ Vân?" Không thể không nói, giờ nàng khá nhạy cảm với cái họ này.

"Đúng thế. Có gì không ổn sao?"

"Không có không có." Nàng cười ha ha, sau đó lại có chút chân thành, nói: "Ta họ Trương, tên Y Kiêu. Một tiếng 'vi sư' khi này chỉ là để đùa huynh thôi. Sau này huynh cũng đừng quan tâm đến thứ bậc, gọi Y Kiêu là được. Ta cũng không thích cảnh cả ngày ngồi lải nhải những thứ lễ nghi đó với người khác. Ngày sau huynh vừa là đệ tử của ta, vừa là bằng hữu của ta. Giữa bằng hữu với nhau không cần nghi thức xã giao hay giáo điều, tùy ý một chút cũng tốt, đây là nguyên tắc hành xử của ta. Sau này chúng ta cùng dạy cùng học, cùng nhau tiến bộ."

Tuy nàng không biết mình có thể dạy hãn bao lâu, nhưng nếu đã đồng ý, chắc chắn sẽ tận tâm tận lực với công việc này. Cùng lúc, nàng cũng hi vọng mình có thể có được một người bạn tương giao thật lòng, cùng nhau luận bàn tài nghệ, cứ như thế mà có một khoảng thời gian vui vẻ, cũng là chuyện tốt.

Vân Mặc Ý thấy Y Kiêu đang có ý muốn về, cũng không níu kéo nàng thêm.

Có điều, sau khi hãn cẩn thận hỏi nơi ở của Y Kiêu, phát hiện nơi đó cách chỗ ở của mình rất xa, lại cố ý sắp xếp xe ngựa chuyên đưa đón nàng. Thật ra điều này cũng giúp nàng giải quyết chút phiền phức, vì vậy sau khi Y Kiêu nói tiếng cảm ơn cũng không chối từ, vui vẻ đón nhận.

Hơi ẩm trời chiều đang dần biến mất, lười biếng dần khuất dưới đường chân trời. Nơi xa còn phủ kín ánh nắng hiện ra chút sắc hồng, khiến hoàng hôn tăng thêm chút vẻ sinh động, đồng thời cũng là điềm báo cho một ngày mới tốt lành.

Thế nhưng, có người lại không để ý tới cảnh đẹp như vậy, chỉ tung người một cái, đã để lại ánh mặt trời rực rỡ sau lưng.

_Chú giải:

*Cửu chương toán thuật (chữ Hán: 九章算术) là một quyển sách về toán học của người Trung Quốc được biên soạn vào thời Đông Hán. Có tài liệu cho rằng, nó được viết khoảng năm 152 TCN bởi một người tên là Trần Sanh. Sách này sau đó được nhiều nhà toán học Trung Quốc mà trong đó có Lưu Huy và Tổ Xung Chi viết bổ sung.

Trong thế kỷ 7–10, Cửu chương toán thuật được dùng làm sách giáo khoa và trở thành một tác phẩm kinh điển đối với các nhà toán học cổ Trung Quốc. Cửu chương toán thuật là một cuốn tự điển toán học độc đáo phục vụ cho những người đặc điền, nhà thiên văn, hay những người thu thuế... của Trung Quốc. Tác phẩm này gồm có 246 bài toán trình bày giả thiết rồi đến lời giải. Tác phẩm này có 9 chương.

1. "Phương điền" (方田): Gồm cách tính diện tích của hình vuông, hình chữ nhật. Dùng số pi xấp xỉ 3 để tính diện tích hình tròn, hình vành khăn... Sau đó Tổ Xung Chi tìm ra pi gần bằng 3,14159265...

2. "Túc mễ" (粟米): Bao gồm những bài toán, mỗi bài tuân theo một thuật toán riêng nêu cách thu thuế thời cổ. Chương còn có các kiến thức về quy tắc tam suất và chia tỉ lệ trên số nguyên hay phân.

3. "Suy phân" (衰分): Gồm những bài toán chia tỉ lệ, quy tắc tam suất đơn và kép.

4. "Thiếu quảng" (少广): Có các quy tắc khai căn bậc hai và bậc ba.

5. "Thương công" (商功): Ước tính các công trình, tập trung những bài toán liên quan đến những kích thước khi xây dựng tường thành, đào hào hố, đắp pháo đài, xây đê điều... Trong đó có các công thức tính thể tích những khối khác nhau.

6. "Quân thù" (均输): Bao gồm một loạt bài toán về tính tổng của các cấp số cộng riêng biệt, về tính công chung của nhiều người có năng suất lao động khác nhau.

7. "Doanh bất túc" (盈不足): Gồm những bài toán từ dễ đến khó dẫn đến các phương pháp giải những phương trình tuyến tính và hệ phương trình tuyến tính.

8. "Phương trận" (方程): Gồm giải hệ năm phương trình tuyến tính. Do nhu cầu hoàn thiện việc giải hệ phương trình tuyến tính mà các nhà toán học Trung Hoa đã phát minh đầu tiên trên thế giới về cách giải ma trận. Ở châu Âu, ý niệm tương tự như thế về định thức được Leibniz tìm ra vào thế kỷ 17.

9. "Câu cổ" (勾股): Gồm những bài toán xác định khoảng cách và chiều cao không tới được nhờ định lý Cao Thương (Pythagoras) và các tính chất của tam giác đồng dạng.

Trong Cửu chương toán thuật, người Trung Quốc đã giải phương trình bậc hai mà sau này gọi là phương pháp "thiên tổ". Thế kỷ 7, Vương Hiếu Thông đã dùng phương pháp ấy để giải phương trình bậc ba. Thế kỷ 13, Chu Thế Kiệt đã dùng phương pháp này để tìm nghiệm phương trình hữu tỉ bậc 4. Thế kỷ 13, đã trình bày chi tiết phương pháp thiên tổ, thực chất

phương pháp này tương đương với phương pháp Horner được phát minh ở châu Âu vào năm 1819.

Sách toán về các hải đảo

“Sách toán về các hải đảo” trình bày 9 bài toán đo đạc do Lưu Huy chú giải: ban đầu vốn là phần chú giải sau quyển “Sách toán chín chương”, đến đầu đời Đường mới tách thành 1 quyển sách riêng. Vì chương đầu của sách trình bày cách tính toán độ cao và độ xa của các hải đảo, nên sách có tên là “Sách toán hải đảo”. Trong sách trình bày các bài toán sử dụng các số đo hai lần hoặc nhiều lần để tính ra độ cao, độ xa, độ sâu, độ nông.

*Tứ Nguyên Thuật do Chu Thế Kiệt triều Nguyên của Trung Quốc phát minh, được ghi lại trong ‘Tứ Nguyên Ngọc Giám’. Sau này bộ sách được nhập vào ‘Tứ Khố Toàn Thư’. Tứ Nguyên Thuật bắt nguồn từ Thiên Nguyên Thuật của Lý Dã. Thiên nguyên thuật là cách tính phương trình bậc nhất ở Trung Quốc cổ đại, mà Tứ nguyên thuật là thuật mở rộng của phương pháp này, giúp tính toán phương trình bậc bốn, cũng lợi dụng phương pháp triệt tiêu, từng bước đơn giản hóa phương trình theo các bước:

Phương trình bậc bốn -> bậc ba -> bậc hai -> bậc một -> đáp án.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bàn Tay Vô Hình (Thượng)

Phòng sưởi giữa Đông Cung, một vị thiếu niên mang vẻ mặt thanh thoi đang thường thức bức tranh tịch dương rực rỡ.

Hắn chấp tay đứng trước cửa sổ khắc hoa văn, bóng dáng cao lớn được nắng chiều dát lên một vàng sáng vàng nhạt, khuôn mặt như ngọc tinh xảo cũng đang đắm chìm trong cảnh sắc nhu hòa.

Nhưng, trong đôi mắt sáng rực như lưu ly lại không nhiễm chút ý đẹp nơi phong cảnh, vẫn lạnh lùng như trước, không một gợn sóng.

Cho dù ánh mắt của hắn có dịu dàng đến đâu, cho dù bên môi của hắn vẫn đang có chút ý cười nhẹ nhàng.

Ánh trời chiều như lửa đốt mang theo ánh cam ấm áp, chưa bao giờ chiếu vào đôi mắt ấy, bên trong luôn có một tấm chắn không thể nào vượt qua.

Ngoại vật chỉ có thể chạm tới bên ngoài nhưng không thể xâm nhập vào bên trong, thậm chí ngay cả dấy lên một làn sóng cũng không được.

"Hình như hôm nay hơi muộn." Hắn chậm rãi xoay người, nhìn bóng người màu đen đang quỳ một chân trên đất: "Có chuyện gì sao?"

"Vâng, chủ thượng anh minh. Trinh sát phái đi gặp chút phiền phức, vì vậy phải ở lại." Huyền Dạ nghiêm mặt cúi đầu, chấp tay đáp.

"Mà thôi, mang thứ kia ra cho ta xem một chút." Hãn thản nhiên cười cười, như cũng không quan tâm đến phiền phức đối phương nói là gì.

Nếu Huyền Dạ đã không báo rõ, vậy cũng không cần phải...

Huyền Dạ cung kính đưa một phong thư, cúi đầu quỳ một chân trên đất, không nói thêm.

Thiếu niên nhận lấy thư, xé bì, động tác lưu loát mà ưu nhã, chỉ nhìn lướt qua đã đọc xong nội dung.

"Nha đầu kia nghèo đến điên rồi à, chưa biết thân phận đối phương đã dễ dàng kết thân với nam tử xa lạ... sớm biết thế, ta đã chẳng mang hai trăm hai ngàn phiếu kia về rồi." Hãn khẽ lắc đầu, cười đến bất lực: "Thật sự là người tính không bằng trời tính. Bây giờ xem ra, e rằng lại thêm chút rắc rối..."

Nói xong, đột nhiên hãn cúi đầu ho dữ dội. Tuy tay nắm thành quyền che môi, hơn nữa đã cố áp chế, nhưng vẫn khiến thân thể hãn run rẩy. Gương mặt như ngọc lại thêm phần tái nhợt và tiều tụy, da thịt trắng nõn như sắp thấy máu, trên trán còn có một lớp mồ hôi mịn.

"Chủ thượng!" Huyền Dạ thấy chủ tử nhà mình suy yếu như vậy thì không khỏi lo âu nhìn về phía hãn. Nhưng lập tức lại thấy bản thân đã vượt quá khuôn phép, chỉ cúi đầu rồi ngẩng đầu, lại lập tức cung kính cúi đầu xuống, quỳ một chân trên đất tiếp tục nghiêm mặt chờ lệnh.

Hãn biết, thân thể chủ tử luôn không tốt, hơn nữa từ xưa đến nay hãn luôn không biết quý trọng. Bây giờ xem ra, nhất định chẳng những không chịu điều trị từ đợt bị thương trước, mà còn mỗi lúc một hành hạ cơ thể mình, luôn phải bận bịu xử lý chính sự và các loại công văn.

"Khụ khụ khụ... không sao." Hãn cố gắng áp chế cơn ho, thản nhiên phất tay.

Tuy rất đau, tuy hãn vẫn đang yếu ớt thở hỗn hển từng hơi, nhưng dù gương mặt tinh xảo kia vẫn có phần tái nhợt, nụ cười ấm áp với lúm đồng tiền vẫn nở rộ, như hoàn toàn không đặt chút đau đớn kia vào lòng.

"Đến lượt phiền phức của hôm nay." Hãn vừa chậm rãi ngồi xuống nhuyển tháp bên cạnh, vừa dùng khăn lụa trắng tinh chậm rãi lau mồ hôi: "Người điều tra được gì?"

"Hồi bẩm chủ thượng, thuộc hạ đã do thám biết được thân phận đối phương, cho rằng không cần phải... động đến, nên đã tránh đi, không nảy sinh tranh chấp gì." Tuy trong thư vẫn chưa nói, nhưng hãn biết, sau khi chủ tử xem xong sẽ hiểu, vì vậy khi này mới không giải thích nhiều.

Huyền Dạ chịu trách nhiệm cho toàn bộ tin tức, có quyền quyết định mọi việc lớn nhỏ, vì vậy hành động này cũng không tính là tự chủ trương.

Như đã nói qua, nếu chuyện bé cũng phải để chủ tử tự mình xử lý, như vậy không những sẽ khiến người khác mệt mỏi, mà còn có thể dẫn đến hiệu suất thấp, gây trễ thời cơ.

"Làm tốt lắm." Thiếu niên lại dẫn vài tiếng ho khẽ, sau mới chậm rãi nói: "Nếu sau này gặp lại, cố gắng hết sức không được chạm mặt, nếu không sẽ lại phát sinh mâu thuẫn. Tuyệt đối không thể khinh thường thế lực của Vân gia, ta không muốn gây thù hãn chỉ vì bản thân. Hiện nay thời buổi rối ren, ta không có hứng tiêu thời gian vào những thứ... phiền phức không cần thiết này."

Những thứ gây phiền phức, nếu cố dây vào, sẽ là hành động cực kì ngu xuẩn. Làm như thế chỉ có thể gây trở ngại, khiến con đường phía trước của bản thân trở nên quanh co hơn. Mà có đôi khi, lùi bước mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Cho dù không chút sợ hãi, cho dù có mạnh mẽ đến đâu.

"Vâng, thuộc hạ nhận lệnh."

"Mấy ngày này... có người đến, người cứ tránh một chút." Thiếu niên lại định dặn dò chút gì, bỗng như nghe thấy chút động tĩnh, mắt chuyển lạnh, phất tay ra hiệu cho Huyền Dạ lui xuống trước.

Mà Huyền Dạ lúc này cũng đã nhận ra dị động, trong phút chốc không thể không thán phục với thính lực của chủ tử nhà mình.

Hắn nhanh chóng chấp tay hành lễ, sau đó biến mất trong nháy mắt.

Lúc này thiếu niên lại không có chút hoảng loạn.

Tuy hắn vẫn yếu ớt như trước, thậm chí cả người cũng không khỏe. Nhưng vẫn cố gắng chống tay đứng dậy khỏi giường, có chút khó khăn đi tới ngồi sau thư án bằng tử đàn.

Hắn liếc mắt nhìn tấu chương chất chồng như núi, bên môi nhếch lên tạo thành nụ cười giễu cợt.

Hắn nhẹ nhàng châm đầy một cốc trà, nhưng không uống, chỉ dùng ngón giữa và ngón cái của tay phải đặt sang một bên.

Nước trà đỏ sậm tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với những ngón tay trắng nõn thon dài của hắn, khiến da tay càng trông như càng trong suốt hơn.

Chén trà ngọc lạnh ngắt, chỉ rõ nước trà vừa rót vào thật ra đã nguội từ lâu.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bàn Tay Vô Hình (Hạ)

Bông thiếu niên ngẩng đầu khỏi núi tấu chương nhỏ, sau khi nhìn thấy người tới, trên mặt lại hiện lên chút vẻ vui mừng, ấm áp mà nhẹ nhàng, khiến người khác cảm thấy như được tắm gió xuân.

Nhưng nếu nhìn kĩ ánh mắt của hắn, sẽ phát hiện thật ra bên trong đôi mắt đẹp đẽ kia lại vô cùng lạnh lùng, không có chút gợn sóng, rất bình thản.

Hắn cố gắng đứng lên, ráng hết sức bước nhanh tới trước mặt người vừa đến, cung kính hành lễ, nói: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Quả thật lúc này thân thể hắn rất tệ, sự suy yếu này hoàn toàn không phải là giả vờ.

Chu Kiến Thâm thấy hắn đứng cũng khó khăn, lại không tiến lên đỡ lấy mà đợi hắn đến trước mặt, thi lễ xong mới như vừa trông thấy người, vội đưa tay nâng hắn dậy, nụ cười từ ái vẫn nở rộ trên long nhan: "Mau bình thân! Thân thể Đường nhi không khỏe, không cần phải hành đại lễ như thế."

"Đa tạ phụ hoàng." Hắn mượn lực Chu Kiến Thâm để đứng thẳng dậy, nhưng chỉ cung kính chấp tay, vô cùng cung kính khẽ cúi đầu, không nhìn thẳng vào ông ta.

Chu Kiến Thâm lặng lẽ quan sát toàn bộ noãn các, như lơ đãng mà thông thả bước đến trước thư án, sau đó lại cười, quay đầu lại hỏi hắn:

"Đường nhi, đã muộn vậy, sau vẫn không truyền lệnh mang cơm, còn phê tấu chương làm gì?"

Thiếu niên như đã sớm biết ông ta sẽ hỏi như thế, chỉ khiêm tốn nhã nhặn cười một tiếng: "Hồi bẩm phụ hoàng, chỉ vì ngộ tính của nhi thần ngu dốt, thiên tư không cao, trong khoảng thời gian ngắn sợ khó có thể phê duyệt xong những tấu chương mà người đưa đến, nhưng lại e sợ để đọng quá lâu sẽ hỏng việc, phiền phụ hoàng phải lo lắng. Vì vậy lòng dạ rối bời không nguôi, muốn làm thêm chút thời gian cho xong."

"Đường nhi quả là cần cù, trẫm rất vui mừng." Chu Kiến Thâm nói như vậy, nhưng trong nụ cười lại có vẻ khinh miệt rõ ràng.

Ông ta thầm cười nhạo trong lòng: Chẳng phải khi còn bé có rất nhiều kẻ khen người thông minh hơn người, là một thần đồng kinh hãi thế tục sao, bây giờ lại như một khối gỗ mục, cả chút chuyện này cũng làm không xong! Thật chẳng hiểu nổi, sao lắm kẻ trong triều có thể khen người xuất sắc đến vậy! Xem ra vẫn là Trinh nhi nói đúng, đám thần tử kia chỉ chực chờ làm mờ tai mắt của trẫm!

"Phụ hoàng quá khen, nhi thần nên phân ưu vì phụ hoàng là chuyện thường." Thiếu niên buông mắt, trên mặt mang theo một nụ cười ấm áp nội liễm.

Chu Kiến Thâm cũng không tiếp lời, chỉ xem xét một vòng nơi thư án, bỗng lại nhìn thấy một tách trà Phổ Nhi đầy ắp đã sớm nguội lạnh.

Dựa theo thứ này, đúng là hăn vẫn luôn cố gắng phê duyệt tấu chương, ngay cả nước trà cũng không uống.

Chu Kiến Thâm càng không khỏi chắc chắn hơn với suy nghĩ vừa rồi của mình, cảm thấy tên nhi tử này chăm chỉ có thừa, nhưng thông minh không đủ, mười phần ngu muội tài trí bình thường. Nhìn trên nhìn dưới,

thật sự không thể hiểu được vì sao giữa huynh đệ với nhau lại có sự chênh lệch lớn đến thế.

Nghĩ như thế, nhưng ngoài miệng lại bắt đầu nhắc đến chuyện khác: "Đường nhi đã chịu khổ rồi, nước trà đã lạnh, sao không gọi ai đổi tách nóng."

"Là nhi thần lệnh cho cung nhân lui ra ngoài, phụ hoàng đừng trách tội." Thiếu niên liền vội vàng cúi người tạ tội, giọng nói rõ ràng dễ nghe, vô cùng nghiêm túc, trong vẻ rụt rè còn mang theo chút kính sợ.

Chu Kiến Thâm ngập ngừng một lúc, đột nhiên cảm thấy như mình thành kẻ ác, lòng không khỏi có chút tức giận. Nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể miễn cưỡng cười trừ một tiếng: "Đường nhi có lòng thương người như thế, quả nhiên là người tài. Có điều, Đường nhi hiểu lầm ý của trẫm rồi. Con luôn thích yên tĩnh, sao trẫm lại không biết? Chẳng qua trẫm vừa nhìn tách trà này thì cảm thấy hơi xúc động, con ta ngay cả một kẻ hầu người hạ cũng không có... Đường nhi, tuổi con cũng không nhỏ, nên lập thất rồi."

Nói xong, tâm tình đã trở nên tốt đẹp hơn không ít, quay đầu lại nói với thiếu niên kia đầy thâm ý.

Ban này ông ta ôm lòng muốn kiểm tra bắt chọt, nếu không cũng không đợi người báo đã đi vào. Thế nhưng chuyện này không phải mục đích chủ yếu. Mà lời nói này, xem như là lời chuyển cho chủ đề chính.

Thiếu niên cúi đầu ho khan vài tiếng, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, hiển nhiên vẫn chưa hồi phục hẳn.

Lúc này Chu Kiến Thâm lại bước lên trước, trưng dáng vẻ của một từ phụ, thân thiết nói: "Đường nhi, thế nào, không sao chứ? Ai, thân thể của con từ nhỏ đã không ổn, trẫm vẫn luôn lo lắng. Bây giờ xem ra, càng cần tìm người để đến chăm sóc cho con."

Thiếu niên hít thở một lúc, đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt có mấy phần kinh ngạc. Nhưng cùng lúc đó, đôi mắt hắt lại ánh lên chút vẻ trầm tư.

"Phụ hoàng quan tâm nhi thần đến thế, nhi thần được sủng mà lo, tạ ơn người." Hãn nói xong thì cung kính thi lễ, lại có chút khó xử: "Có điều, phụ hoàng đề cập đến chuyện tuyển phi quá đột ngột, có phải hơi vội không?"

"Đường nhi nói gì vậy, hai năm nữa thôi là con sẽ hai mươi rồi, cho dù có là nam tử của dân gian, tuổi này cũng nên đón dâu, huống chi còn là người trong hoàng thất ta? Hơn nữa, giờ xem ra, bên cạnh con rất cần người chăm sóc, xét về tình về lý, vẫn nên tiến hành."

Lời Chu Kiến Thâm nói đầy đạo lý, trong lời còn có chút cảm khái khi nhi tử đã sớm trưởng thành.

"Đã như vậy, có ý tốt của phụ hoàng, nhi thần cũng không nên từ chối. Vậy, tất cả xin nhờ phụ hoàng." Thiếu niên không hề tranh cãi, vô cùng ngoan ngoãn mà đồng ý.

Chu Kiến Thâm thấy vậy thì vô cùng vui vẻ, cười nói: "Như vậy là tốt! Như vậy là tốt! Chờ thêm một thời gian nữa, trăm sẽ đích thân tuyên chỉ, chiêu cáo thiên hạ, tuyển chọn thái tử phi cho hoàng trử (người được chọn thành vua) Đại Minh chúng ta. Đường nhi, con sắp có được một vị hiền thê xuất sắc rồi. Đến lúc đó, trăm sẽ chọn cẩn thận, ta tin Đường nhi sẽ hài lòng."

Thiếu niên nở nụ cười, cả người lại tăng thêm mấy phần dịu dàng anh tuấn: "Đa tạ phụ hoàng, tất cả đều do người làm chủ."

Chu Kiến Thâm thấy nhi tử nghe lời như thế, lập tức vừa có cảm giác thoái mái khi nhiệm vụ hoàn thành, vừa thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không rõ vì sao, ông ta luôn cảm thấy tên nhi tử này luôn tạo cho mình cảm giác rất mơ hồ, khiến người khác không dám nhìn gần. Thế nhưng mỗi lần ông ta chú ý quan sát, lại cảm thấy như đó là ảo giác của bản thân. Tuy rất chán ghét hẳn, nhưng vẫn còn quan hệ phụ tử, lại sau chuyện hai năm trước, ông ta cũng không còn hành động gì lớn.

Có đôi khi ông ta cảm thấy là bản thân đã lo lắng quá mức, nhưng lại không thể không thừa nhận, hẳn càng trưởng thành, cảm giác này lại càng mãnh liệt. Tuy đã được chôn giấu rất sâu, tuy ông ta rất ghét đứa con này, nhưng cảm xúc sợ hãi ấy là thật, khiến sự chán ghét và miệt thị trong lòng chuyển biến. Chẳng qua, ông ta chưa bao giờ nói ra sự mâu thuẫn này cho bất cứ ai mà thôi.

Chu Kiến Thâm lại giả vờ dằn dò vài câu mới mang theo một đám cung nữ thái giám nghênh ngang rời đi. Thiển niên vẫn mang về mặt kính cần vâng lời, kéo theo thân thể yếu ớt ra bên ngoài noãn các.

Hắn nhìn bóng người màu vàng đang dần đi xa lúc lâu, cho đến khi hoàn toàn rời khỏi tầm mắt.

Một chút ánh sáng thâm trầm lóe lên trong đôi mắt như lưu ly, nhanh đến nỗi khiến người ta khó mà phát hiện được.

Thiếu niên vừa xoay người lại, Huyền Dạ toàn thân hắc y đã cung kính quỳ một chân trên đất, chấp tay chờ nhận lệnh. Hắn thấy vậy cũng không kinh ngạc, chỉ chậm rãi đi tới trước mặt Huyền Dạ, lấy một lá thư mỏng ra giao cho hắn.

"Xem ra, Vạn quý phi đã ngồi không yên nữa rồi. Ban đầu ta còn nghĩ sẽ phải chờ thêm chút thời gian, nhưng bà ta đã vội vàng lừa gió sang nơi này của ta." Hắn cười khê: "Nhanh đưa mấy phong thư này đi, theo kế hoạch mà làm là được, tuyệt đối không được để xuất hiện kẻ hở."

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh."

"Còn nữa." Giọng nói rõ ràng của thiếu niên lại truyền đến: "Bọn họ đã có hành động, vì vậy phía kia càng phải cẩn thận. Truyền lệnh cho Huyền Tự, tăng thêm ám vệ, cần phải bảo vệ nha đầu kia cẩn thận, nàng có chỗ máu chốt. Nhớ kỹ, không được phép sơ suất, nếu không người tự biết hậu quả."

Tuy vẻ mặt hấn vẫn thản nhiên như trước, không có gì thay đổi, thế nhưng ngữ điệu khi nói mấy câu sau đã nặng hơn trước rất nhiều, hoàn toàn là mệnh lệnh, khiến người khác cảm nhận được một loại khí thế không giận mà uy đầy bức người.

"Thuộc hạ đã hiểu, chắc chắn sẽ không làm nhục sứ mệnh." Huyền Dạ cúi đầu hành lễ, nét mặt vô cùng kiên định, nghiêm túc đáp lời.

Thiếu niên vẫy tay ra hiệu cho Huyền Dạ lui.

Vừa xoay đầu, lại nhìn thấy ánh hoàng kim nơi xa vời, mặt trời chiều như màu quất đã lặn được một nửa, sắc trời cũng tối đi không ít.

Bóng người cao lớn của hấn vẫn đứng nơi ấy, dung mạo tuấn mỹ dưới nắng chiều tỏa ra chút vẻ nhu hòa nhẹ nhàng, như một vị thần vừa hạ giá nhân gian.

"Trong cũng đã yên tĩnh lâu như thế." Ánh mắt dần trở lạnh, bên môi nhếch lên thành một nụ cười đầy thâm ý: "Đã sắp náo nhiệt hơn rồi."

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ngày Làm Việc Đầu Tiên (Thượng)

Xe ngựa Vân Mặc Ý chuẩn bị rất thoải mái, chần đệm cùng gối dựa bên trong toàn là đồ mới, đều có màu tím nhạt, vừa nhẹ nhàng lại không mất phần lịch sự tao nhã.

Y Kiêu ngồi xuống, ôm lấy một tấm thảm vừa mượt vừa dày, thật sự giống như đang vùi người vào một đồng bông mềm mại, lại ở nơi buồng xe chống xóc rất tốt, suýt nữa đã ngủ mất. Có điều, thật sự nàng rất mệt, từ hôm qua tới nay vẫn chưa có được một lúc yên tĩnh.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Y Kiêu ngáp dài đuổi người, biết đã đến nơi.

Nàng lắc đầu cố xua đi cơn uể oải, tự dặn với lòng hôm nay là ngày làm việc đầu tiên, dù thế nào cũng phải phấn chấn một chút.

Nàng đạp ghế đầu bước xuống xe ngựa, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy tấm biển chữ treo trước cửa tòa trạch viện "Trừ Phi Cư".

Chữ viết tự nhiên phóng khoáng, đặt dưới ánh mặt trời lại được dát lên một tầng sáng vàng nhạt, nhưng lại để lộ chút vẻ cách biệt hồng trần.

Sau khi phu xe tiến vào bẩm báo, Y Kiêu được một vị quản gia họ Ngô đón tiếp.

Nơi trạch viện này không hề bố trí theo phong cách quý khí bức người như những hào môn đại hộ (nhà giàu) khác, lại có phần thiên về khéo léo tinh xảo.

Lọt vào tầm mắt không phải là lâu các, mà là phong cảnh vô cùng tự nhiên. Từng đám leo xanh quấn quanh núi giả trông vô cùng thích ý, mai vàng tỏa hương hai bên đường như dáng người thanh lịch nho nhã, mái vòm từ trúc và quế xum xuê. Những cây sồi xanh được cắt tỉa gọn gàng xếp thành một hàng, giương lá đón tiếp khách nhân. Tuy lúc này là mùa đông, nhưng lại có vài dòng suối mát mẽ chảy ra từ sườn núi giả, tăng thêm cho tòa trạch viện không ít linh khí.

Y Kiêu đạp đá xanh, dưới sự dẫn dắt của Ngô quản gia, đi về phía tay phải của một đoạn cầu hình vòm.

Dưới cầu là một đầm nước, sóng biếc lưu chuyển, nối liền với một ao lớn đằng xa.

Nàng nhìn thoáng qua phải trái, lại phát hiện thấp thoáng dưới cảnh lục sắc, có thể loáng thoáng thấy được lớp mái cong màu xanh vô cùng khéo léo. Dường như nếu đi dọc theo nơi đó vào sâu hơn, mới là chỗ ở của chủ nhân.

Ngô quản gia vô cùng cung kính với Y Kiêu, chưa bao giờ đi trước nàng, mà liên tục kính cẩn ở cạnh dẫn đường.

Ông thoát nhìn bốn mươi, năm mươi tuổi, dáng người trầm ổn, tuy vẻ mặt vô cùng cung kính, nhưng tuyệt đối lại không kiêu ngạo không siểm nịnh. Vừa không nịnh nọt vừa không nghi ngờ, cũng không mất đi cấp bậc lễ nghĩa, rất đúng mực.

Một quản gia như thế, đương nhiên chủ nhân cũng sẽ không bình thường.

Y Kiêu không khỏi thở dài một hơi, lòng nghi ngờ với thân phận của đối phương lại nặng hơn.

Đi qua một ngôi đình nghỉ mát mái cong tứ giác, nàng được dẫn đến một tòa tiểu cư lịch sự tao nhã.

Sau khi Y Kiều tiến vào nơi này mới phát hiện, thật ra không gian bên trong rất lớn, hai bên còn có phòng nghỉ. Lúc này đại sảnh đã được dọn dẹp, bố trí thành nơi để học tập.

Một tấm ván gỗ lớn được đặt trên thanh giá đỡ tinh mỹ, mặt trên có một chồng giấy cùng cỡ trắng tinh. Đây là kiểu 'bảng đen' đã được Y Kiều đơn giản hóa, tờ giấy kia có thể gỡ xuống, dùng hết thì xé đi là được.

Nàng đã thăm dò được một chút từ chỗ Mặc Ý, lúc này đồ dùng để dạy học rất ít, mà những tiên sinh dạy thi thư cũng không cần quá nhiều công cụ. Nhiều lắm cũng chỉ cần một quyển vở nhỏ để viết, dùng sa bàn để minh họa là được. Nàng cũng không thể trông đợi vào việc sẽ có một tấm bảng đen xuất hiện ở đây, vì vậy mới nghĩ ra được cách đơn giản này.

Mà phấn viết, có thể thay thế bằng cách vót mực thổi thành hình dáng của nó.

Còn bục giảng, hay bàn để ngồi, chất liệu gỗ thoạt nhìn cũng không khác bàn học chỗ Mặc Ý bao nhiêu, cùng một kiểu.

Hôm nay Mặc Ý vẫn vận một thân bạch y, gấm bào càng tôn lên khí chất trên người hẳn. Hẳn đã chuẩn bị đầy đủ đồ Y Kiều yêu cầu, từ bảng đến phấn, đến cả vở ghi chép, toàn bộ đều không khác gì.

Y Kiều xem xét lớp học xong, có cảm giác như đã được trở về nơi trường lớp khi xưa, lòng lại có chút chua xót. Nhưng cùng lúc, nàng cũng không khỏi bội phục năng suất làm việc của Mặc Ý, chỉ trong thời gian ngắn như thế đã chuẩn bị xong mọi thứ.

"Y Kiều, thấy thế nào?" Mặc Ý để nàng xem xong, nhìn nàng cười hỏi.

Hôm qua ở trà lâu Y Kiều đã xác định, nói giữa bằng hữu không cần phải giữ lễ, cứ gọi trực tiếp tên nàng là được. Vì vậy, lúc này hẳn gọi như thế cũng coi như là đã thụ giáo, cũng khiến cho bầu không khí trở nên thoải mái hơn, không hề có gì gọi là đường đột hay không ổn.

"Tốt, rất tốt!" Y Kiều giơ ngón tay cái, hài lòng khen.

"Có điều." Nàng lấy thỏi mực đã được vót thành hình viên phấn, lại chỉ đến nơi 'bảng đen' tinh mỹ còn khắc hoa văn kia, bĩu môi: "Có phải hơi phô trương không?"

Nàng có thể nhìn ra, mấy thứ này đều được làm từ gỗ, giá trị ắt không nhỏ. Đặc biệt là thỏi mực này, lại còn mang theo chút hương thơm, nghe nói là loại bậc nhất thiên hạ, được làm thủ công tại Huy Châu. Mà bảng đen này, toàn thân đều là gỗ, hơn nữa còn là gỗ tử đàn. Sau khi nàng biết toàn bộ, thật sự đã chặc lưỡi không ngớt với sự phô trương ngăm này.

Cùng lúc, nàng cũng hơi khó xử. Bản thân cũng không phải là người xuất thân từ danh gia có tiếng học tốt, lại phải bày biện như vậy.

Mặc Ý hơi sững sờ, chợt có chút xấu hổ: "Về chất liệu gỗ thì ta vẫn chưa chú ý lắm, chỉ bảo bọn họ làm theo kiểu thường mà thôi."

Y Kiều nghe lời hẳn nói, đột ngột cảm thấy lời mình hỏi dường như không thích hợp cho lắm.

Phải biết rằng, đứng trước những người không cùng tầng cấp, khả năng phán đoán giá trị cũng sẽ khác nhau. Của cải trong nhà hùng hậu, cuộc sống cũng sẽ tốt hơn. Vì vậy, sự nhận thức giữa giá trị của mọi thứ trong mắt bọn họ cũng không thoát khỏi sự khác biệt này. Có thể đối với người bình thường, đó là những thứ quá quý giá, nhưng trong mắt họ chỉ là những thứ bình thường mà thôi.

Huống chi, người có tính cách hờ hững như hắt, bình thường hắt cũng không quá xa hoa.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngày Đi Làm Đầu Tiên (Hạ)

Vì từ hôm qua đến nay Y Kiều vẫn rất bận, thế nên lúc này nàng vẫn chưa chuẩn bị được gì. Song, nàng định bắt đầu dạy từ đại số, hơn nữa còn là phần cơ bản nhất, cũng có thể xây dựng được phần nền, đặt nền móng cho ngày sau.

Có điều, khi áp dụng vào thực tiễn, nàng phát hiện chuyện này không đơn giản như mình tưởng.

"Chúng ta bắt đầu với định nghĩa về hàm số đi." Sau một đoạn dạy đầu, nàng quyết định làm rõ vấn đề này trước.

Thế nhưng, việc tiếp theo có hơi khó khăn.

Bởi vì bỗng chốc nàng nhận ra, mình lại không biết phải hình dung vấn đề thế nào. Nghiên cứu nhiều điều chuyên sâu về số học, quay đầu lại không biết phải thuyết minh định nghĩa đơn giản nhất ra sao, không thể không nói, đây chính là chuyện khiến người ta cảm thấy thất bại nhất.

Y Kiều thầm than một tiếng đầy ai oán, cố gắng để mình tỉnh táo rồi lục lại hồi ức.

"Ách, nói một cách chuyên nghiệp, A, B phải không thuộc tập hợp rỗng." Nàng vừa nghĩ vừa giải thích: "F: $x \rightarrow y$ là từ quy tắc tương ứng từ A đến B, như vậy từ A đến B của phép chiếu $f: A \rightarrow B$ được gọi là hàm số..."

"Y Kiều, nàng đang nói gì vậy? Tập hợp là gì? Phép chiếu là gì? Còn nữa, sao trong một đoạn này của nàng, có mấy từ ta nghe không hiểu?" Mặc Ý khẽ nhíu mày, nhìn về phía nàng đầy nghi ngờ.

"Ôi, là như vậy..." Y Kiều lại nghĩ nát óc một lúc lâu, mất sức của chín trâu hai hổ mới giải thích được toàn bộ những khái niệm này cho hẳn nghe, hơn nữa cũng cố gắng thay đổi vài từ ngữ của hiện đại.

Hơn hết, dù lời giảng của nàng không tốt, nhưng may thay người học sinh này của nàng có đủ tài năng, lại có hiểu được cách lý giải từng khái niệm dưới 'điều kiện tồi tệ' như lúc này, khiến Y Kiều thán phục không ngớt.

Ngoài ra, xuất phát từ việc suy xét về phương thức biểu đạt, nàng vẫn dạy cho hẳn cách viết và đọc bảng chữ cái tiếng Anh. Tuy nàng không nghĩ đến việc Mặc Ý sẽ học được trong thoáng chốc, nhưng không bao lâu hẳn đã thuộc được bảng chữ cái trên bảng đen mà nàng liệt ra, khiến Y Kiều phải lú lờ.

Nàng đang cảm thấy rất nghi ngờ, mình gặp phải mầm non như thế, không biết có cần mở thêm một lớp dạy Anh ngữ cho hẳn không.

Khóa học nửa canh giờ nhanh chóng kết thúc, nhiệm vụ dạy học lần này của Y Kiều cũng hoàn thành. Mặc Ý đã bước đầu hiểu được các hình thức biểu đạt của đại số, hệ thống cơ bản đã được xây dựng. Mà một cỗ nhân chưa từng tiếp xúc qua những thứ này như hẳn, có thể làm được đến vậy trong một khoảng thời gian ngắn, đúng là phi thường. Huống chi, tiết học này của Y Kiều không hề thành công. Nàng nghĩ tới bài giảng từ đầu đến cuối không hề có trật tự rõ ràng, hoàn toàn nằm ngoài tính toán thì vô cùng xấu hổ.

"Thật ngại quá." Nàng rửa tay xong, có chút hổ thẹn quay đầu, nói: "Từ hôm qua tới giờ ta rất bận, vì vậy trước khi lên lớp không chuẩn bị

được kĩ. Có điều, ta đảm bảo chắc chắn lần sau sẽ không như thế nữa." Nàng nhìn Mặc Ý đầy nghiêm túc, thành tâm nói.

Mặc Ý đã sớm chú ý tới vành mắt thâm quầng của nàng, biết chắc nàng không được nghỉ ngơi tốt. Thật ra hẳn không hề có ý trách cứ, bất ngờ hay thất vọng, ngược lại là tự trách, còn có một chút cảm xúc phức tạp mà tạm thời hẳn không rõ.

"Y Kiêu không nên nói như vậy." Hắn cười khẽ đầy bao dung: "Vốn dĩ nàng không có lỗi, là do ta bắt nàng phải làm sư phụ của mình, giờ mới kéo thêm cho nàng không ít phiền phức."

Y Kiêu cười ha ha, cũng không biết phải nói gì.

Tội này của nàng không phải là nhận không, thù lao một tiết đã bằng một tháng tiền lương của người làm thượng đẳng. Hơn nữa, vẫn là nàng không hoàn thành trọng trách của mình.

"Có phải chuyện này có liên quan tới vị tiên sinh dạy đàn kia không? Không biết người ta phái đến, Y Kiêu có hài lòng chứ?" Mặc Ý như nhìn thấu tâm tư của nàng, vô cùng tinh tế mà chuyển trọng tâm câu chuyện.

"Đúng vậy, phần lớn là vì chuyện này." Nàng dụi đôi mắt đang có chút cay xè của mình, sau đó nhoẻn miệng cười: "Người huynh phái đi đúng là một nhân tài, cho dù là cầm kĩ hay khả năng diễn kịch đều có thể nói là hạng nhất!"

Mặc Ý nhìn dáng vẻ này của nàng, lại nghe nàng nói thế thì không khỏi bật cười: "Khả năng diễn kịch? Sư phụ đang khen hay chê ta vậy?"

Tuy nụ cười của hắn rất nhạt, thế nhưng lại vô cùng thuần khiết, khiến người khác liên tưởng đến một đám mây đang trôi lơ lửng giữa bầu trời xanh. Trắng tinh, trong vắt, tránh xa hồng trần.

Hôm qua Y Kiều nhờ hãn mời một lão tiên sinh dạy đàn đến, nói là vì muốn chuẩn bị để có thời gian dạy học. Tuy hãn không rõ nàng muốn làm gì, thế nhưng vẫn làm theo ý nàng mà điều người từ quý phủ mình. Xưa nay hãn lại không thích hỏi tới mấy chuyện vụn vặt này, vì vậy khi lão tiên sinh trở về hãn cũng không hỏi han gì, sau khi biết được việc đã xong, chỉ cho ông ấy tiền rồi dặn không được tiết lộ với người khác.

Y Kiều chớp mắt mấy cái, hiểu ý cười một tiếng: "Tất nhiên là khen huynh rồi! Phải tinh mắt lắm mới có thể chọn được người như vậy. Hiện nay những đệ tử tốt biết suy nghĩ cho sư phụ như huynh cũng không nhiều! Lại còn chú ý tới chuyện đưa đón, phái cả người chuẩn bị, thậm chí còn trang hoàng nơi học tốt đến vậy."

Thật ra vì muốn có thời gian dạy cho Mặc Ý, nàng phải nhờ hãn giúp nàng ra vẻ như gặp được cao nhân trên đường. Hơn nữa còn mời ông ta đến nhà chơi, nói với Trương Loan, cảm thấy Y Kiều rất hợp ý bản thân, hơn nữa còn rất quan tâm đến nàng, nhờ đó mới không ép nàng học đàn nữa.

Nàng còn nhờ vị lão tiên sinh kia tiết lộ chuyện ông đã từng làm ở Vân phủ nên rất am hiểu sở thích của lão nhân gia. Do đó, lúc truyền thụ lại cầm kỹ sẽ đi theo hướng này. Nhưng có một chuyện, mỗi ngày nàng đều phải tới thăm vị lão tiên sinh ấy. Một chính là vì mình là bậc văn bối kiêm đệ tử, thứ hai là do lão tiên sinh đã có tuổi, không thể để ông phải đi lại nhiều.

Trương Loan cúi người xem xét cầm kỹ của ông, phát hiện quả nhiên vô cùng tinh diệu. Lại suy xét đến việc ông ta biết được sở thích của Vân lão phu nhân, điều này thật sự rất có ích, nên đã gật đầu đồng ý.

Ban đầu khi lão nhân gia kia nghe lời yêu cầu của Y Kiều, tuy vẻ mặt có chút khác lạ, nhưng dựa theo lời căn dặn của công tử, tất cả đều phải làm theo lời của vị cô nương này nói.

Thế nên, buổi học đàn lúc chiều đã được Y Kiêu giải quyết một cách quang minh chính đại. Lại cộng thêm sự chăm chỉ của nàng trong buổi học thi thư, cuối cùng cũng có thể dành ra chừng hai giờ để đi dạy. Chẳng qua, để mọi thứ ổn thỏa, nàng dặn Mặc Ý, nhất định phải cho xe ngựa dừng cách xa một chút.

Nói thật ra, kế hoạch lần này của Y Kiêu cũng có chút thu hoạch.

Lúc nàng muốn lão tiên sinh kia nói bản thân đã từng làm việc tại Vân Phủ, lại thấy biểu cảm hiện lên trên mặt ông, lòng đã thầm suy đoán và xác định lại thân phận của Mặc Ý lần nữa.

Nàng biết, rất có khả năng Mặc Ý chính là Vân công tử.

Có điều, nàng không muốn suy nghĩ nhiều về vấn đề này. Còn về việc trốn buổi cũng không phải do nàng có lòng dò xét. Lời khen ngợi nàng dành cho hãn xuất phát từ tận tâm, không hề có ý châm chọc. Dù sao, Mặc Ý cũng không cần phải kể về chuyện nhà mình, dù có là thật, hãn cũng không được tính là đã giấu nàng. Nhưng khi bỏ chuyện này qua một bên, đúng là nàng rất xấu hổ.

Vốn những chuyện nhỏ nhặt như giải quyết việc tư trong nhà, lẽ ra nàng nên tự làm. Nhưng vì thời gian quá gấp gáp, trong lúc vội vàng khó có thể tìm được người nào như thế, nàng phải buộc lòng làm phiền tới Mặc Ý. Nếu không có sự hỗ trợ của hãn, dù kế hoạch của nàng có chu đáo đến đâu cũng chưa chắc có thể thành công.

Hơn nữa qua những đãi ngộ và chuyện đã trải qua trong ngày đi làm đầu tiên, Y Kiêu thật sự không thể không cảm thán với vận may của mình. Có thể có được một vị bằng hữu như vậy, đúng là một chuyện khiến người ta khoái trá.

Y Kiêu đi ra ngoài theo sự dẫn đường của Mặc Ý, vừa đi vừa quan sát phong cảnh vui mắt xung quanh một lần.

"À, Mặc Ý." Đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện: "Sao chỗ này chỉ có mỗi mình huynh, người nhà huynh đâu?"

"Nơi này không tính là nhà của ta, chỉ là một biệt viện ta thường tới thôi." Mặc Ý vừa dẫn đường cho Y Kiêu, vừa thản nhiên nói:

"Nhà ta ở Nam Huân phường, ở giữa thành, mà Linh Xuân phường (chỗ ở của Y Kiêu) lại ở thành đông, cách khá xa nên ta mới dời nơi giảng bài tới đây." Hãn giải thích.

"Ồ, thì ra là thế." Nàng nhìn nơi cửa lớn, lại nhớ tới tấm biển kia: "Vậy sao lại gọi nơi này là Trừ Phi Cư? Có phải có điển cố gì hay không?"

"Y Kiêu thấy thế nào?"

"Thành thật mà nói thì..." Nàng sờ mũi: "Ta lại nghĩ tới một câu 'Dạ dạ trừ phi, hảo mộng lưu nhân thụ'(1) Nhưng, ta cảm thấy, chắc nơi này không hề có ý như vậy?"

"Đúng là ta đang dựa theo lời văn của ông ấy." Ánh mắt của hãn dần trôi về phương xa, bỗng chốc mắt đen như mực trở nên thâm thúy vô cùng: "Có điều, quả thật không phải ý này. Nếu không phiền thì Y Kiêu cứ tách hai chữ ra xem."

Y Kiêu nghiêng đầu nhìn về phía tầm mắt hãn, lòng lại suy nghĩ về lời nhắc kia: trừ phi, trừ phi, trừ... phi...

Trừ là xóa, là vứt bỏ. Còn phi, có thể lý giải thành thị phi không? Nếu ghép lại thì chính là... trừ bỏ thị phi, rời xa huyên áo.

Cái tên này, thể hiện sự chán ghét với thế tục, phản ánh được hi vọng mà người đặt gửi gắm trong thời thế hỗn loạn, một nguyện vọng chỉ cầu có một tấm lòng thanh tịnh. Chẳng mưu mà hợp, lại giống với lời cầu của Đào Tiềm: 'Kết Lư tại nhân cảnh, nhi vô xa mã huyên'. (2)

Đôi mắt của Y Kiều dần sáng lên, cuối cùng đã hiểu được thâm ý bên trong.

"À, ta hiểu rồi, nó có..." Nhưng, lời nàng còn chưa dứt đã bị một người ngăn cản.

-----

(1) Trích trong bài Tô Mạc Già của Phạm Trọng Yêm (một nhà văn, tướng lĩnh và chính trị thời Bắc Tống)

Hán Việt:

Bích vân thiên,

Hoàng diệp địa.

Thu sắc liên ba,

Ba thượng hàn yên thủy.

Sơn ám tà dương thiên tiếp thủy.

Phương thảo vô tình,

Cánh tại tà dương ngoại.

Âm hương hồn,

Truy lữ tứ,

Dạ dạ trừ phi hảo mộng lưu nhân thủy.

Minh nguyệt lâu cao hữu độc ý.

Tửu nhập sầu trường,

Hoá tác tương tư lệ.

Dịch nghĩa:

Trời đầy mây biếc,

Đất phủ là vàng.

Cảnh sắc mùa thu lẫn với nước hồ,

Trên sóng là khói lạnh màu biếc.

Trời chiều phủ bóng núi non, trời xanh nối tiếp với mặt nước.

Cỏ thơm không hiểu nỗi lòng người,

Lại mọc tới tận nơi cuối chân trời.

Nỗi nhớ nhà rầu rĩ,

Tìm theo nỗi lòng đất khách,

Hàng đêm chỉ khi mộng đẹp (về quê) mới có thể ngủ được.

Trăng sáng, lầu cao, người vẫn lẻ bóng tựa trăng.

Rượu vào trong dạ sầu,

Hoá thành giọt lệ nhớ nhung.

(2) Trích trong bài Âm tửu kỳ 5 - Đào Tiềm:

Thơ:

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ,

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ,

Du nhiên kiến Nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điều tương dữ hoàn.

Thử hoàn hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch nghĩa: (không chính thức)

Cất nhà trong cảnh nhân gian

Ngựa xe chẳng vướng bụi trần vào đây

Hỏi ông sao được như vậy ?

Tâm hồn cao viễn, đất này hẹp thôi

Rào đông hái cúc chiều nay

Xa trông thấy núi Nam ngay trước nhà

Đẹp thay sắc núi chiều tà

Đàn chim về tổ la đà cánh bay

Bao chân ý - cảnh sắc này

Muốn tìm ngôn ngữ giải bày, lại quên.

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 24

"Biểu ca." Một tiếng gọi vui vẻ êm ái vang lên, dù không lớn, nhưng vẫn dễ thu hút sự chú ý của mọi người. Bởi vì, thật sự là vừa dễ nghe vừa thân mật.

Lúc này Y Kiêu đang đi cùng Mặc Ý tới cửa.

Vốn nàng đang đứng xoay lưng về phía hắn, đang có chút hưng phấn muốn kiểm chứng thành quả trong suy nghĩ của mình thì bất ngờ nghe thấy tiếng gọi kia, liền quay đầu về phía phát ra âm thanh như phản xạ có điều kiện.

Một mỹ nhân đang đứng cạnh một chiếc xe ngựa hoa lệ, nhìn về phía này không chớp mắt.

Nàng đội mũ Chiêu Quân bằng lông chồn có đỉnh nhọn che trán, sắc trắng thuần khiết làm nổi bật lên nhan sắc như bích nhân của nàng. Một thân y phục hồng phấn bằng lụa

HOÀNG HẬU ĐỘC NHẤT

Hải Đích Văn Lưu
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Y Kiều chỉ nhướn mày, lòng thầm suy nghĩ tới cái tên 'Trình đại ca' trong miệng nàng sẽ không phải là nam tử thanh sam ngạo mạn trong quán trà đó chứ. Bởi vì, nếu nàng nhớ không lầm, hẳn cũng mang họ Trình. Hơn nữa, từ lúc nàng nói đến chuyện kết luận gà thỏ chung cũi thì phỏng đoán này rất có khả năng là đúng.

Nếu không thì đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

"Ừ." Mặc Ý thản nhiên lên tiếng: "Có cao nhân chỉ điểm."

Y Kiều giật bản mình.

Nàng nhanh chóng quay đầu nhìn về phía hẳn, chợt cảm thấy mục tiêu quá gần, vội quay lại.

Nàng có hơi lo lắng, chỉ sợ hẳn sẽ khai mình ra. Vốn những chuyện như thế này, nàng chỉ ở cạnh xem náo nhiệt là tốt rồi, không ngờ lại bị kéo theo. Nếu nàng kia xem mình như tình địch thì thật sự không ổn.

"Cao nhân? Là ai có được vinh hạnh được biểu ca gọi như thế? Chẳng lẽ là tiên nhân ba đầu sáu tay ư?" Ánh mắt của mỹ nhân có phần tịch mịch, cổ gượng nở một nụ cười, tràn đầy đau khổ.

Y Kiều không khỏi thở dài, cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Thật ra thì nàng không làm gì cả, nhưng sao cứ cảm thấy lời nói của mình đã bị phóng đại rồi nhỉ? Xem ra đây chính là chỗ tốt khi có chỗ dựa, có thể tinh lọc được trí khôn và thành quả trăm ngàn năm qua từ các bậc tiền bối đi

trước trong một quá trình học tập ngắn, từ đó dễ dàng lấy được những giá trị đã được tích lũy trong thời gian lịch sử dài lâu của loài người.

Vì vậy, trước mặt một cổ nhân hơn năm trăm năm trước, nàng có tư chất khiến bọn họ phải thán phục.

Người hiện đại như nàng, coi như đã nhật được món hời về thời đại rất lớn. Điểm này thì Y Kiều hiểu, vì vậy trong lòng cũng có chút xấu hổ.

Mặc Ý trầm ngâm, sau đó mới nhìn về phía mỹ nhân trước mặt: "Cho ta giới thiệu một chút." Hãn hơi nâng tay chếch về phía Y Kiều: "Vị này chính là cao nhân trong miệng ta, từ giờ cũng là sư phụ của ta."

Đúng là sợ thứ gì thì gặp thứ đó, Y Kiều cảm thấy như mình vừa bị lôi ra ngoài sáng vậy.

Nàng chú ý tới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mỹ nhân này, cảm thấy cả người đều không được tự nhiên.

Hi vọng nàng không hiểu lầm là được rồi. Thật ra thì nàng là người ngại phiền, tuyệt đối không muốn vướng vào.

Vốn còn đang mừng rỡ vì không bị để mắt tới, dù sao chuyện như vậy, không bị lôi vào vẫn tốt hơn. Nhưng lúc này đã bị gọi tên, nhất định nàng phải kiên trì tới cùng.

"Tiểu nữ họ Trương, tên Y Kiều." Nàng miễn cưỡng nở một nụ cười: "Tiểu nữ tự biết tài nghệ vụng về, vừa rồi Mặc... À, lời khen vừa rồi của Vân công tử, thật sự là thẹn không dám nhận."

Nàng nhanh chóng sửa miệng, lúc này nên tránh khỏi mọi hiềm nghi là tốt nhất.

"Đây là biểu muội của tị hạ." Mặc Ý chiếu theo cách cũ mà giới thiệu với Y Kiêu.

Có điều, đương nhiên cũng phải lựa từ nào đó khiêm tốn hơn, không thể tùy tiện như lúc vừa rồi trong Trừ Phi Cư được.

Dường như cũng đang phải tránh hiềm nghi.

Y Kiêu sờ mũi, cảm thấy người đệ tử này của mình đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, suy nghĩ hết như nàng vậy.

"Trương cô nương, rất

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Vận Mệnh Bắt Đầu

Chương 2: Hắc Y Nhân Ở Vùng Hoang Vắng

Chương 3: Chữa Thương Trong Gian Nhà Gỗ

Chương 4: Thiếu Niên Như Lưu Ly

Chương 5: Giấc Mộng Trở Về Quê Hương

Chương 6: Có Ổn Tất Báo (Thượng)

Chương 7: Có Ổn Tất Báo (Trung)

Chương 8: Có Ổn Tất Báo (Hạ)

Chương 9: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt (Thượng)

Chương 10: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt (Trung)

Chương 11: Trong Mạch Nước Ngầm Mãnh Liệt (Hạ)

Chương 12: Đến Thành Bắc Kinh

Chương 13: Chừa Hiếu Gì Đã Bị Nhận Thân

Chương 14: Trương Gia Có Nhị Lão

Chương 15: Thứ Gọi Là Thọ Yến

Chương 16: Bị Ép Lên Lương Sơn

Chương 17: Gà Thỏ Cùng Cũi (Thượng)

Chương 18: Gà Thỏ Cùng Cũi (Trung)

Chương 19: Gà Thỏ Cùng Cũi (Hạ)

Chương 20: Bàn Tay Vô Hình (Thượng)

Chương 21: Bàn Tay Vô Hình (Hạ)

Chương 22: Ngày Làm Việc Đầu Tiên (Thượng)

Chương 23: Ngày Đi Làm Đầu Tiên (Hạ)

Chương 24

Chương 25